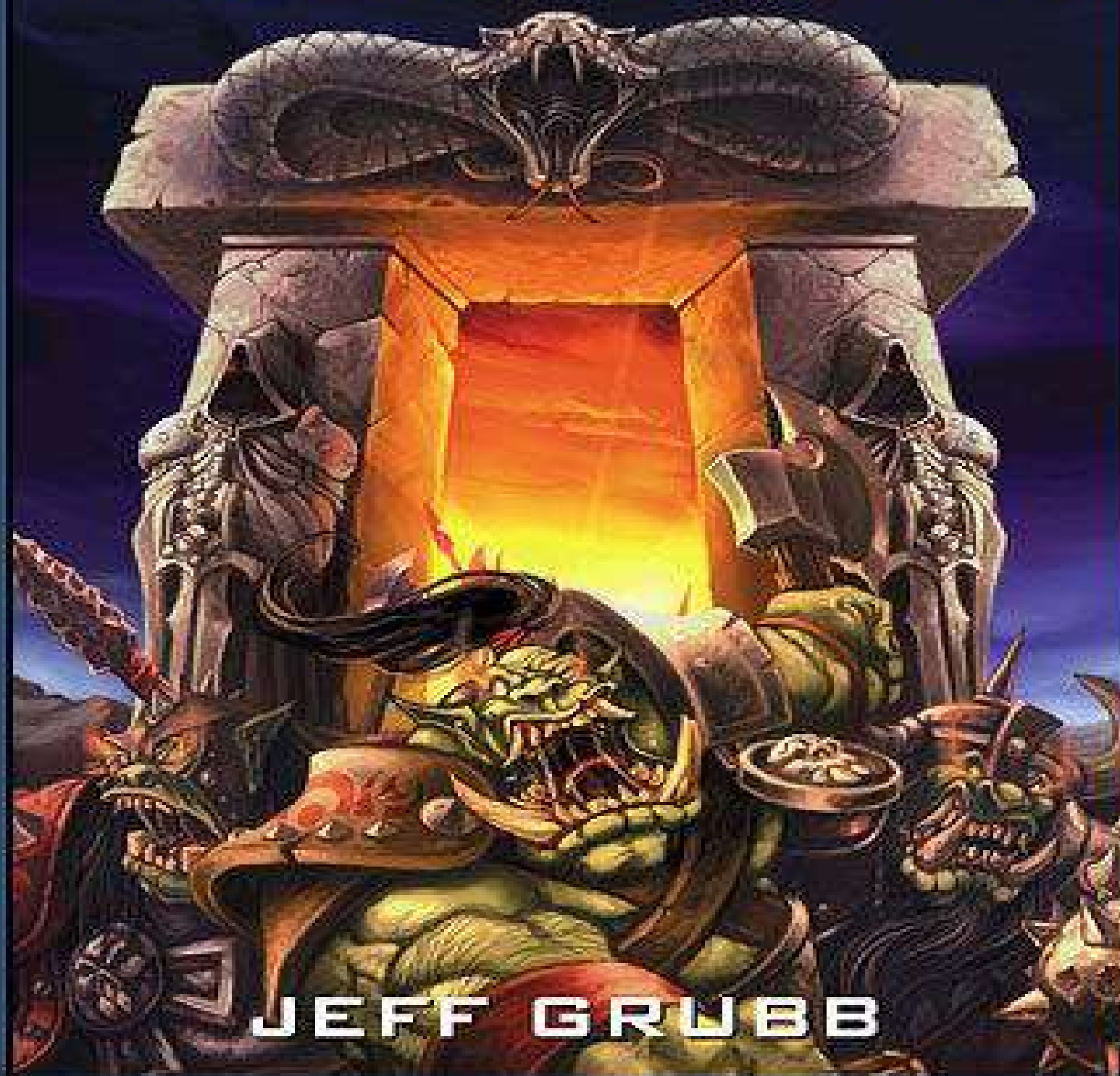

WARCRAFT

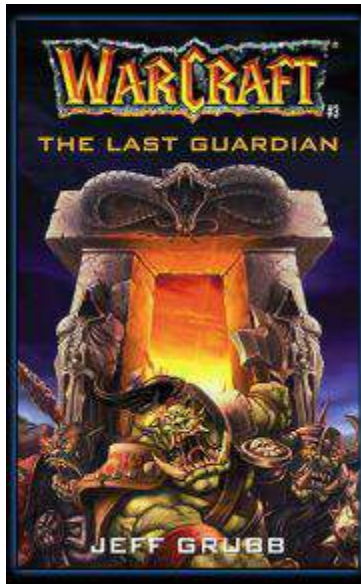
#3

THE LAST GUARDIAN

JEFF GRUBB

The Last Guardian

The Last Guardian là cuốn tiểu thuyết viết bởi Jeff Grubb diễn ra tại Vũ trụ Warcraft vào thời điểm khởi đầu *Đệ Nhất Chiến Tranh*.

Phiên bản sách audio được đọc bởi Dick Hill đã được phát hành và tháng tư 2009

Chương mở đầu: Tòa tháp cô độc

Chương một: Karazhan

Chương hai: Cuộc nói chuyện với Ngài Pháp Sư

Chương ba: Làm quen

Chương bốn: Trận chiến và hậu quả

Chương năm: Cát trong đồng hồ cát

Chương sáu: Aegwynn và Sargeras

Chương bảy: Thành Gió Bão

Chương tám: Những bài học

Chương chín: Giấc Ngủ của Ngài Pháp Sư

Chương mười: Phái Viên

Chương mười một: Garona

Chương mười hai: Cuộc Sống Thời Chiến Sự

Chương mười ba: Cái Bóng Thứ Hai

Chương mười bốn: Chạy trốn

Chương mười lăm: Bên dưới Karazhan

Chương mười sáu: Cái Kết Của Một Pháp Sư

Miêu tả tại bìa sau:

Trong làn sương mờ ảo từ thời quá khứ xa xưa, từ rất lâu trước khi mọi thứ được ghi chép, có một thế giới tên là Azeroth. Những chủng loài ma thuật rải bước dọc các đồng quê cùng với những nhóm con người, mọi thứ diễn ra trong hòa bình – cho tới khi Quân Đoàn Hủy Diệt đầy những con quỷ và nỗi sợ hãi và gã Chúa Sargeras độc ác, gã thần hắc ám với nguồn ma thuật hỗn độn, xuất hiện. Giờ đây Rồng, Người lùn, Tiên, Yêu tinh, Con người, và Orc,

tất cả đua nhau dành dặt các vương quốc bị chia cắt – khởi đầu cho một âm mưu hiểm ác cực kỳ to lớn sẽ quyết định số phận của toàn thế giới

WARCRAFT

Những Người Bảo Hộ Tirisfal là đội ngũ những chiến binh có sức mạnh thần thánh, mỗi người đều mang trên mình trọng trách chiến đấu chống lại Quân Đoàn Hủy Diệt. Medivh vốn được định mệnh từ khi sinh ra là sẽ trở thành người vĩ đại và mạnh mẽ nhất trong hàng ngũ ấy. Nhưng ngay từ đầu bóng tối đã bao trùm lấy ông, phá hủy linh hồn và biến sức mạnh đáng nhẽ phải được phục vụ cho cái tốt ấy trở nên xấu xa. Cuộc đấu tranh của Medivh chống lại tà tâm trong người chính ông giờ đây ảnh hưởng tới chính kết cục của toàn xứ Azeroth... và đã thay đổi thế giới này mãi mãi.

THE LAST GUARDIAN

Câu chuyện về ma thuật, chiến tranh và anh hùng ca được dựa trên trò chơi điện tử ăn khách, vốn dành được nhiều giải thưởng của hãng Blizzard Entertainment.

Miêu tả tại cuối sách:

Có chút uể oải chậm chạp với luồng ma thuật trong căn phòng này. Một cảm giác thật dễ nhận ra, như một bầu không khí cũ kĩ trong một căn phòng đã để không trong suốt nhiều năm. Khadgar cố kết hợp những nguồn năng lượng lại với nhau, nhưng chúng cứ cố kháng cự lại mong muốn bất đắc dĩ của anh ta.

Khuôn mặt Khadgar dần trở nên nghiêm nghị khi anh lại cố kết hợp nguồn sức mạnh trong căn phòng. Đó là một thần chú đơn giản. Chẳng có việc gì dễ dàng hơn việc thực hiện thần chú ở một căn phòng như thế này. Chợt anh chàng pháp sư trẻ bị sa lầy trong cảm giác về ma thuật đầy ghê tởm. Nó phủ xuống người anh như một tấm mền dày, phá hủy phép thuật đó và khiến anh ngã khụy xuống. Tức giận với chính mình, anh gào lên.

Medivh chột đến bên anh, giúp anh chàng pháp sư trẻ đứng lên. “Đây, đây rồi,” ông nói. “Ta không ngờ rằng anh lại có thể làm tốt đến thế. Giỏi lắm.”

“Đó là gì vậy?” Khadgar cố nói sau khi bất chột lại có thể thở được.

“Chẳng giống thứ gì tôi từng cảm thấy trước đây.”

“Đó là một tin tốt cho anh đấy,” Medivh nói. “Ở đây ma thuật đã bị vặn xoắn lại, kết quả của sự kiện đã xảy ra trước đây.”

“Ý ngài là giống như bị ám?” Khadgar nói. “Kể cả ở Karazhan, tôi chưa từng...”

“Không, không giống thế,” Medivh nói. “Một thứ gì đó tồi tệ hơn. Hai pháp sư đã chết ở đây đã triệu hồi lũ quỷ. Đó là sự ô uế mà anh cảm thấy. Một con quỷ đã ở đây.”

Về tác quyền:

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are products of the author’s imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events or locales or persons living or dead is entirely coincidental.

AnOriginal Publication of POCKET BOOKS

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Copyright © 2002 by Blizzard Entertainment. All rights reserved. Warcraft and Blizzard Entertainment are trademarks or registered trademarks of Blizzard Entertainment in the U.S. and/or other countries. All other trademarks are the property of their respective owners.

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information address Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-2314-3

Về tác giả:

Jeff Grubb là tác giả cuốn Starcraft: Liberty's Crusade. Ông cũng là tác giả hoặc đồng tác giả của các cuốn sách trong các bộ Forgotten Realms, Dragonlance, và Magic: The Gathering Lines. Việc của là xây dựng nên các thế giới, sở thích là diễn giải chúng cho người khác. Ông sống ở Seattle với vợ và thường có cả đồng tác giả Kate Novak, cùng hai con mèo.

Thông tin thêm:

Vẽ bìa: Samwise Didier

Phát hành: Pocket Star

Ngày phát hành: 01 tháng 12 năm 2001

Người dịch: Asumo

Tình trạng dịch: đã hoàn thành

Chương mở đầu: Tòa tháp cô độc

Mặt trăng lớn hơn trong hai đã mọc lên trước vào tối nay, và giờ nó đang treo lập lờ, tỏa ánh sáng trắng bạc trên bầu trời trong vắt lốm đốm sao. Bên dưới vầng trăng dịu dàng là những đỉnh núi của Dãy Núi Đỉnh Đỏ chĩa trên nền trời. Vào ban ngày mặt trời phản chiếu màu đỏ thẫm của gỉ sét trên những đỉnh núi đá lớn kia, nhưng dưới ánh trăng chúng biến thành những cái bóng to lớn đầy kiêu hãnh. Phía tây là Rừng Elwynn, những tán rừng dày đầy sồi lớn và sơn tiêu phủ kín từ chân đồi tới tận biển. Phía tây, khu đầm lầy hoang vu Đầm Đen trải dài mãi, một vùng đất lầy với những khu đồi thấp, nhánh sông và nước đọng, tàn tích của những khu dân cư và ẩn chứa

nhiều mối nguy hiểm. Một bóng đen lướt qua mặt trăng, bóng đen có kích thước một con quạ, lao tới một cái lỗ ngay giữa ngọn núi.

Ở đây có một khoảng trống dưới thành lũy Dây Núi Đỉnh Đỏ, lộ ra một thung tròn phía sau. Đó chắc từng là nơi xảy ra một vụ thiên thể va chạm từ xa xưa hoặc một vụ nổ chấn động nào đó, nhưng thời gian trôi qua đã mài mòn cái hố hình lòng chảo kia thành một chuỗi những mô đất tròn và dốc được tiếp nối bởi dãy núi dốc bao quanh. Không có cái cây cổ thụ nào của Elwynn có thể vươn tới độ cao của nó, và phía bên trong dãy đồi tròn đó là một khu đất cằn toàn là cỏ dại và dây leo.

Ở giữa khu đồi tròn đó có một mỏm núi cằn cỗi, hói như cái đầu của một trùn buồn bán xứ Kul Tiras. Quả thực con đường đi lên mỏm đá đó dốc cheo leo, rồi thoải ra gần như thẳng bằng tại đỉnh, gần giống sọ của người. Nhiều người đã nhắc đến nó nhiều năm qua, nhưng chỉ có số ít người là đủ dũng cảm, hay là đủ mạnh mẽ, đủ thô lỗ để nhắc đến chủ nhân của nó.

Trên đỉnh núi phẳng lì đó có một ngôi tháp cổ, một mẫu lõi lên to lớn khổng lồ làm bằng đá trắng và vữa đen, một tạo vật nhân tạo chĩa lên bầu trời, cao hơn cả những khu đồi xung quanh, tỏa sáng như một cây đèn hiệu dưới ánh trăng. Có một bức tường thấp ở chân tòa tháp vây lấy sân trong, và trong những bức tường đó là một tàn tích xiêu vẹo của một chuồng ngựa và một lò

rèn, nhưng bản thân tòa tháp bao quát được mọi thứ nằm trong khu đồi bao quanh.

Nơi này từng được gọi là Karazhan. Nơi này từng là nhà của người cuối cùng trong số những Người Bảo Hộ Tirisfal huyền bí và kỳ lạ. Nơi này từng là một nơi để ở. Giờ nó đã bị bỏ hoang và quên lãng.

Sự im lặng bao trùm lên tòa tháp nhưng không phải là sự tĩnh mịch. Vào lúc màn đêm bao trùm những hình thù im lặng lướt từ cửa sổ này tới cửa sổ khác, và những bóng ma nhảy múa trên bao lơn và lan can. Không hẳn là một hồn ma, nhưng hơn cả chỉ là một ý thức, chúng chẳng ít hơn là một mảnh quá khứ đã bị kéo ra khỏi dòng chảy thời gian. Những bóng đen từ quá khứ đó đã bị ảnh hưởng bởi cơn điên cuồng của chủ nhân tòa tháp này, và giờ bị ép phải diễn lại vở kịch quá khứ của chính mình hết lần này qua lần khác, trong sự im lặng của tòa tháp bỏ hoang. Bị ép phải diễn kịch nhưng không có bất cứ khán giả nào thưởng thức.

Rồi trong sự im lặng đó, có tiếng giày quẹt trên nền đá. Có chuyển động bên dưới ánh trăng nhẹ dịu, một cái bóng trên nền đá trắng, một tấm áo choàng rách rưới màu đỏ rung rinh trong bầu không khí ban đêm dịu mát. Một bóng người rảo bước trên bức tường cao nhất, trên chóp tòa tháp đầy những lỗ châu mai từng một thời được dùng làm một tháp canh.

Cánh cửa bức tường dẫn vào tháp canh mở ra kêu cọt kẹt với cái bản lề cũ kĩ, rồi nó dừng lại, đứng im bởi gì sét và dòng thời gian. Hình người trùm áo kia dừng lại một chút, rồi đặt một ngón tay vào cái bản lề, lăm bắm vài lời gì đó. Cánh cửa chọt bật mở ra trong im lặng, những cái bản lề giờ trông như mới. Kẻ xâm phạm kia nở một nụ cười.

Tháp canh giờ đã trống không, nhiều thứ vẫn còn đó, bị vỡ nát và bỏ hoang. Hình người xâm phạm kia, im lặng gần như là một bóng ma, nhặt một chiếc thước trắc tinh đã hỏng lên, những thang chia độ của nó bị vặn xoắn lại trong một cơn thịnh nộ đã bị lãng quên nào đó. Giờ nó đơn thuần chỉ còn là một miếng vàng nặng, trơn lì và vô dụng trong tay ông ta.

Có những chuyển động khác trong tháp canh, và kẻ xâm phạm kia ngược lên. Giờ có một hình bóng mờ ảo đang đứng gần đó, cạnh một trong số những khung cửa sổ. Cái bóng đó là một người đàn ông vai rộng, râu tóc đã từng có màu đen nhưng giờ đang ngả sang màu xám ở mép. Hình người đó là một mảnh quá khứ, đã bị tách ra và đang lặp lại hành động của mình, dù cho có người theo dõi hay không. Trong một khắc, người đàn ông tóc đen cầm một chiếc thước trắc tinh, giống hệt chiếc trong tay kẻ xâm phạm kia ngoại trừ việc nó không bị hư hỏng, và nghịch cái núm một bên hông nó. Ngừng lại, kiểm tra, rồi giật cái núm. Đôi lông mày đen của ông ta nheo lại trên đôi mắt xanh lơ mờ ảo. Rồi lại ngừng lại, lại kiểm tra, lại giật cái núm.

Cuối cùng, hình người cao lớn oai vệ đó thở dài và đặt cái thước trắc tinh lên một chiếc bàn không còn ở đấy nữa, rồi biến mất.

Kẻ xâm phạm kia gật đầu. Chuyện ma ám như vậy quá đời bình thường kể cả trong những người Karazhan còn có người sống, dù giờ không còn sự kiểm soát (và cả sự điên khùng) của chủ nhân, chúng càng trở nên trơ tráo hơn. Nhưng những mảnh quá khứ kia thuộc về nơi này, còn ông ta thì không. Ông ta là kẻ xâm phạm, không phải chúng.

Kẻ xâm phạm bước ngang phòng tới cầu thang dẫn xuống dưới, trong khi đó phía sau ông ta người đàn ông già hơn kia lại hiện ra và lặp lại hành động của mình, nhìn một hành tinh trên chiếc thước trắc tinh kia từ lâu đã di chuyển tới nơi khác trên bầu trời.

Kẻ xâm phạm kia đi xuống xuyên qua tòa tháp, đi qua nhiều tầng để tới một hành lang khác. Chẳng có cánh cửa nào đóng được trước ông ta, kể cả những cái đã bị khóa và chốt lại, hoặc bị bịt lại vì gỉ sét và thời gian. Một vài tiếng nói, một cái chạm nhẹ, một cử chỉ và rồi những gông cùm đó lỏng ra, gỉ sét rơi ra thành những đồng đỏ, bản lề thì trở lại như cũ. Ở một vài nơi những ổ khóa cũ vẫn còn lóe sáng và bền chắc bất chấp thời gian. Ông ta dừng lại đôi chút trước chúng, cân nhắc, ngẫm nghĩ, lục trong ký ức để tìm lại mật hiệu

đúng. Ông ta nói đúng từ đó, vẫy tay đúng như thế, làm tiêu tan thứ ma thuật suy yếu còn lại, và bước qua.

Khi ông ta di chuyển qua tòa tháp, những bóng ma quá khứ càng lúc càng trở nên rung động và nhanh nhẹn hơn. Giờ với một khán giả đứng xem, có vẻ như những mảnh quá khứ đó cứ muốn diễn kịch mãi, như thế có thể thoát được khỏi nơi này. Mọi âm thanh chúng từng có từ lâu đã bị phai nhòa, chỉ còn lại hình ảnh của chúng di chuyển khắp các căn phòng.

Kẻ xâm phạm kia bước qua bóng một vị quản gia mặc chế phục đen, một ông già yếu đuối lê chân dọc hành lang trống không, đem theo một cái khay bạc và đeo một bộ băng che mắt ngựa. Kẻ xâm phạm bước qua thư viện, nơi một người phụ nữ trẻ da xanh xao đứng quay lưng lại ông ta, khóc như mưa trên một cuốn sách cổ. Ông ta đi qua một phòng tiệc, ở một đầu là một nhóm nhạc công đang chơi nhạc trong im lặng, những vũ công nhảy múa trong điệu gavot. Ở một đầu khác có một thành phố lớn đang bốc cháy, ngọn lửa tấp lên bức tường đá và tấm thảm đã nát một cách vô dụng. Kẻ xâm phạm đi xuyên qua ngọn lửa câm lặng, nhưng khuôn mặt ông co rúm lại căng thẳng khi ông ta lại một lần nữa phải chứng kiến thành phố Gió Bão hùng mạnh bốc cháy quanh ông.

Ở một căn phòng có ba người đàn ông trẻ ngồi quanh một chiếc bàn và nói ra những lời dối trá giờ chẳng còn ai biết. Những vại kim loại nằm rải rác trên mặt bàn và cả bên dưới. Kẻ xâm phạm đứng nhìn hình ảnh đó trong một lúc lâu, tới khi bóng ma một cô hầu bàn đem tới một chén rượu nữa. Rồi ông ta lắc đầu và đi tiếp.

Ông đã gần tới được tầng trệt, và bước ra một ban công thấp treo bập bênh vào bức tường, như một tổ ong trên cổng chính. Ở đó, trong không gian rộng lớn trước tòa tháp, giữa cổng chính và chuồng ngựa giờ đã đổ sụp trên sân trong, một hình thù mờ ảo đứng đó, cô độc một mình. Nó không di chuyển như những hình thù khác mà cứ đứng đó, chờ đợi, lưỡng lự. Một mảnh quá khứ không được thả ra. Một mảnh đang chờ đợi ông.

Hình thù bất động kia là một người đàn ông trẻ với chiếc băng trắng bắn thiêu buộc vào mái tóc đen rối nùi của anh ta. Bộ râu mới nhú mọc trên mặt. Một cái túi treo mòn vẹt nằm dưới chân anh chàng, và anh ta nằm chặt như chết một lá thư có dấu niêm phong đỏ.

Đó thực sự không phải là một bóng ma, kẻ xâm phạm kia biết, dấu cho chủ nhân của hình ảnh đó có thể đã chết, đã ngã xuống trong chiến trận dưới ánh mặt trời nơi ngoại bang. Đây là một ký ức, một mảnh của quá khứ,

bị bẫy lại như con côn trùng trong hố phách, chờ đợi được giải thoát. Chờ đợi ông ta đến.

Kẻ xâm phạm ngồi xuống trên rìa đá của cái ban công và nhìn ra, ra phía ngoài cái sân, ngoài cái đồi, và ngoài cả khu đồi bao quanh. Đó là sự im lặng dưới ánh trăng, như thể chính dãy núi đang nín thở, chờ đợi ông ta.

Kẻ xâm phạm giơ một tay lên và thốt lên một tràng những lời hát. Văn thơ và giai điệu ban đầu rất nhẹ nhàng thư thái, rồi dần lớn lên, rồi lớn hơn nữa, phá vỡ sự yên lặng. Ở xa xa lũ sói nghe được câu hát của ông ta và đáp trả lại bằng tiếng hú đối âm.

Và rồi hình ảnh của anh chàng mờ ảo kia, chân có vẻ như đang mắc trong bùn, hít một hơi, nhấc cái túi bí ẩn kia lên vai, và tiến về phía cổng chính của Tòa Tháp Của Medivh.

Chương một: Karazhan

Khadgar nắm lá thư có dấu niêm phong đỏ viết về lời giới thiệu và cố nhớ tên của mình. Anh đã đi suốt nhiều ngày đường, đi theo nhiều đoàn xe, và cuối cùng đã một mình tới Karazhan băng qua khu rừng Elwynn rộng lớn. Rồi một quãng đường dài leo qua dãy núi, tới cái nơi trầm lặng, trống không, cô độc này. Thậm chí cả không khí cũng thấy lạnh lẽo và xa lánh. Giờ, đau đớn và mệt mỏi, người đàn ông trẻ tuổi râu ria bụi bặm kia đứng trong sân vào lúc trời nhá nhem tối, tê cứng vì những gì anh ta sắp phải làm.

Tự giới thiệu bản thân với pháp sư hùng mạnh nhất Azeroth.

Một niềm vinh dự, những học giả Kirin Tor đã nói thế. Một cơ hội, họ nhấn mạnh, không thể bị bỏ lỡ. Những người thầy hiền triết của Khadgar, một hội nghị những học giả và thầy phù thủy có thể lực, nói cho anh rằng họ đã cố cài tai trong vào tháp Karazhan trong nhiều năm. Kirin Tor muốn biết được thứ kiến thức nào mà vị pháp sư hùng mạnh nhất toàn các xứ đã ẩn dấu trong thư viện của ông ta. Họ muốn biết ông ta đang nghiên cứu thứ gì. Và hơn hết họ muốn vị pháp sư lập dị này bắt đầu lập kế hoạch kế thừa của mình, muốn biết khi nào Medivh vĩ đại và hùng mạnh dự định đào tạo một người thừa kế.

Medivh Vĩ Đại và Kirin Tor vốn luôn bất hòa với nhau về nhiều vấn đề trong nhiều năm, bề ngoài là như vậy, và chỉ bây giờ ông ta mới bớt nghiêm khắc với lời cầu khẩn của họ. Chỉ bây giờ ông ta mới chấp nhận một đệ tử. Dù cho đó là chút mềm mỏng trong trái tim tưởng như rắn như đá của vị pháp sư, hay là chỉ là sự nhượng bộ ngoại giao, hoặc là cảm giác về cái chết của một người phạm đang dần đến với vị pháp sư, cũng chẳng phải là vấn đề đối với các thầy giáo của Khadgar. Sự thật đơn giản là vị pháp sư hùng mạnh độc lập (và bí ẩn đối với Khadgar) này đã yêu cầu một phụ tá, và Kirin Tor, trị vì vương quốc ma thuật Dalaran, hơn cả sung sướng mà tuân theo.

Vậy là anh chàng Khadgar được lựa chọn và gửi đi với đầy những chỉ dẫn, mệnh lệnh, phản mệnh lệnh, yêu cầu, đề nghị, lời khuyên, và nhiều lời yêu cầu khác từ các người thầy phù thủy của anh. Guzbah, người thầy đầu tiên của anh dặn phải hỏi Medivh về những trận chiến với lũ quỷ của mẹ ông ta. Quý Bà Delth yêu cầu tìm ra tất cả những gì anh có thể về lịch sử người tiên từ thư viện của ông ta. Alonda ra lệnh kiểm tra những tập sách của ông ta để tìm chút bằng chứng về sự độc ác, bà ta tin chắc rằng có một loài troll thứ năm chưa từng được ghi chép trong những tập sách của bà. Kỹ Sư Trưởng Norlan khuyên rằng hãy thẳng thắn, cương trực, và trung thực – Ngài Đại Pháp Sư Medivh có vẻ rất đánh giá cao những phẩm chất đó. Siêng năng là hãy làm tất cả những gì anh được sai bảo. Đừng khom người. Luôn luôn tỏ ra chú ý. Đứng thẳng người. Và trên hết, giữ cho đôi mắt và đôi tai luôn mở.

Tham vọng của Kirin Tor chẳng làm Khadgar khó chịu cho lắm – việc anh được giáo huấn ở ở Dalaran và chuyện anh được học tập từ hội nghị từ rất sớm giúp anh biết rõ rằng các thầy giáo của mình cực kỳ hiểu kỳ về ma thuật ở tất cả các thể loại. Việc tích lũy, lên danh sách, và tìm hiểu về ma thuật lâu nay của họ đã hằn lên những đệ tử trẻ tuổi ngay từ rất sớm, và Khadgar cũng không khác gì.

Thực ra anh nhận ra rằng sự ham hiểu biết của chính anh là nguyên nhân cho tình cảnh hiện giờ của anh. Việc lang thang hàng đêm của anh qua những

căn phòng tại Thành Tím xứ Dalaran đã giúp khám phá ra khá nhiều bí mật mà hội nghị không muốn gây ồn ào. Chẳng hạn như sự ưa thích rượu lửa của Kỹ Sư Trưởng, hay việc Quý Bà Delth sủng ái những kẻ xu nịnh trẻ tuổi chẳng bằng một góc tuổi của bà ta, hay bộ sưu tập bí mật những cuốn sách nhỏ miêu tả (bằng những cách khủng khiếp) việc luyện tập của những kẻ tôn sùng quỷ trong lịch sử của Thủ Thư Korrigan.

Và có một chuyện về một trong những nhà hiền triết vĩ đại xứ Dalaran, Arrexis đáng tôn kính, một trong những giáo chủ áo xám được những người khác kính trọng. Ông ta đã biến mất, hoặc đã chết, hoặc chuyện gì đó kinh khủng đã xảy ra, và những người khác quyết định không nhắc đến chuyện đó, tới mức cắt cả tên Arrexis khỏi những tập sách và không hề nhắc đến ông ta nữa. Tuy nhiên Khadgar đã tìm ra. Khadgar có một cách để tìm ra những chỉ dẫn cần thiết, tạo ra những mối liên kết cần thiết, hoặc là nói chuyện với đúng người vào đúng thời điểm. Đó là một món quà và cũng có thể là một tai họa.

Bất cứ sự khám phá nào trong số ấy cũng có thể dẫn đến việc anh sẽ mất đi công việc đem lại uy tín (và cũng được dự định và cảnh báo là có thể dẫn đến cái chết) của mình. Có lẽ họ nghĩ rằng chàng trai Khadgar có phần hơi tốt quá trong việc bóc móc ra bí mật của họ – sẽ dễ dàng hơn cho hội nghị nếu gửi anh đi đâu đó sự ham hiểu biết của anh có thể mang lại chút lợi ích

cho Kirin Tor. Hoặc ít nhất để anh tránh đủ xa để anh không thể tìm ra thứ gì khác tại Thành Tím.

Và Khadgar, nhờ vào tài nghe trộm của mình, cũng đã nghe được chuyện đó.

Và vậy là Khadgar rời đi với một túi xách đầy những ghi chú, một trái tim đầy bí mật, và một cái đầu đầy những yêu cầu nặng nề và lời khuyên vô dụng. Vào tuần cuối cùng trước khi rời Dalaran, anh đã lắng nghe hầu hết các thành viên hội nghị nói, mỗi người đều thích thú với một thứ gì đó về Medivh. Với một pháp sư sống ở nơi cùng trời cuối đất, bao vây bởi toàn những cây và những đỉnh núi hung dữ, các thành viên Kirin Tor cực kỳ tò mò về ông ta. Thậm chí rất cấp bách.

Hít một hơi sâu (và bằng việc đó anh tự nhắc mình rằng anh đứng quá gần chuồng ngựa), Khadgar bước tới tòa tháp, đôi chân cảm giác như thể anh đang kéo theo cả một con ngựa thồ hàng bằng mắt cá chân.

Cổng chính mở toác như miệng một cái hang, không có cánh lặn khung sắt. Điều đó thực sự có vấn đề, nếu một đội quân tìm đường xuyên qua Rừng Elwynn để tiến lên bức tường tròn quanh thung lũng, tất cả chỉ để đánh với chính Ngài Pháp Sư Medivh thì sao? Chẳng có ghi chép nào về việc ai đó hoặc thứ gì đó từng cố bao vây Karazhan.

Lối vào hầm tối đủ cao để một con voi với đủ trang bị đi qua bên dưới. Nhô ra bên trên là một ban công rộng với hàng lan can bằng đá trắng. Đứng ở đó người ta có thể cao ngang với những khu đồi xung quanh và có thể nhìn thấy dãy núi ngoài kia. Có chuyển động nhẹ trên hàng lan can, chút di chuyển mà Khadgar cảm thấy cực kỳ rõ ràng. Một hình người trùm áo choàng, có lẽ vậy, đi từ ban công trở lại tòa tháp. Liệu có phải anh đã bị theo dõi này giờ không? Liệu có ai sẽ chào đón anh không, hay liệu anh có mong chờ việc chính mình phải đương đầu với tòa tháp này không?

“Anh là Chàng Trai Trẻ Mới?” một giọng nói nhẹ nhàng, gần như là sù sụ, cất lên, và Khadgar, đầu vẫn còn ngóc lên, gần như giật nảy mình. Anh quay lại thì thấy một bóng người gầy gò còng lưng bước ra khỏi bóng tối của cổng vào.

Thứ còng lưng kia trông không giống một con người bình thường, và trong một khắc Khadgar thắc mắc liệu có biến hình thú rừng để làm người hầu không. Người này trông giống một con chồn không có lông, khuôn mặt dài được kẹp giữa những thứ giống như là hai hình chữ nhật màu đen.

Khadgar không nhớ ra phải trả lời như thế nào, nhưng người chồn kia bước xa ra khỏi bóng tối và lặp lại.

“Anh là Chàng Trai Trẻ Mới à?” nó nói vậy. Từng từ một phát ra trong hơi thở, gói gọn trong cái hộp nhỏ bé của nó, được nhấn mạnh và tách biệt với những từ khác. Nó hoàn toàn bước ra khỏi bóng tối và lộ ra rằng nó chẳng có gì đáng sợ hơn hay kém bằng một người đàn ông trung niên mảnh khảnh trong chế phục bằng vải len đen. Một đầy tớ con người, nhưng là một người hầu. Nó, đúng hơn là ông ta, vẫn còn đeo hai cái hình chữ nhật đen đó ở hai bên đầu, như một cặp mũ bịt tai, kéo dài tới tận cái mũi to tướng.

Chàng trai nhận ra rằng anh đang nhìn chăm chăm ông già đó, “Khadgar,” anh nói, rồi sau một khắc lại đưa ra lá thư giới thiệu đang nắm chặt ra. “Xứ Dalaran. Khadgar xứ Dalaran, vương quốc Lordaeron. Tôi được gửi tới bởi Kirin Tor. Từ Thành Tím. Tôi là Khadgar của Kirin Tor. Từ Thành Tím. Xứ Dalaran. Ở Lordaeron.” Anh cảm thấy như thể mình đang đúc những tảng chữ thành một cái giếng lớn trống rỗng, hi vọng rằng ông già đó sẽ trả lời lại.

“Dĩ nhiên rồi, anh là Khadgar,” ông già nói. “Của Kirin Tor. Của Thành Tím. Của Dalaran. Của Lordaeron.” Người hầu đó cầm lấy lá thư như thể nó là một con thằn lằn còn sống, và sau khi vuốt phẳng những mép bị nhàu, nhét nó vào trong trong áo mà chẳng thềm mở ra. Sau khi mang nó theo và bảo vệ nó nhiều dặm đường như vậy, Khadgar cảm thấy nhói đau vì mất mát. Lá

thư giới thiệu đó tượng trưng cho tương lai của anh, và anh chẳng thích gì việc phải thấy nó biến mất, dù chỉ một lát.

“Kirin Tor gửi tôi tới hỗ trợ Medivh. Ngài Medivh. Pháp Sư Medivh. Medivh của Karazhan,” Khadgar nhận ra rằng anh đang bắt đầu bập bẹ nói, và cố gắng ngậm chặt miệng lại.

“Tôi chắc là họ làm thế,” người hầu kia nói. “Ý là gửi anh tới.” Ông ta xem xét dấu niêm phong trên lá thư, và một bàn tay mảnh khảnh thò vào trong áo, lôi ra một cặp hình chữ nhật đen được buộc với nhau bởi một băng kim loại mảnh. “Miếng che mắt?”

Khadgar chớp mắt. “Không, Ý tôi là, không xin cảm ơn.”

“Moroos,” người hầu lại nói.

Khadgar lắc đầu.

“Tôi là Moroos,” người hầu nói. “Quản Gia Tòa Tháp. Người cai quản của Medivh. Miếng che mắt?” Ông ta lại giơ mấy cái hình chữ nhật đen ra, chúng giống hệt cái đang đeo trên khuôn mặt gầy gò của ông ta.

“Không cảm ơn ông... Moroos,” Khadgar nói, mặt nhăn nhó đầy tò mò.

Người hầu kia quay đi và vẫy nhẹ tay ra dấu bảo Khadgar đi theo.

Khadgar nhặt cái túi lên và phải nhảy tới trước để bắt kịp người hầu kia. Với vẻ bề ngoài yếu ớt kia mà ông quản gia lại di chuyển rất nhanh.

“Ông có sống một mình trong tòa tháp không?” Khadgar đánh bạo hỏi khi họ bắt đầu trèo lên những bậc thang rộng thấp và hình vòng cung. Những bậc đá lồi xuống ở chính giữa, bị mài mòn bởi hàng ngàn bước chân của đầy tớ và các vị khách.

“Hả?” người hầu đáp.

“Ông có sống một mình không?” Khadgar lặp lại, thắc mắc liệu anh có phải hạ giọng để nói giống Moroes thì mới có thể hiểu được không. “Có phải ông ở đây một mình không?”

“Ngài Pháp Sư ở đây,” Moroes trả lời bằng giọng khò khè yếu ớt và chết chóc như bụi mờ.

“Vâng dĩ nhiên rồi” Khadgar nói.

“Anh đã thật phí công tới đây nếu ngài ấy không vậy,” ông quản gia tiếp tục.

“Ở đây, ý là vậy.” Khadgar thắc mắc có phải giọng ông già này nghe như vậy là bởi vì nó đã không được sử dụng nhiều lắm không.

“Dĩ nhiên,” Khadgar đồng ý. “Còn ai nữa không?”

“Giờ thì có anh,” Moroes tiếp tục. “Có nhiều việc phải làm cho cả hai hơn là một. Mà tôi cũng không để tâm tới chuyện đó.”

“VẬY là chỉ có ông và vì Pháp Sư như thường lệ đúng không?” Khadgar nói, thắc mắc liệu ông quản gia này có được thuê (hoặc tạo ra) vì thói lười này không.

“Và Cook,” Moroes nói, “Dù Đầu Bếp không nói nhiều lắm. Dù vậy vẫn cảm ơn anh vì đã hỏi.”

Khadgar cố ngăn chính mình khỏi đảo mắt nhìn quanh, nhưng thất bại. Anh hi vọng rằng miếng che mắt hai bên mặt ông quản gia đã giúp cho người hầu đó không nhìn thấy phản ứng của anh.

Họ đã tới một chiều nghỉ, nơi hành lang giao nhau thấp sáng bằng đuốc. Moreos ngay lập tức bước sang một cầu thang tròn khác đối diện với họ. Khadgar dừng lại một chút để xem xét mấy bó đuốc. Anh giơ một tay lại gần ngọn lửa cháy rung rinh, nhưng không hề thấy nóng. Khadgar thắc mắc liệu lửa lạnh có phổ biến khắp tòa tháp không. Ở Dalaran họ dùng những viên pha lê lân quang, tỏa sáng bền bỉ và ổn định, dù cho anh vẫn tìm thấy những gương phản chiếu, những linh hồn nguyên tố bị trói buộc trong những chiếc đèn lồng, và có lúc là những bầy đom đóm lớn bị bắt. Nhưng những ngọn lửa kia có vẻ như đóng băng lại tại chỗ.

Moroos, đã leo tới nửa cầu thang tiếp theo, từ từ quay lại và húng hắng ho.

Khadgar bước nhanh tới bắt kịp. Hình như những miếng băng che mắt không che mắt được ông quản gia đầy nhiều cho lắm.

“Sao lại che mắt?” Khadgar hỏi.

“Hả?” Moroos đáp.

Khadgar chạm vào bên mặt. “Miếng che mắt. Tại sao?”

Moroos nhăn nhó mặt theo cái cách mà Khadgar chỉ có thể cho rằng đó là một nụ cười. “Ma thuật rất mạnh mẽ ở đây. Mạnh mẽ và có lúc là xấu xa. Anh nhìn thấy... nhiều thứ... quanh đây. Trừ khi anh cẩn thận. Tôi cẩn thận. Những vị khách khác, những người trước anh, họ ít cẩn thận hơn. Giờ họ đã biến mất.”

Khadgar nghĩ về bóng ma anh nhìn thấy trên ban công treo trên kia, và gật đầu.

“Cook có một cặp mắt kính thạch anh đỏ,” Moroos gật đầu. “Thề có chúng.” Ông dừng một chút, rồi gật đầu. “Cook hơi ngu ngốc vì điều đó.”

Khadgar mong rằng Moroos sẽ thích nói chuyện hơn khi ông ta đã được hâm nóng đôi chút. “Vậy là, ông đã ở trong nhà Ngài Pháp Sư lâu rồi?”

“Hả?” Moroes lại nói.

“Ông đã ở với Medivh lâu rồi à?” Khadgar nói, mong rằng giọng anh không tỏ ra mất kiên nhẫn.

“À ừ,” ông quản gia nói. “Đủ lâu. Quá lâu. Có vẻ như đã nhiều năm. Thời gian ở đây cứ như vậy.” Ông quản gia tàn tạ kéo dài giọng và cả hai leo tiếp trong im lặng.

“Ông biết những gì về ông ta?” cuối cùng Khadgar đánh bạo hỏi. “ý tôi là Ngài Pháp Sư.”

“Câu hỏi là,” Moroes nói, mở một cánh cửa khác để lộ ra một hành lang đi lên khác. “Anh biết những gì?”

Những nghiên cứu của riêng Khadgar về chuyện ấy đáng ngạc nhiên là chẳng thu hoạch được là bao, và kết quả rất lừa thừa và đáng thất vọng. Mặc dù tiếp cận được Thư Viện Lớn của Thành Tím (và bí mật tiếp cận một vài thư viện riêng và những bộ sưu tập bí mật), chỉ có chút thông tin quý giá về Medivh vĩ đại hùng mạnh này. Càng thêm kỳ cục khi mà tất cả các pháp sư

cao cấp ở Dalaran đều kinh sợ Medivh, mà lại muốn thứ này thứ khác từ ông ta. Chút đặc ân, chút lợi ích, chút thông tin.

Medivh có vẻ như là một người đàn ông trẻ, như các pháp sư nói. Hẳn ông ta chỉ mới trạc tứ tuần, và trong hầu hết thời gian đó có vẻ như chẳng mấy tiếp xúc với những người xung quanh. Thật ngạc nhiên với Khadgar. Đa số những câu chuyện anh từng được nghe và đọc miêu tả những phù thủy độc lập thường cực kỳ phô trương, bạo gan mò khoắng những bí mật không nên biết, và thường bị chết, bị tàn tật, hoặc bị nguyên rủa vì đã khuấy động những nguồn sức mạnh và năng lượng vượt quá tầm hiểu biết của mình. Hầu hết những bài học anh đã được học khi còn nhỏ là về những pháp sư không phải từ Dalaran luôn kết thúc cùng một kiểu – không còn tự chủ, tự kiểm soát được, và rồi, những phù thủy ngông cuồng, không được giáo huấn, tự mình tập luyện luôn gặp những kết thúc rất tồi tệ (thỉnh thoảng, dù cho không hay gặp lắm, phá hủy luôn một khu vực đồng quê rộng lớn cùng với họ).

Sự thật là Medivh đã không tàn phá một lâu đài, hay là phân tán cơ thể ra khắp vùng Hạ Xoắn, hoặc là triệu hồi một con rồng mà không biết cách kiểm soát nó, cho thấy một sự kiềm chế rất lớn hoặc là một sức mạnh vĩ đại. Từ việc các học giả rồi rít vì việc chuẩn bị cho anh, và hàng đống những chỉ dẫn anh đã nhận được, Khadgar đã quyết định tin vào vẻ sau.

Nhưng với tất cả những tìm hiểu của mình, anh chẳng thể tìm ra nguyên nhân tại sao. Chẳng tìm thấy có nghiên cứu nào lớn, những khám phá lớn, hay thành tựu động trời nào của vị Medivh này, có thể giải thích cho sự kính sợ và Kirin Tor cảm thấy với vị pháp sư độc lập này. Không có cuộc chiến tranh lớn nào, cuộc chinh phục lớn nào, hay trận chiến vẻ vang nào được được biết. Các thi sĩ chỉ nhắc đến sơ sài khi phải dính líu đến Medivh, và ngoài ra những pháp quan cần cù chỉ gật đầu khi có lúc phải nhắc đến tài năng của ông ta.

Nhưng Khadgar nhận ra rằng, có chuyện gì đó quan trọng ở đây, một chuyện gì đó trong các học giả chứa đầy những nỗi sợ hãi, niềm tôn trọng, và sự ghen ghét đố kỵ. Kirin Tor chẳng có pháp sư nào có thể ngang bằng với họ về hiểu biết ma thuật, thực ra còn thường cố cản trở những phù thủy không trung thành với Thành Tím. Nhưng họ lại khúm núm trước Medivh. Tại sao?

Khadgar chỉ biết chút xíu – một chút từ dòng dõi của ông ta (Guzbah đặc biệt hứng thú về mẹ của Medivh), vài ghi chú bên lề một quyển sách thần chú nhắc đến tên ông, và đề cập đến những lần viếng thăm đặc biệt đến Dalaran. Những chuyến viếng thăm đó chỉ mới trong vòng năm năm trở lại đây, và có vẻ như Medivh chỉ gặp những vị đại pháp sư, bao gồm cả Arrexis mà giờ đang mất tích.

Tổng hợp lại, Khadgar chỉ biết ít thông tin quý giá về vị pháp sư được xem là đầy vĩ đại mà anh được yêu cầu trợ giúp này. Khi coi những hiểu biết của anh là tấm giáp và thanh gươm của mình, anh cảm thấy như mình chẳng hề có chút vũ trang nào trước cuộc chạm trán sắp tới.

Anh nói lớn, “Không nhiều.”

“Hả?” Moroes đáp, quay sang trên cầu thang.

“Tôi nói là tôi không biết nhiều,” Khadgar nói, lớn hơn so với dự định. Giọng anh vang vọng giữa các bức tường nhẵn nhụi dọc cầu thang. Giờ nó đang uốn cong, và Khadgar thắc mắc liệu cái tháp này có cao như vẻ bề ngoài không. Bắp đùi anh đang đau vì phải trèo cao.

“Dĩ nhiên anh không rồi,” Moroes nói. “Ý là không biết ấy. Người trẻ tuổi chẳng ai biết được nhiều. Tôi cho là điều đó khiến cho họ trẻ.”

“Ý tôi là,” Khadgar tức tối nói. Anh dừng lại hít một hơi. “Ý tôi là tôi không biết nhiều về Medivh. Ông đã hỏi vậy.”

Moroes khựng lại một chút, một chân vẫn đặt lên bậc tiếp theo, “Tôi cho là đúng vậy,” cuối cùng ông ta nói.

“Ông ấy như thế nào?” Khadgar hỏi, giọng tỏ vẻ cầu xin.

“Tôi cho là giống mọi người khác,” Moroes nói. “Có quyền. Có tâm trạng. Có tốt có xấu. Như mọi người khác.”

“Cũng là người xỏ chân vào từng ống quần một để mặc thôi,” Khadgar nói, thở dài.

“Không. Ông ta làm chúng bay lên,” Moroes nói. Người hầu già nhìn Khadgar, và anh chàng thấy khuôn mặt ông già đó khẽ nhếch lên một nụ cười. “Thêm một dây cầu thang nữa.”

Dây cầu thang cuối cùng uốn vòng rất gấp, và Khadgar đoán rằng họ đã tới gần chóp cao nhất của tòa tháp. Người hầu già giờ đi trước dẫn đường.

Cầu thang dẫn vào một căn phòng nhỏ hình tròn, bao quanh bởi một bức tường lan can rộng. Như Khadgar đã đoán, họ đang ở trên tầng cao nhất của tòa tháp, với một tháp canh lớn. Bức tường và trần được chọc thủng đầy những ô cửa pha lê, sáng rõ không hề mờ xỉn. Vào lúc họ leo lên, đêm đã hoàn toàn buông xuống, và bầu trời tối đen rải rác những vì sao.

Tháp canh tối lơ mờ, được thắp sáng bởi vài bó đuốc giống trước, những luồng sáng rung rinh nhìn thấy khắp nơi. Nhưng chúng được che phủ, ánh sáng bị bẻ hướng nhằm quan sát được bầu trời đêm. Một lò than chưa được

thấp nằm ngay chính giữa phòng để chuẩn bị cho đêm muộn, khi nhiệt độ hạ xuống tới tận sáng.

Vài chiếc bàn cong nằm quanh bức tường bên ngoài tháp canh, chứa đủ loại dụng cụ. Ống thủy bạc và thước trắc tinh vàng được dùng làm chặn giấy, hay một chiếc dấu sách giữ một quyển sách cổ mở ra ở một trang nào đó. Một mô hình bị tháo rời một nửa, hiển thị sự di chuyển của những hành tinh trên vòng trời, nằm trên bàn, dây nhợ và những chuỗi hạt nằm trong đồng công cụ tinh xảo bên cạnh nó. Những cuốn sổ tay nằm chất đống cạnh một bức tường, và nhiều cuốn khác nằm trong những thùng kẹp chặt bên dưới những cái bàn. Một bản đồ lục địa được căng trên khung, miêu tả vùng đất phía nam Azeroth và Lordaeron của Khadgar, cùng với các vương quốc ẩn dật của người lùn và người tiên Khaz Modan và Quel'Thalas. Có nhiều đinh ghim trang trí trên bản đồ, những chòm sao mà chỉ Medivh có thể giải mã.

Và Medivh ở đấy, với Khadgar thì chẳng thể là ai khác. Ông ta là một người đàn ông tuổi trung niên, tóc dài và buộc đuôi ngựa phía sau. Vào thời trẻ có vẻ như tóc ông có màu đen như gỗ mun, nhưng giờ nó đã ngả sang màu xám ở thái dương và ở râu. Khadgar biết điều này xảy ra với nhiều pháp sư, do áp lực của nguồn năng lượng ma thuật họ mang.

Medivh mặc bộ áo khoác giản dị đối với một pháp sư – được xén và may vừa với thân mình to lớn của ông ta. Một chiếc áo phủ ngắn, không hề được tô điểm, giắt vào thắt lưng, phủ ra ngoài chiếc quần dẫu vào đôi giày ống quá cỡ. Một chiếc áo choàng không tay nặng nề treo trên bờ vai rộng, mũ trùm thả ra sau.

Khi mắt Khadgar điều chỉnh được trong bóng tối, anh nhận ra rằng anh đã sai về chuyện trang phục của vị pháp sư kia không được trang trí. Thực ra nó được viền bằng những thứ đồ bạc, thanh tú đến nỗi gần như vô hình khi mới nhìn qua. Nhìn vào lưng vị pháp sư, Khadgar nhận ra rằng anh đang nhìn vào hình khuôn mặt cách điệu của một con quỷ từ truyền thuyết cổ xưa nào đó. Anh chớp mắt, và rồi hoa văn đó biến thành một con rồng cuộn tròn, rồi thành một bầu trời đêm.

Medivh quay lưng lại phía người hầu già và chàng trai trẻ, hoàn toàn phớt lờ họ. Ông ta đang đứng cạnh một cái bàn, cầm một cái thước trắc tinh trong một tay, tay kia cầm một cuốn sổ ghi chép. Trông ông có vẻ đang mải mê suy nghĩ, và Khadgar thắc mắc liệu đây có phải một trong “nhiều thứ” mà Moroes đã cảnh báo với anh không.

Khadgar dăng hăng và tiến một bước, nhưng Moroes giơ một tay lên. Khadgar đứng im tại chỗ, như thể sững sờ trước một phép thuật nào đó.

Thay vì đó người hầu già im lặng bước tới bên vị đại pháp sư, chờ đợi Medivh nhận ra sự có mặt của ông ta. Một phút trôi qua. Thêm một phút nữa. Rồi cả một quãng thời gian Khadgar tưởng như vô tận.

Cuối cùng bóng người trùm áo đó đặt cái thước trắc tinh xuống, viết thêm ba dòng vào cuốn sổ. Ông thành linh gập cuốn sổ lại, và nhìn sang Moroes.

Lần đầu tiên nhìn thấy mặt ông, Khadgar nghĩ rằng Medivh già hơn cái số hơn bốn mươi tuổi anh từng đoán. Khuôn mặt hằn sâu và mệt mỏi. Khadgar thắc mắc thứ ma thuật gì Medivh mang mà có thể khắc nên bề dày lịch sử trên mặt ông như vậy.

Moroes thò tay vào áo lấy ra lá thư giới thiệu nhàu nát, dấu niêm phong đỏ giờ có màu đỏ máu dưới ánh đuốc bất động. Medivh quay sang nhìn anh chàng.

Mắt vị pháp sư sâu thẳm bên dưới cặp lông mày đen rậm, nhưng Khadgar nhận thức rõ sức mạnh ẩn dấu bên trong nó. Có thứ gì đó nhảy múa đung đưa trong đôi mắt xanh lơ sâu thẳm đó, một thứ rất mạnh mẽ, có lẽ còn không thể kiểm soát nổi. Một thứ gì đó nguy hiểm. Vị đại pháp sư lờm anh, và trong một khắc Khadgar cảm thấy như là vị pháp sư đã tỏ được toàn bộ cuộc đời anh và thấy nó chẳng hề hấp dẫn hơn của một con bọ.

Medivh hướng ánh mắt khỏi Khadgar nhìn vào lá thư giới thiệu vẫn còn niêm phong. Khadgar ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, như thể một con thú ăn thịt to lớn đói bụng vừa đi ngang qua anh mà chẳng thèm nhìn đến lần thứ hai.

Sự khuây khỏa của anh chẳng kéo dài được bao lâu. Medivh không hề mở lá thư ra. Thay vì đó lông mày ông chỉ nhú nhẹ, và miếng giấy da bốc cháy với một tiếng nổ nhanh gọn trong không khí. Ngọn lửa cháy tới mép lá thư nơi Medivh cầm, và hấp háy ánh lửa xanh dương mạnh mẽ.

Khi Medivh nói, giọng vừa trầm sâu vừa vui vẻ.

“Vậy là,” Medivh nói, không chú ý đến sự thật rằng ông đang nắm trong tay cái tương lai đang bốc cháy của Khadgar. “Có vẻ như cuối cùng chàng gián điệp của chúng ta đã đến.”

Chương hai: Cuộc nói chuyện với Ngài Pháp Sư

“Có gì sai sao?” Medivh hỏi, và Khadgar đột nhiên cảm thấy mình đang bị vị đại pháp sư nhìn chăm chăm. Anh lại cảm thấy giống một con bọ cánh cứng, nhưng lần này có một con tình cờ bò ngang qua mặt bàn chứa bộ sưu tập những con bọ. Ngọn lửa đã liếm mất nửa lá thư giới thiệu, và dấu niêm phong bằng sáp đã chảy ra, nhỏ xuống sàn lát đá tháp canh.

Khadgar nhận thấy mắt mình đang mở to, mặt tái nhợt, và miệng thì mở lớn. Anh cố thốt ra, nhưng tất cả những gì anh có thể làm là một âm thanh huýt

gió ghen ghét.

Đôi lông mày đen dày nhíu lại nhìn sừng sốt. “Anh ốm sao? Moroes, chàng trai này ốm sao?”

“Có lẽ là trúng gió,” Moroes nói với giọng đều đều. “Một chuyến leo dốc dài.”

Cuối cùng Khadgar đã có thể tập trung được ý thức đủ để nói, “Lá thư!”

“À,” Medivh nói. “Đúng rồi. Cảm ơn anh, ta suýt quên mất.” Ông ta bước về phía lò than và thả miếng giấy đang cháy lên mặt than. Luồng lửa xanh đẹp để dâng cao tới ngang vai, rồi thu nhỏ lại thành một ngọn lửa trông như bình thường, tỏa ánh sáng màu đỏ ấm áp khắp phòng. Về lá thư giới thiệu, với miếng giấy da và dấu niêm phong in nổi biểu tượng của Kirin Tor, chẳng còn dấu vết gì nữa.

“Nhưng ông còn chưa đọc nó!” Khadgar nói, rồi chấn chỉnh lại, “Ý tôi là, thưa ngài, đây tôn trọng...”

Vị đại pháp sư cười khùng khục và ngồi xuống một chiếc ghế lớn làm từ vải bạt và gỗ chạm đen. Cái lò than soi sáng mặt ông, những nét mặt hằn sâu đó tạo thành một nụ cười. Dù thế, Khadgar cũng chẳng thoải mái nổi.

Medivh cúi về trước trên ghế và nói, “‘Hỡi Ngài Pháp Sư Medivh Vĩ Đại và Tôn Kính, Đại pháp sư của Karazhan, tôi mang tới ngài lời chào từ Kirin Tor, học viện, hội, và đoàn thể ma thuật thông thái và hùng mạnh nhất, cố vấn cho các vị vua, thầy của các bậc thông thái, những người khám phá bí mật.’ Chúng cứ tiếp tục kiểu như thế, cứ tung hô chúng lên mỗi câu nói. Ta còn biết nói gì hơn chứ?”

“Tôi không rõ,” Khadgar, “Tôi được chỉ thị-”

“Không được mở lá thư,” Medivh kết câu. “Nhưng dù sao anh cũng đã làm rồi.”

Vị đại pháp sư nhướn mắt lên nhìn chàng trai trẻ, và Khadgar ghen thờ. Có thứ gì đó hấp háy trong ánh mắt của Medivh, và Khadgar thắc mắc liệu vị đại pháp sư này có sức mạnh tung phép thuật mà không ai hay biết không.

Khadgar từ từ gật đầu, cố lấy sức trả lời.

Medivh cười lớn, “Khi nào?”

“Trong... trong chuyến đi từ Lordaeron tới Kul Tiras,” Khadgar nói, không chắc những gì anh nói có gây cười hay chọc tức người có khả năng làm thầy anh này không. “Chúng tôi đứng yên trong hai ngày và...”

“Sự tò mò cũng chọn đúng người đấy,” Medivh lại kết câu. Ông mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng dưới chòm râu xám. “Ta hẳn đã mở ra ngay vào lúc ta tránh xa được ánh mắt từ Thành Tím của Dalaran.”

Khadgar hít một hơi rồi nói, “Tôi đã nghĩ đến điều đó, nhưng tôi tin rằng họ có đặt một phép thuật đề phòng, ít nhất cho tới khoảng cách đó.”

“Và anh muốn tránh xa tất cả các phép thuật nhằm không bị gọi trở về vì đã mở lá thư. Và anh dán nó lại đủ để đánh lừa được việc kiểm tra thoáng qua, hẳn là ta đã xé ngay dấu niêm phong ra mà chẳng để ý đến mấy việc chọc ngoáy của anh.” Medivh lại cười khùng khục, nhưng lại nhú lông mày lại tập trung. “Làm sao ta có thể làm được như thế?” ông hỏi.

Khadgar chớp mắt. “Làm gì cơ thưa ngài?”

“Biết những gì có trong lá thư rồi chứ?” Medivh nói, khóe miệng ông giật xuống. “Lá thư ta vừa đốt nói rằng ta sẽ thấy ấn tượng về chàng trai Khadgar về trí thông minh và khả năng suy luận. Làm ta ấn tượng đi.”

Khadgar nhìn Medivh, và nụ cười vui vẻ vài giây trước bay mất tiêu. Khuôn mặt cười giờ trông như một vị thần đá, đầy phán xét và không khoan dung. Đôi mắt hấp háy vui đùa ban nãy giờ có vẻ đang ẩn chứa một cơn thịnh nộ. Đôi lông mày nhú lại như một đám mây đông.

Khadgar lắp bắp, rồi nói, “Ngài đọc trí óc tôi.”

“Có thể,” Medivh. “Nhưng không đúng. Anh giờ đang cực kỳ lo lắng, điều đó ngăn cản việc đọc tâm trí. Sai một.”

“Ngài đã đọc loại thư này trước đây rồi,” Khadgar nói. “Từ Kirin Tor. Ngài biết loại thư nào đã được viết.”

“Cũng có thể,” vị đại pháp sư nói. “Ta cũng từng nhận những lá thư như vậy và chúng cũng cứ ra vẻ tự cao với cái giọng tự tôn bốc như vậy. Nhưng anh biết chnh xác những từ đó như ta. Hay lắm, thứ hiển nhiên nhất, những vẫn không đúng. Sai hai.”

Khadgar mím môi. Đầu óc tập trung và tim đập thành thịch trong lồng ngực.

“Sự đồng điệu,” cuối cùng anh nói.

Ánh mắt của Medivh vẫn giữ nguyên vẻ bí ẩn, và ông lớn giọng. “Giải thích.”

Khadgar hít một hơi. “Một trong những luật phép thuật. Khi một ai đó cầm lấy một vật, họ để lại một phần linh khí hoặc là chấn động ma thuật của chính họ gắn với đồ vật. Những khí đó biến đổi theo từng cá nhân, có thể kết nối với thứ này bằng cách tác động với thứ kia. Theo cách này một mớ tóc

có thể được sử dụng làm bùa yêu, hoặc một đồng xu có thể tìm đường trở về với chủ nhân của nó.”

Mắt Medivh hơi nheo lại, và ông vuốt một ngón tay dọc cái cằm đầy râu.

“Tiếp tục.”

Khadgar dừng lại một chút, cảm thấy sức nặng trong ánh mắt của Medivh đang đè nén lên anh. Đó là những thứ anh biết từ những bài giảng. Anh đã đi được nửa đường. Nhưng bằng cách nào Medivh dùng nó để biết được...

“Một người càng dùng một vật nhiều, sự cộng hưởng càng mạnh mẽ,”

Khadgar nói nhanh. “Bởi vậy một vật được sờ mó nhiều hay nhận được nhiều sự chú ý sẽ có sự đồng điệu mạnh mẽ hơn.” Những từ được nói ra càng lúc càng nhanh và liên tục. “Và vậy một tài liệu một ai đó đã viết ra có nhiều khí hơn một mảnh giấy da trống, và người đó tập trung vào thứ họ đang viết, vì vậy...” Khadgar dừng lại để suy nghĩ bắt kịp. “Ngài có thể đọc được tâm trí, nhưng không phải tâm trí của tôi – là tâm trí của người viết lá thư vào lúc họ viết nó – ngài lượm lặt được trí óc của họ chính là những từ đó.”

“Mà không cần phải mở lá thư ra,” Medivh nói, và ánh sáng lại nhảy múa trong mắt ông. “Vậy làm thế nào trò này có thể hữu ích với một học giả?”

Khadgar chớp mắt, và rồi nhìn khỏi vị đại pháp sư, cố tránh ánh mắt sâu hoắm của ông ta. “Ta có thể đọc được sách mà không phải đọc sách.”

“Rất có giá trị cho những nhà nghiên cứu,” Medivh nói. “Anh thuộc về cộng đồng các học giả. Sao anh lại không làm thế?”

“Bởi... bởi vì...” Khadgar nghĩ về Korrigan già, người có thể tìm mọi thứ trong thư viện, kể cả những ghi chú bên lề nhỏ nhất. “Tôi nghĩ là có, nhưng với các thành viên già hơn trong hội nghị.”

Medivh gật đầu. “Và điều đó là vì...”

Khadgar nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

“Ai sẽ viết nếu như tất cả kiến thức có thể bị rút mất chỉ với chút văt óc và ma thuật chứ?” Medivh gợi ý. Ông cười, và Khadgar nhận ra anh đang nín thở. “Anh không tệ đâu. Không tệ chút nào. Anh biết lời phản nguyên của mình chứ?”

“Bảng thứ năm,” Khadgar nói.

“Anh có thể tạo ra một tia chớp chứ?” Medivh hỏi nhanh.

“Một hai cái, nhưng khá tốn sức,” anh chàng trả lời, chợt cảm thấy cuộc hội thoại đã lại bẻ sang một hướng khác.

“Còn nguyên tố căn bản của anh?”

“Mạnh nhất là lửa, nhưng tôi biết tất cả.”

“Ma thuật tự nhiên thì sao?” Medivh hỏi. “Làm chín, phân loại, thu hoạch? Anh có thể lấy một hạt giống mà làm nó mọc lên cây tới khi đơm hoa chứ?”

“Không thưa ngài. Tôi được đào tạo trong một thành phố.”

“Anh có thể tạo ra một người tí hon chứ?”

“Học thuyết chủ nghĩa không chấp nhận điều đó, nhưng tôi hiểu nguyên tắc của nó,” Khadgar nói. “Nếu ngài muốn biết...”

Medivh nhón mày lên một chút, rồi ông nói, “Anh đi tàu đến đây từ Lordaeron sao? Loại tàu nào?”

Khadgar cảm thấy chơi vơi đôi chút khi chủ đề đột nhiên thay đổi. “Vâng. Ừm... Một con tàu Tirassian xẻ gió, tàu Gió Nhẹ,” anh trả lời.

“Của Kul Tiras,” Medivh kết luận. “Đội tàu con người à?”

“Vâng.”

“Anh nói chuyện với tất cả đội tàu chứ?” Một lần nữa, Khadgar cảm thấy mình trượt từ một cuộc đối thoại sang chất vấn.

“Một chút,” Khadgar nói. “Tôi nghĩ tôi khiến họ buồn cười với giọng của tôi.”

“Các thuyền viên trên tàu của Kul Tiras thật dễ bị chọc cười,” Medivh nói.

“Có ai không phải là con người trong đội tàu không?”

“Không thưa ngài,” Khadgar nói. “Những người tàu Tirassian kể những câu chuyện về người cá. Họ gọi chúng là Murloc. Chúng có thật không?”

“Có,” Ngài Pháp Sư nói. “Còn những chủng tộc nào khác mà anh đã gặp rồi? Trừ những giống con người khác nhau.”

“Một vài người gnome từng ở Dalaran,” Khadgar nói. “Và tôi từng gặp những kỹ sư người lùn ở Thành Tím. Tôi biết đến rồng từ truyền thuyết; có lần tôi từng thấy sọ rồng ở trong một học viện.”

“Thế còn troll hay là yêu tinh?” Medivh nói.

“Loài troll,” Khadgar nói. “Có bốn loại troll đã biết đến. Có thể có loại thứ năm.”

“Chắc là lời dạy vớ vẩn của Alonda,” Medivh lẩm bẩm, nhưng vẫy tay bảo Khadgar tiếp tục.

“Loài troll rất tàn ác, to lớn hơn con người. Rất cao và dẻo dai, với những đường nét được kéo dài. Ừm...” Anh nghĩ một chút. “Tổ chức xã hội theo bộ lạc. Đã gần như bị tống khỏi các vùng đất văn minh, gần tuyệt chủng ở Lordaeron.”

“Còn yêu tinh?”

“Nhỏ hơn nhiều, hơn cả người lùn. Có tài phát minh, nhưng theo cách phá hủy. Không biết sợ. Tôi từng đọc được rằng chủng tộc này rất điên khùng.”

“Chỉ những kẻ thông minh thôi,” Medivh nói. “Anh biết về quỷ không?”

“Dĩ nhiên rồi thưa ngài,” Khadgar nói nhanh. “Ý tôi là từ truyền thuyết, thưa ngài. Và tôi biết được lời thề và vật đảm bảo thích hợp. Tất cả những pháp sư Dalaran được dạy điều đó ngay từ ngày đầu tiên được huấn luyện.”

“Nhưng anh chưa từng triệu hồi ra chúng,” Medivh nói. “Hoặc là có mặt khi ai đó làm điều đó.”

Khadgar chớp mắt, thắc mắc liệu đây có phải là một câu hỏi mẹo không.

“Không thưa ngài. Tôi còn chưa từng nghĩ đến việc đó.”

“Ta không hề nghi ngờ về điều đó,” Ngài Pháp Sư nói, và có chút kinh tởm trong giọng ông. “Rằng anh có nghĩ đến việc đó. Anh có biết Người Bảo Hộ là gì không?”

“Một Người Bảo Hộ à?” Khadgar chợt cảm thấy cuộc hội thoại lại bẻ hướng tiếp. “Một người canh gác? Một lính canh? Có thể là một chủng tộc khác chăng? Hay là một loại quái vật? Có lẽ là một người bảo vệ khỏi bọn quái vật?”

Giờ Medivh mỉm cười, và lắc đầu. “Đừng lo. Anh không cần phải biết. Đó là một phần trong trò chơi.” Rồi ông ngược nhìn lên và nói, “VẬY. Anh biết những gì về ta?”

Khadgar liếc nhìn Quân Gia Moroes, và chợt nhận ra rằng người hầu kia đã biến mất, hòa vào với bóng tối. Anh chàng trẻ tuổi lắp bắp đôi chút. “Những pháp sư ở Kirin Tor rất kính trọng ngài,” cuối cùng anh trình thưa nói.

“Dễ hiểu,” Medivh cộc cằn nói.

“Ngài là một pháp sư độc lập hùng mạnh, có vẻ như là cố vấn cho Vua Llane xứ Azeroth.”

“Bọn ta quay lại,” Medivh nói, gật đầu với chàng trai.

“Ngoài ra...” Khadgar ngập ngừng, thắc mắc liệu vị pháp sư có thực sự đọc được tâm trí anh không.

“Sao?”

“Không có gì có thể chứng minh cho lòng kính trọng...” Khadgar nói.

“Và sợ hãi,” Medivh nói thêm.

“Và đổ kỵ,” Khadgar kết thúc, chợt cảm thấy bị hành hạ bởi các câu hỏi, không chắc phải trả lời như thế nào. Anh nhanh chóng nói thêm, “Không có gì có thể giải thích trực tiếp cho sự tôn trọng mà Kirin Tor cảm thấy với ngài.”

“Cho là thế đi,” Medivh cúi kính nạt, xoa hai tay lên lò than. “Cho là thế đi.” Khadgar không thể tin nổi rằng vị đại pháp sư cũng có thể bị lạnh. Anh cảm thấy những giọt mồ hôi lo lắng chảy sau lưng.

Hồi lâu, Medivh nhìn lên, và ánh mắt lại đầy bão tố. “Nhưng anh biết được những gì về ta?”

“Không có gì cả, thưa ngài,” Khadgar nói.

“Không có gì?” Giọng của Medivh lớn lên và có vẻ vang dội khắp tháp canh. “Không có gì sao? Anh đi cả chặng đường tới đây chẳng vì điều gì sao? Anh còn không bận tâm tìm hiểu sao? Có lẽ ta là lý do cho mấy ông thầy của anh gỡ anh ra khỏi tóc mà mong anh chết dọc đường rồi. Đó là lần đầu tiên có ai làm điều đó đấy.”

“Chẳng có mấy thứ mà tìm hiểu. Ngài chẳng làm nhiều được đến vậy,” Khadgar kịch liệt phản đối, rồi hít một hơi và nhận ra rằng anh đang nói chuyện với ai, và anh đang nói gì. “Ý tôi là, chẳng có mấy thứ tôi có thể tìm ra, ý tôi là...”

Anh chờ đợi vị pháp sư lớn tuổi kia nổi giận, nhưng Medivh chỉ cười khùng khục. “Và anh tìm thấy những gì?” ông hỏi.

Khadgar thở dài rồi nói, “Ngài đến từ dòng dõi pháp sư. Cha ngài là một pháp sư của Azeroth, Nielas Aran. Mẹ ngài là Aegwynn, có vẻ là một danh hiệu chứ không phải là tên, có từ cách đây ít nhất tám trăm năm rồi. Ngài lớn lên ở Azeroth và biết Vua Llane và Ngài Lothar từ bé. Ngoài ra...” Khadgar kéo dài giọng. “Không còn gì cả.”

Medivh nhìn cái lò than và gật đầu, “Chà, cũng có vài thứ. Nhiều hơn nhiều người có thể tìm ra.”

“Còn tên ngài nghĩ là ‘Người Giữ Bí Mật’,” Khadgar nói thêm. “Trong tiếng Thượng Tiên. Tôi cũng tìm ra điều đó.”

“Tất cả đều đúng,” Medivh nói, chợt trông có vẻ mệt mỏi. Ông nhìn vào lò than một lát. “Aegwynn không phải là một danh hiệu,” hồi sau ông nói. “Đó chỉ là tên của mẹ ta.”

“VẬY CHẮC CÓ VÀI NGƯỜI TÊN LÀ AEGWYNN, CHẮC LÀ HỌ HÀNG,” KHADGAR ĐOÁN.

“CHỈ CÓ MỘT,” MEDIVH U ÁM NÓI.

Khadgar cười lo lắng. “NHƯNG NẾU VẬY THÌ BÀ ẤY...”

“HƠN BẢY TRĂM NĂM MƯƠI TUỔI KHI SINH RA TA,” MEDIVH NÓI VỚI MỘT TIẾNG KHỊT MŨI NGẠC NHIÊN. “BÀ ẤY GIÀ HƠN THẾ. TA LÀ ĐƯA CON ĐỂ MUỘN TRONG ĐỜI BÀ ẤY. ĐÓ CÓ THỂ LÀ LÝ DO TẠI SAO KIRIN TOR THẤY THÍCH THÚ VỚI NHỮNG GÌ TA CHỨA TRONG THƯ VIỆN. ĐÓ CÓ THỂ LÀ LÝ DO TẠI SAO HỌ GỬI ANH ĐẾN ĐỂ TÌM HIỂU.”

“THƯA NGÀI,” KHADGAR NÓI, CỐ NGHIÊM NGHỊ HẾT MỨC CÓ THỂ. “MỘT CÁCH TRUNG THỰC NHẤT, TẤT CẢ PHÁP SƯ KIRIN TOR TRỪ NGƯỜI CAO CẤP NHẤT ĐỀU MUỐN TÔI TÌM RA THỨ GÌ ĐÓ TỪ NGÀI. TÔI SẼ CỐ DÀN XẾP TỐT NHẤT VỚI HỌ THEO KHẢ NĂNG CỦA TÔI, NHƯNG NẾU CÓ THỨ GÌ ĐÓ NGÀI MUỐN HẠN CHẾ HAY CẤT GIẤU, TÔI RỒI SẼ TÌM RA ĐƯỢC...”

“NẾU TA NGHĨ ĐẾN ĐIỀU ĐÓ, ANH ĐÃ CHẲNG PHẢI VƯỢT QUA CÁNH RỪNG MÀ ĐẾN ĐÂY,” MEDIVH NÓI, CHỢT TRỞ NÊN NGHIÊM TÚC. “ĐẦU TIÊN TA CẦN AI ĐÓ PHÂN LOẠI VÀ QUẢN LÝ THƯ VIỆN, RỒI SAU ĐÓ CHÚNG TA SẼ LÀM VIỆC TRONG PHÒNG THÍ NGHIỆM GIẢ KIM. ĐÚNG VẬY, ANH SẼ LÀM VIỆC ĐÓ. ANH THẤY ĐÓ, TA BIẾT Ý NGHĨA CỦA TÊN ANH NHƯ ANH BIẾT CỦA TA. MOROES!”

“Tôi ở đây thưa ngài,” người hầu nói, đột nhiên hiện ra từ bóng tối. Khadgar giật bản mình.

“Đưa chàng trai này xuống phòng của anh ta và cho anh ta ăn gì đó. Đã là cả ngày dài cho anh ta rồi.”

“Dĩ nhiên rồi thưa ngài,” Moroes nói.

“Một câu hỏi nữa, thưa Thầy,” Khadgar cố nói. “Ý tôi là Ngài Pháp Sư, thưa ngài.”

“Giờ hãy gọi ta là Medivh. Ta cũng sẽ đáp lại tên Người Giữ Bí Mật và vài cái tên khác, không phải chúng đều được biết.”

“Ý ngài là gì khi ngài nói ngài biết tên tôi?” Khadgar hỏi.

Medivh mỉm cười, rồi căn phòng chợt lại trở nên ấm áp dễ chịu. “Anh không nói tiếng người lùn nhỉ,” ông quan sát.

Khadgar lắc đầu.

“Tên ta nghĩ là ‘Người Giữ Bí Mật’ trong tiếng Thượng Tiên. Tên anh nghĩ là ‘Niềm Tin’ trong tiếng người lùn cổ. Vì vậy ta giữ anh lại là vì tên của anh, Khadgar trẻ tuổi. Niềm Tin trẻ tuổi.”

Moroës đưa chàng trai tới phòng của anh ta nằm giữa tòa tháp, giảng giải bằng cái giọng u ám và dứt khoát khi ông bước xuống cầu thang. Bữa ăn trong Tòa Tháp của Medivh chỉ là món cháo yến mạch và xúc xích cho bữa sáng, một bữa trưa lạnh, và một bữa tối lớn nóng hổi, thường có món thịt hầm hoặc thịt quay dùng với rau. Cook hẳn đã đi ngủ sau bữa tối, nhưng luôn có những thứ còn lại trong phòng trữ lạnh. Medivh có những giờ đồng hồ được miêu tả nhẹ nhàng là “thất thường” và Moroës và Cook từ lâu đã học được cách thích nghi với ông ta để giảm thiểu sự gian khổ cho chính họ.

Moroës cho anh chàng Khadgar biết rằng, là một trợ lý chứ không phải là một người hầu, anh không được hưởng sự vui sướng đó. Anh nên mong là sẽ có thể giúp được vị đại pháp sư bất cứ khi nào cần thiết.

“Tôi sẽ mong như vậy, với vai trò là một đệ tử,” Khadgar nói.

Moroës quay ngang giữa chừng (họ đang đi dọc một căn phòng dài phía trên có vẻ như là một phòng tiếp khách hoặc phòng khiêu vũ). “Vẫn chưa phải là một đệ tử đâu, Chàng Trai à,” Moroës thở khò khè. “Chưa đến một nửa.”

“Nhưng Medivh nói là...”

“Anh có thể sắp xếp lại thư viện,” Moroes nói. “Việc của trợ lý, không phải đệ tử. Nhiều người đã làm trợ lý. Chưa có ai trở thành đệ tử cả.”

Khadgar nhăn mày, và anh cảm thấy nóng đỏ mặt. Anh không ngờ rằng còn một cấp nữa trước khi trở thành đệ tử của vị pháp sư. “Bao lâu cho tới khi...”

“Chẳng thể nói được, thật đấy,” người hầu thờ dốc. “Chưa ai từng làm được đến thế.”

Khadgar nghĩ về hai câu hỏi cùng một lúc, lưỡng lự, rồi hỏi, “Đã từng có bao nhiêu ‘trợ lý’ rồi?”

Moroes nhìn ra ngoài lan can căn phòng, ánh mắt lơ đãng. Khadgar thắc mắc liệu người hầu này có đang nghĩ hay đang mơ màng đi đâu. Căn phòng dài dưới này chứa rải rác những chiếc bàn và ghế to nặng. Nó thông thoáng đến đáng ngạc nhiên, và Khadgar đoán rằng Medivh không tổ chức nhiều tiệc cho lắm.

“Cả tá,” cuối cùng Moroes nói. “Ít nhất là vậy. Hầu hết bọn họ đến từ Azeroth. Một cậu tiên. Không, hai cậu tiên. Anh là người đầu tiên đến từ Kirin Tor.”

“Cả tá à,” Khadgar lặp lại, trái tim chùng xuống khi anh thắc mắc rằng đã bao lần Medivh đón chào một chàng trai có-thể-trở-thành pháp sư vào dưới trướng ông.

Anh hỏi một câu hỏi khác. “Họ ở lại trong bao lâu?”

Lần này Moroes khịt mũi rồi nói, “Vài ngày. Có khi chỉ vài giờ. Một tiên còn không thể leo được mấy bậc thang của tháp.” Ông gõ nhẹ vào miếng che mắt hai bên cái đầu nhăn nheo của mình. “Họ thấy nhiều thứ, ai biết đấy.”

Khadgar nghĩ về hình thù ở trên cổng chính và chỉ gật đầu.

Cuối cùng họ tới phòng của Khadgar, ở một bên hông không xa với phòng tiệc. “Tắm rửa đi,” Moroes nói, đưa cho Khadgar cái đèn lồng. “Nhà vệ sinh ở cuối phòng. Có một cái ấm bên dưới giường. Xuống dưới bếp. Cook sẽ chuẩn bị vài món nóng cho anh.”

Phòng của Khadgar là một mũi hẹp của tòa tháp, thích hợp với việc ngẫm nghĩ của một thầy tăng đi tu hơn là một pháp sư. Một cái giường hẹp dọc một bức tường, và một cái bàn hẹp tương đương dọc một bức tường khác với một cái giá trống không bên trên. Một tủ đứng để chứa quần áo. Khadgar ném cái túi xách vào cái tủ mà không thèm mở nó ra, và bước tới phía khung cửa sổ hẹp.

Cửa sổ là một tấm thủy tinh mảnh viền chì, gắn dọc với một chốt ở giữa. Khadgar đẩy một nửa và nó từ từ đẩy mở, lớp dầu đặc ở dưới đáy rỉ ra khi cánh cửa quay.

Cảnh tượng vươn cao lên từ bên hông tòa tháp, và những quả đồi tròn bao quanh tháp có màu xám và trọc lóc dưới ánh sáng của hai mặt trăng. Từ độ cao này hẳn Khadgar thấy rõ ràng rằng khu đồi này từng là một miệng hố, bị mài mòn vì dòng chảy của năm tháng. Liệu có dãy núi nào đã bòn rút hết mọi thứ ở đây, như một bộ răng mục nát không? Hoặc có thể vòng đồi kia không hề mọc cao thêm, đúng hơn là dãy núi bao quanh mọc nhanh hơn, để mình cái nơi đầy sức mạnh này bén rễ tại đó.

Khadgar thắc mắc liệu mẹ của Medivh có ở đây khi vùng đất trời lên sụp xuống, hoặc bị một mảnh thiên thạch rơi xuống không. Tám trăm năm là quá dài kể cả so với tiêu chuẩn của một pháp sư. Sau hai trăm năm, hầu hết những bài học cũ đã được dạy, hầu hết pháp sư con người đều đã gầy gò yếu ớt đến gần chết. Sống tới bảy trăm năm mười tuổi mà vẫn còn sinh con! Khadgar lắc đầu, và thắc mắc liệu Medivh có đùa anh không.

Khadgar cởi tấm áo choàng đi đường và đi tới công trình ở cuối phòng. Chúng thật cổ lỗ, nhưng có cả một bình nước lạnh và một bồn rửa và một

tấm gương sáng còn tốt. Khadgar nghĩ về việc sử dụng một phép thuật nhỏ để hâm nóng nước, rồi quyết định kệ nó.

Nước thật dễ chịu, và Khadgar cảm thấy khỏe hơn sau khi thay một bộ quần áo sạch sẽ hơn – một chiếc áo dễ chịu dài tới gần đầu gối và một chiếc quần bền. Bộ đồ làm việc của anh. Anh lấy ra một con dao ăn mảnh từ trong túi và, sau khi nghĩ một chút, nhét nó vào một ống giày.

Anh đi lại phía hành lang, và nhận ra rằng anh chẳng biết rõ bếp ở chỗ nào. Chẳng hề có khu bếp nào gần chuồng ngựa, vậy là chắc nó phải nằm trong tòa tháp. Hẳn là ở ngay tầng trệt hoặc gần đó, ngay gần giếng nước. Cùng với một đường đi dễ dàng tới được phòng tiệc, dù cho nó có thường được dùng hay không.

Khadgar khá dễ dàng tìm được căn phòng dài bên trên phòng tiệc, nhưng lại phải tìm kiếm cái cầu thang, hẹp và xoắn quanh mình, dẫn tới đó. Từ phòng tiệc anh có nhiều đường thoát. Khadgar chọn con đường có vẻ đúng nhất và cuối cùng dừng lại ở một hành lang cắt với những căn phòng trống không ở các phía, giống với phòng anh. Sự lựa chọn thứ hai cũng giống vậy.

Cái thứ ba dẫn chàng trai tới ngay trung tâm một trận chiến.

Anh chẳng hề mong chờ điều đó. Trong một khắc anh đang bước dài dọc một dãy bậc đá thấp, thắc mắc liệu anh có cần một cái bản đồ hay một cái

chuông hay một cái tù và đi sẵn để định hướng tòa tháp không. Vào khoảnh khắc tiếp theo trần nhà trên đầu anh mở ra một bầu trời chói lòa màu đỏ của máu tươi, và anh bị bao vây bởi những người mặc giáp, vũ trang để chiến đấu.

Khadgar lùi lại, nhưng hành lang đã biến mất phía sau anh, chỉ để lại một khung cảnh gồ ghề căn cõi không giống bất cứ thứ gì anh quen thuộc.

Những người kia đang hét và chỉ trỏ, nhưng giọng của họ, dù cho họ đang đứng ngay cạnh Khadgar, mập mờ và không rõ ràng, như thể họ đang nói với anh ở dưới nước.

Một giấc mơ ư? Khadgar nghĩ vậy. Có lẽ anh đã nằm xuống một chút và rồi ngủ quên mất, và tất cả những thứ này là một cơn ác mộng xảy đến vì sự lo lắng của anh. Nhưng không, anh gần như có thể cảm thấy cái nóng của mặt trời to lớn sắp tàn trên da thịt, và cả luồng gió và những người đang la hét di chuyển quanh anh.

Như thế anh đã bị tách ra khỏi phần còn lại của thế giới, bị giữ trên cái hòn đảo nhỏ bé của chính anh, với chỉ vài kết nối nhỏ xíu với thực tại xung quanh. Như thế anh đã trở thành một bóng ma.

Quả thực, những chiến sĩ kia phớt lờ anh như thể anh là một linh hồn vậy. Khadgar vươn tay định nắm lấy vai một người, và ngay trước mắt bàn tay

anh đi xuyên qua bả vai mặc giáp tả tôi kia. Có chút phản ứng, nhưng chỉ một chút – anh có thể cảm thấy sự rắn chắc của tấm giáp, và nếu anh tập trung còn có thể cảm thấy rì rào sắc nhọn của kim loại.

Khadgar nhận ra những người đó đã từng chiến đấu cam go. Chỉ một người trong ba là không phải băng bó, những dấu vết chiến tranh rớm máu bám trên tấm giáp bẩn thỉu và những chiếc mũ trụ hư hỏng. Vũ khí của họ cũng bị sút mẻ, và dính đầy những thứ màu đỏ đã khô. Anh đã rơi vào một chiến trường.

Khadgar xem xét vị trí của họ. Họ đang ở trên một mô đất nhỏ, một nếp gấp trên đồng bằng gợn sóng bao quanh họ. Những cây cối từng tồn tại đã bị chặt hạ và tạo thành những bức tường thô sơ, giờ đang được canh gác bởi những người có khuôn mặt hung dữ. Đây chẳng phải là một căn cứ an toàn, không phải một pháo đài hay là công sự. Họ đã chọn nơi này để chiến đấu bởi vì họ chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Những chiến sĩ kia tách ra khi người có vẻ như là chỉ huy của họ, một người đàn ông to lớn râu trắng với bờ vai rộng, đi ngang qua. Giáp ông ta tả tôi như bao người khác, nhưng có cả một tấm giáp ngực che trên một tấm áo choàng học giả màu đỏ, loại hắc đã không hề ra khỏi những căn phòng ở Kirin Tor. Đường viền, tay áo, và áo lót của tấm áo choàng đỏ đó được thêu

những con dấu đầy sức mạnh – một số Khadgar có thể nhận ra, nhưng số còn lại rất lạ lùng với anh. Bộ râu trắng như tuyết của người chỉ huy dài gần tới hông, phủ lên tấm áo giáp, và ông ta đội một chiếc mũ trụ kín đầu màu đỏ với một viên ngọc vàng duy nhất ngay trán. Ông ta cầm một cây trượng đầu có một viên ngọc trong một tay, còn tay kia cầm một thanh kiếm màu đỏ sẫm.

Người chỉ huy đang rống lên với các chiến sĩ, bằng cái giọng mà Khadgar nghe như biển đang gầm gào. Dù vậy những chiến binh có vẻ biết ông ta đang nói gì, và họ tập hợp lại dọc rào chắn, nhiều người khác đứng vào kẽ hở trong hàng.

Người chỉ huy râu trắng đi ngang qua Khadgar, và dù không chú ý anh chàng vẫn lùi lại tránh đường. Người chỉ huy hẳn không hề để ý tới anh, không khác gì những chiến binh vậy máu kia.

Nhưng ông ta có. Giọng ông ta hạ xuống một chút, ông ta lắp bắp, chân đứng không vững trên nền đất gồ ghề của đỉnh đồi đầy đá và ông suýt sảy chân. Nhưng thay vì đó ông ta quay sang nhìn Khadgar.

Đúng vậy, ông ta nhìn Khadgar, và rõ ràng với người có-thể-trở-thành đệ tử rằng người pháp sư chiến binh cổ xưa kia đang nhìn anh và nhìn thấu anh. Đôi mắt người chỉ huy nhìn sâu vào mắt Khadgar, và trong một khắc

Khadgar cảm thấy anh lại héo tàn trước cái nhìn của Medivh lúc trước.

Nhưng lần này nó dữ dội hơn. Khadgar nhìn vào mắt người chỉ huy.

Và những gì anh thấy khiến anh há hốc miệng. Không chủ ý, anh quay đi, đập tan cái nhìn khóa chặt của người pháp sư chiến binh.

Khi Khadgar ngược lên lại, người chỉ huy đang gật đầu với anh. Đó là một cái gật đầu nhanh gọn, gần như là thô lỗ, và miệng ông già đó mím chặt. Rồi người chỉ huy râu trắng lại rời đi, hét lên với các chiến binh, khẩn cầu họ hãy bảo vệ chính mình.

Khadgar muốn đi theo ông ta, để bắt kịp và tìm hiểu tại sao ông ta lại có thể thấy anh trong khi những người khác thì không, và những gì ông ta có thể nói với anh, nhưng có những tiếng hét xung quanh anh, tiếng gào mờ nhạt của những người đàn ông mệt mỏi kêu gọi thực hiện nghĩa vụ một lần cuối cùng. Gươm và giáo chĩa lên bầu trời vấy màu máu đông, và tay chỉ thẳng phía đỉnh núi gần đó, nơi dòng lũ kéo theo một tràng màu đỏ trên nền đất màu gỉ sét.

Khadgar nhìn về phía những người đàn ông đang chỉ tay, và một làn sóng màu lục và đen đang phủ lên đỉnh núi gần nhất. Khadgar nghĩ rằng đó một dòng sông, với dòng nước bí ẩn và đầy màu sắc, nhưng anh nhận ra rằng làn

sóng đó là một đội quân đang tiến lên. Đen là màu giáp của chúng, còn xanh lục là màu da thịt chúng.

Đó là những sinh vật đáng sợ, tạo hình giống con người. Khuôn mặt xanh lục của chúng bị lấn át bởi bộ hàm to lớn treo bên dưới với bộ răng nanh sắc nhọn, mũi tẹt và khụt khịt như mũi chó, và mắt nhỏ, đỏ máu, chứa đầy thù hận. Thứ vũ khí và giáp đầy hoa văn màu đen của chúng tỏa sáng dưới ánh mặt trời vĩnh cửu sắp tắt của thế giới này, và khi chúng leo lên chúng gầm lên những tiếng rung chuyển cả mặt đất bên dưới.

Những chiến sĩ quanh anh cũng thét lên, và khi những sinh vật màu xanh kia tiến tới trên đồi họ liên tục bắn ra những loạt tên có gắn lông đỏ. Hàng sinh vật đáng sợ đầu tiên ngã xuống, và ngay lập tức bị giẫm đạp bởi những kẻ đi sau. Thêm một loạt tên nữa và một hàng quái vật vô nhân tính nữa vấp ngã, nhưng sự ngã xuống của chúng nhanh chóng bị điền đầy bởi đợt thủy triều khổng lồ đang liên tục tiến lên ấy.

Bên trái Khadgar có những luồng sét nhảy múa trên mặt đất, mà những tiếng la hét quái dị khi da thịt bị thiêu cháy từ tận xương. Khadgar nghĩ về người chỉ huy pháp sư chiến binh, nhưng đồng thời cũng nhận ra rằng những tia sét kia chỉ làm bày đàn đang xông pha kia mỏng đi chẳng đáng là bao.

Và rồi lũ quái vật da xanh kia lao vào họ, làn sóng màu đen và xanh đậm vào hàng rào thô sơ. Những thanh gỗ xù xì chẳng khác gì những cành con đứng giữa đường đi của cơn bão này, và Khadgar có thể cảm thấy hàng ngũ oằn xuống. Một trong những chiến sĩ gần anh nhất ngã xuống, bị đâm bởi một mũi giáo đen lớn. Ở vị trí người chiến binh xuất hiện hình ảnh một bộ giáp khoác lên một làn da xanh, rống lên khi nhìn lướt về phía anh.

Không chú ý, Khadgar lùi lại hai bước, rồi quay đầu chạy.

Và suýt nữa đâm sầm vào Moroes, ông đang đứng ngay cổng vòm.

“Anh,” Moroes thở khò khè một cách bình tĩnh, “bị muộn. Hẳn là bị lạc.”

Khadgar quay ngược lại, và thấy phía sau lưng không phải là một thế giới với bầu trời đỏ chót cùng lũ quái vật xanh nữa, mà là một căn phòng hợp bỏ hoang, lò sưởi trống không và những chiếc ghế phủ những tấm vải lố xố. Không khí có mùi bụi bặm chỉ mới bị xáo trộn.

“Tôi...” Khadgar thở dốc. “Tôi thấy... tôi...”

“Nhầm chỗ à?” Moroes gợi ý.

Khadgar nuốt nước bọt, nhìn quanh, rồi gật đầu im lặng.

“Bữa tối muộn đã sẵn sàng,” Moroes lẩm bẩm. “Giờ đừng đi nhầm chỗ nữa.”

Và người hầu áo đen quay đầu và im lặng rời khỏi phòng.

Khadgar nhìn lần cuối vào cái hành lang cụt anh vừa bước vào. Chẳng hề có cái cổng vòm bí ẩn hay cánh cửa ma thuật nào cả. Ảo giác (nếu đúng là ảo giác) đã bất ngờ kết thúc như khi nó bắt đầu.

Chẳng hề có chiến sĩ nào cả. Cũng không có sinh vật da xanh nào. Không có đội quân nào sắp bị đè bẹp. Chỉ là một ký ức làm Khadgar hoảng sợ tới tận tâm can. Nó rất thật. Cảm thấy như thật. Cảm thấy như là thật.

Không phải là lũ quái vật hay là sự chém giết làm anh hoảng sợ. Đó là do người pháp sư chiến binh, người chỉ huy râu trắng có vẻ như có nhìn thấy anh. Có vẻ như đã nhìn thẳng vào trong tim anh, và tìm thấy những gì anh mong muốn.

Tệ nhất, bóng người râu trắng trong bộ giáp và áo choàng đó có đôi mắt của Khadgar. Khuôn mặt già cả, bộ râu trắng như tuyết, phong thái mạnh mẽ, nhưng mà người chỉ huy lại có cùng đôi mắt mà Khadgar nhìn thấy trong mặt gương trong veo mới lúc (hay là kiếp?) trước.

Khagar rời khỏi phòng họp, và thắt mắc liệu đã quá muộn để lấy một cặp băng che mắt chưa.

Chương ba: Làm quen

“Chúng ta sẽ bắt đầu từ từ với anh,” vị pháp sư già nói ngang qua bàn. “Dỡ các thứ ra khỏi thư viện. Hãy xem anh làm như thế nào để quản lý.”

Khadgar gật đầu khi ăn món cháo yến mạch và xúc xích. Phần lớn cuộc nói chuyện vào bữa sáng là về Dalaran nói chung. Những thứ gì phổ biến ở Dalaran và những gì hay gặp tại Lordaeron. Những gì họ tranh luận là về

những căn phòng ở Kirin Tor. Khadgar đang đề cập đến một câu hỏi hay ho rằng khi người ta tạo ra một ngọn lửa nhờ ma thuật, là ta gọi nó lên hay là triệu hồi nó từ một không gian song song nào đó.

Medivh gật gù khi đang ăn. “Ngu ngốc. Chúng sẽ không thể biết được đến một không gian so le nếu nó đến và cắn vào... Vậy anh nghĩ như thế nào?”

“Tôi nghĩ...” Và Khadgar chợt nhận ra rằng anh lại đã nắm được mấu chốt.

“Tôi nghĩ rằng nó hoàn toàn là một thứ khác.”

“Xuất sắc,” Medivh nói, mỉm cười. “Khi được cho lựa chọn giữa một trong hai, hãy chọn ý thứ ba. Dĩ nhiên ý anh nói là khi ta tạo ra lửa, tất cả những gì ta làm là tập trung trạng thái cố hữu của lửa có xung quanh đó vào một chỗ, rồi gọi nó lên à?”

“À vâng,” Khadgar nói, rồi thêm vào, “tôi cũng từng nghĩ về điều đó. Một chút. Vài năm trước.”

“Tốt,” Medivh nói, chấm nhẹ râu bằng cái khăn ăn. “Anh có một cái đầu nhanh nhẹn và một sự đánh giá trung thực đấy. Để xem anh làm như thế nào với cái thư viện. Moroes sẽ chỉ đường cho anh.”

Thư viện chiếm tới hai tầng nhà, và ở vị trí tầng thứ ba trên đường leo lên tháp. Cầu thang đi qua đoạn này của tòa tháp ôm lấy vòng ngoài tường thành, chừa ra một căn phòng lớn cao tới hai tầng. Một nền sắt rèn tạo ra

một phòng dài bên trên tầng cao hơn. Những khung cửa sổ hẹp của căn phòng được phủ bằng nhiều tấm sắt, giảm đi lượng ánh sáng tự nhiên chiếu vào phòng xuống chỉ còn như một ngọn đuốc được che phủ. Trên những chiếc bàn lớn làm từ gỗ sồi ở tầng dưới, những quả cầu pha lê phủ những lớp bụi dày ánh lên màu xanh xám.

Bản thân căn phòng lại là một nơi thảm họa. Những quyển sách nằm rải rác để mở ở một trang nào đó, những cuộn giấy trải ra trên ghế, và một lớp giấy viết mỏng bám đầy bụi che phủ khắp mọi nơi như lá trên nền rừng. Những quyển sách cổ hơn, vẫn còn còn được buộc với giá sách, giờ đã bị lấy ra khỏi giá, treo lủng lẳng như những tù nhân trong một nhà tù nào đó.

Khadgar lướt qua mớ hư hỏng mà thở dài thườn thượt. “Bắt đầu từ từ,” anh nói.

“Tôi sẽ dọn đồ cho anh trong vòng một tiếng nữa,” Moroes nói vọng từ hành lang. Người hầu kia không bước hẳn vào thư viện.

Khadgar nhặt một mẫu giấy da dưới chân. Một mặt là lời yêu cầu từ Kirin Tor bảo vị đại pháp sư hồi âm lại nhiệm vụ mới đây của họ. Mặt kia có một vết bẩn màu đỏ sẫm mà ban đầu Khadgar cho rằng đó là máu nhưng rồi nhận ra đó chỉ là một dấu sáp niêm phong đã bị chảy ra.

“Không,” Khadgar nói, vỗ vào cái túi nhỏ đầy những công cụ viết lách của anh. “Chỉ là nó hơi thách thức hơn ban đầu tôi trông đợi.”

“Từng nghe thế trước đây rồi,” Moroes nói.

Khadgar quay sang định hỏi về lời bình luận của ông, nhưng người hầu đó đã đi khỏi cửa.

Với sự cẩn thận của một tên trộm, Khadgar tìm đường đi qua đồng lộn xộn. Cứ như là có một trận chiến đã xảy ra ở ngay trong thư viện vậy. Gáy sách bị hỏng, bìa bị xé toạc, nhiều trang bị gấp lại, dấu trang hoàn toàn bị kéo ra khỏi bìa. Và những cuốn sách hầu như vẫn còn nguyên vẹn cũng không thoát. Nhiều tập hồ sơ đã bị kéo ra khỏi bìa, mà bụi trên bàn cũng bám dày trên những tờ giấy và thư từ. Một số đã được mở ra, nhưng một số đáng chú ý là vẫn chưa được mở, thông tin của chúng vẫn còn ẩn dưới dấu sáp niêm phong.

“Vị Pháp Sư chẳng cần trợ lý,” Khadgar lẩm bẩm, dọn dẹp không gian ở cuối một cái bàn và kéo một chiếc ghế ra. “Ông ta cần một người giữ nhà.” Anh lườm về phía cửa để đảm bảo ông quản gia đã thực sự rời đi.

Khadgar ngồi xuống và cái ghế rung lắc dữ dội. Anh lại đứng dậy, và nhìn thấy những chiếc chân gỗ ghề vừa gạt mở một cuốn sách dày với bìa kim loại. Bìa trước được trang trí cầu kỳ, và mép giấy được viền bạc.

Khadgar mở cuốn sách, và khi đó anh cảm thấy có thứ gì đó đang di chuyển trong quyển sách, như một con chạy đang trượt xuống dọc một cái cần kim loại hay một giọt thủy ngân đang trôi dọc một ống thủy tinh. Có thứ gì đó bằng kim loại đang chạy dọc gáy cuốn sách.

Cuốn sách bắt đầu kêu tích tắc.

Khadgar nhanh chóng đóng tấm bìa lại, và cuốn sách câm bật sau một tiếng vo vo rồi tách một cái, đó là một cơ chế máy móc. Anh chàng cẩn thận đặt cuốn sách lại lên bàn.

Và đó là lúc anh nhận ra dấu sém trên chiếc ghế anh vừa ngồi, và cả nền nhà bên dưới.

“Tôi đã hiểu tại sao ông lại qua tay nhiều trợ lý đến vậy,” Khadgar nói, từ từ dạo quanh phòng.

Hoàn cảnh chẳng hề khá hơn. Những quyển sách mở toang để bên trên tay vịn ghế và cả bao lơn kim loại. Thư càng lúc càng nhiều khi anh đi vào sâu trong phòng. Có thứ gì đó đã làm tổ trong một góc giá sách, và khi Khadgar kéo nó ra khỏi giá, một hộp sọ chuột chù nhỏ xíu rơi ra, vỡ vụn khi đập xuống sàn. Tầng trên thì gần giống cái nhà kho, sách còn không hề nằm trên kệ, chỉ chất thành từng đống, từ thấp bé đến cao dần rồi tới mức chẳng với tới được.

Và ở đây có một chỗ trống, nhưng chỗ đó giống như là có người đã đốt một đồng lửa nhằm liều lĩnh giảm đi số lượng giấy ở đó. Khadgar xem xét chỗ đó và lắc đầu – có thứ gì đó khác cũng đã bốc cháy ở đây, còn ít mảnh vãi, chắc là từ áo choàng của một học giả.

Khadgar lắc đầu và quay về phía nơi anh để cái đồng dụng cụ ghi chép. Anh làm rơi cây bút gỗ mảnh với một nắm bút sắt, một viên đá mài ngòi bút, một con dao với lưỡi mềm dùng để rọc giấy, một tảng mực bạch tuộc, một chiếc đĩa nhỏ dùng để mài mực, một bộ chìa khóa phẳng nhỏ, một chiếc kính lúp, và một thứ ban đầu trông giống như một con dế làm bằng kim loại.

Anh nhặt con dế lên, quay lưng nó lại, và dùng một ngòi bút kiểu dáng đặc biệt để lên dây nó. Một món quà từ Guzbah cho Khadgar vì đã hoàn thành việc tập huấn đầu tiên với vai trò một người sao chép bản thảo, nó đã chứng tỏ được sự vô giá trong những cuộc dạo chơi của anh chàng khắp các căn phòng của Kirin Tor. Trong đó chứa đựng một phép thuật đơn giản nhưng hiệu quả là nó sẽ cảnh báo khi một cái bẫy sắp được bung ra.

Khi anh vừa vặn nó được một vòng, con dế kim loại ré lên một tiếng cao vút. Khadgar ngạc nhiên và gần như đánh rơi mất con dế dò tìm. Rồi anh nhận ra rằng thiết bị đó đang cảnh báo về cường độ của những mối nguy hiểm tiềm tàng.

Khadgar nhìn đồng sách quanh anh, rồi lăm bắm chửi rửa. Anh quay lại phía cửa, và ngừng lên dây con dế. Rồi anh cầm quyển sách đầu tiên anh cầm lên, quyển sách ban này kêu tích tắc, rồi đem nó tới cửa.

Con dế rúc rích nhè nhẹ. Khadgar đặt quyển sách bấy kia vào một bên chân cửa. Anh nhặt một quyển sách khác lên và đem nó đến. Con dế im lặng.

Khadgar nín thở, hi vọng rằng con dế được yểm bùa để chống lại tất cả các loại bầy, cả ma thuật lẫn không, và mở cuốn sách ra. Đó là một cuốn luận án viết bằng bàn tay một người phụ nữ mềm mại về quan điểm chính trị của người tiên cách đây ba trăm năm.

Khadgar đặt cuốn sách viết tay đó sang một bên cửa, và quay lại tìm một cuốn sách khác.

“Ta biết anh,” Medivh nói, vào buổi sáng hôm sau, lúc ăn xúc xích và cháo yến mạch.

“Khadgar, thưa ngài,” chàng trai nói.

“Trợ lý mới,” vị pháp sư lớn tuổi nói. “Dĩ nhiên rồi. Thứ lỗi, nhưng ký ức không phải lúc nào cũng đúng. Quá nhiều thứ đang diễn ra, ta e là vậy.”

“Ngài có cần trợ giúp việc gì không thưa ngài?” Khadgar hỏi.

Người đàn ông lớn tuổi có vẻ suy nghĩ một chút, rồi nói, “Thưa viện, Niềm Tin Trẻ Tuổi ạ. Những thứ trong thư viện như thế nào rồi?”

“Ổn,” Khadgar nói. “Rất ổn. Tôi đang bận sắp xếp lại sách và giấy tờ.”

“À, theo chủ đề à? Hay tác giả?” vị đại pháp sư hỏi.

Có mà chết người với không chết người ấy, Khadgar nghĩ. “Tôi đang nghĩ là sẽ theo chủ đề. Có nhiều cuốn vô danh.”

“Hừmmmm,” Medivh nói. “Từng tin bất cứ thứ gì mà một người không đặt tên và danh tiếng của mình vào đó. Vậy thì cứ tiếp tục. Nói cho ta biết, quan điểm của những pháp sư Kirin Tor về Vua Llane như thế nào? Họ có bao giờ nhắc đến ông ta không?”

Công việc cứ tiếp tục chậm chạp nặng nề, nhưng Medivh không có vẻ gì là có nhận thấy thời gian trôi qua. Thực ra, ông ta có vẻ bắt đầu mỗi buổi sáng một cách ôn hòa và dễ chịu và ngạc nhiên rằng Khadgar vẫn còn ở lại với họ, và sau chút tổng hợp về tiến trình công việc cuộc hội thoại rẽ sang một hướng mới.

“Nói về thư viện,” ông nói. “Thủ thư của Kirin Tor, Korrigan, thường làm gì?”

“Người xứ Lordaeron cảm thấy như thế nào về tiên? Có ai trong bọn họ từng bị nhìn thấy ở đó, trong ký ức những người sống không?”

“Có truyền thuyết nào về người đầu bò trong các phòng ở Thành Tím không?”

Và một buổi sáng, khoảng một tuần từ khi Khadgar ở đó, Medivh không hề xuất hiện.

“Đi rồi,” Moroes chỉ nói đơn giản khi được hỏi.

“Đi đâu?” Khadgar hỏi.

Ông quản gia già nhún vai, và Khadgar gần như có thể cảm thấy xương kêu lạo xạo trong người ông. “Ngài ấy không phải người hay kể.”

“Ông ta đang làm gì?” Khadgar tiến tới.

“Không phải người hay kể.”

“Khi nào ông ta quay lại?”

“Không phải người hay kể.”

“Ông ta có định để tôi ở lại một mình trong tòa tháp của ông ta không?”

Khadgar hỏi. “Không bị giám sát, với tất cả đồng sách bí ẩn của ông ta

chứ?”

“Có thể đứng gác ngay cạnh anh,” Moroes tình nguyện. “Nếu đó là điều anh muốn.”

Khadgar lắc đầu, nhưng nói, “Moroes à?”

“À vâng, thưa quý ngài trẻ tuổi?”

“Những ảo ảnh đó...” anh chàng bắt đầu.

“Miếng che mắt?” người hầu đề nghị.

Khadgar lại lắc đầu. “Chúng có cho thấy quá khứ hay tương lai không?”

“Cả hai, khi tôi để ý, nhưng thường tôi không,” Moroes nói. “Để ý, ý là vậy.”

“Và những thứ về tương lai, chúng có thành sự thật không?” anh chàng nói.

Moroes thốt lên nhẹ nhè mà Khadgar chỉ có thể cho rằng đó là một tiếng thở dài, một hơi thở buốt xương. “Với kinh nghiệm của tôi thì là có, thưa quý ngài trẻ tuổi. Trong một ảo ảnh Cook nhìn thấy tôi đập vỡ một miếng pha lê, vậy nên bà ấy giấu chúng đi. Nhiều tháng trôi qua, và cuối cùng Ông Chủ đã hỏi về miếng pha lê đó. Bà ấy lấy nó ra khỏi nơi giấu, và trong vòng hai phút

tôi đã làm vỡ nó. Hoàn toàn vô tình.” Ông ta lại thở dài. “Ngài hôm sau bà ấy có được một cặp kính thạch anh đỏ. Còn chuyện gì nữa không?”

Khadgar nói không, nhưng rất băn khoăn khi anh leo theo cầu thang lên tầng thư viện. Anh đã đi xa tới mức xa nhất anh dám trong công việc của mình, và sự biến mất đột ngột của Medivh khiến anh bị mắc cạn, mất phương hướng.

Anh chàng có-thể-trở-thành đệ tử kia bước vào thư viện. Một phía căn phòng là những cuốn sách (và những gì còn lại của những cuốn sách) mà con dế xác định là “an toàn,” trong khi nửa còn lại của căn phòng đầy những cuốn (thường nguyên vẹn hơn) được xác định là có bẫy.

Những chiếc bàn lớn phủ đầy những trang giấy rời và những lá thư chưa được mở ra, nằm trên hai đồng gần bằng nhau. Những giá sách gần như trống không, những sợi xích treo trên đó chẳng còn tù nhân nào nữa.

Khadgar có thể phân loại được đồng giấy, nhưng tốt nhất nên chất đầy sách vào đồng giá sách. Nhưng hầu hết những cuốn sách đó không có đầu đề, hoặc nếu có thì bìa của chúng cũng quá mòn, trầy xước, và rách toạc tới mức khó lòng đọc nổi. Cách duy nhất để xác định nội dung là mở sách ra.

Việc có thể làm những cuốn có bẫy được kích hoạt. Khadgar nhìn vào vết cháy xém trên sàn và lắc đầu.

Rồi anh bắt đầu tìm kiếm, ban đầu là đồng sách bầy, rồi những cuốn không có bầy, tới khi anh tìm thấy thứ anh đang tìm. Một cuốn sách được đánh dấu bởi biểu tượng một chiếc chìa khóa.

Nó đã bị khóa, một dải kim loại dày giữ chặt nó, được gắn chặt bởi một ống khóa. Khadgar chẳng thể tìm ra một chiếc chìa khóa thật sự ở đâu cả, dù cho việc đó chẳng hề khiến anh ngạc nhiên vì mớ hỗn độn trong căn phòng. Gáy sách rất chắc chắn, và chính bìa sách cũng là một tấm kim loại được bọc da đỏ.

Khadgar kéo mở chìa khóa phẳng từ trong túi ra, nhưng chúng đều không vừa với ổ khóa lớn đó. Cuối cùng, sử dụng mũi dao rọc giấy, Khadgar chọc mảnh kim loại đó vào ổ khóa, và có một tiếng “cạch” đầy thỏa mãn khi anh vặn.

Khadgar nhìn con đế anh để trên bàn, và nó vẫn im lặng.

Nín thở, anh chàng pháp sư mở cuốn sách nặng nề ra. Mùi chua của giấy nát xộc vào mũi anh.

“Bầy và Khóa,” anh đọc lớn, cong miệng đọc dòng chữ cổ xưa với những từ có nguyên âm dài bất thường. “Tiin vàoo Bản Chất của những Thiết Bị Bảo Vệ.”

Khadgar kéo một cái ghế (thấp hơn khá nhiều vì anh đã cưa ngắn ba chân ghế dài để giữ thăng bằng cho nó) và bắt đầu đọc.

Medivh đã biến mất được hai tuần tròn, và vào khoảng thời gian đó, Khadgar đã chiếm dụng thư viện cho riêng mình. Mỗi sáng anh dậy ăn sáng, hời hợt báo cho Moroes về tiến độ công việc của mình (mà thực ra người quản gia và Cook chẳng hề tỏ ra chút tò mò gì về việc đó), rồi lại vui mình trong hầm. Bữa trưa và tối được mang tới cho anh, và rồi anh thường làm việc tới tận đêm nhờ ánh sáng xanh nhờ nhờ từ những quả cầu phát sáng.

Anh cũng cũng quen dần với tình trạng của tòa tháp. Thường có những hình ảnh treo ngay khước mắt anh, chỉ là một cái bóng khoác áo choàng rách rưới ngay lập tức bay hơi khi anh quay sang nhìn. Một chữ gì đó viết chưa xong lơ lửng trên không khí. Một cơn lạnh bất thành linh nếu cửa đi hay cửa sổ vẫn còn để mở, hay sự thay đổi áp suất đột ngột, như thể một hành lang bí ẩn nào đó vừa bất thành linh xuất hiện. Thỉnh thoảng tòa tháp lại rên rỉ trong gió, những tảng đá cổ kính trượt lên nhau sau hàng thế kỷ xây dựng.

Anh từ từ tìm hiểu về những cuốn sách trong thư viện, đánh lạc hướng những cái bẫy được đặt quanh những tầng thư quý giá nhất. Những nghiên

cứu của anh giờ giúp đỡ cho anh rất nhiều. Anh đã sớm thành thạo trong việc đánh lạc hướng những cái bẫy ma thuật anh phải đối mặt trong những cánh cửa khóa chặt và bí ẩn dấu kín tại Dalaran. Chìa khóa trong hầu hết mọi chuyện là thuyết phục hệ thống khóa (dù là ma thuật hay chỉ là máy móc) rằng nó chưa bị qua mặt do cho đã bị. Xác định rõ việc gì sẽ kích hoạt bẫy, dù cho là trọng lực, hay là một tấm kim loại dịch chuyển hay kể cả phơi dưới ánh sáng hay không khí mới, là cả nửa trận chiến chống lại nó.

Có những quyển sách vượt quá khả năng của anh, với những bộ khóa qua mặt cả những dụng cụ đã được sửa đổi hay những con dao tinh xảo của anh. Chúng là những cái cao cấp nhất, bọc tới tận gáy sách, và Khadgar quyết phải tìm ra thứ gì được ẩn dấu trong chúng, dù bằng sức mình hay khai thác thông tin từ Medivh.

Anh không chắc về khả năng thứ hai lắm, và tự hỏi liệu vị đại pháp sư có sử dụng cái thư viện làm việc gì khác hơn là một đồng giấy tờ được kế thừa và thư từ cũ rích không. Hầu hết kho tàng của các pháp sư Kirin Tor đều ít nhiều có chút trật tự, với những tầng thư giá trị nhất đều được dấu kín. Nhưng Medivh thì cứ để mọi thứ lộn xộn như vậy, như thế ông ta chẳng hề cần tới nó.

Trừ khi đó là một thử thách, Khadgar nghĩ bụng. Một bài kiểm tra để kiểm soát những kẻ có-thể-trở-thành đệ tử.

Giờ những cuốn sách đều ở trên giá, những cuốn giá trị nhất (và không thể đọc được) đều được bảo vệ bằng xích trên những tầng cao, trong khi những cuốn lược sử quân sự, niên lịch, và nhật ký bình thường hơn thì ở hững tầng thấp. Đây đó cũng có những cuộn giấy, từ những danh sách những thứ đồ bình thường được mua bán ở thành Gió Bão tới bản danh sách những bài thơ sử thi. Thứ cuối cùng cực kỳ thú vị vì một vài trong số đó viết về Aegwynn, người mẹ được xác nhận của Medivh.

Nếu bà ấy đã sống suốt tám trăm năm, bà hẳn phải là một pháp sư mạnh mẽ, Khadgar nghĩ bụng. Nhiều thông tin về bà ấy hẳn là nằm trong mớ sách được bảo vệ tới tận gáy. Trước giờ những tầng thư đó đã kháng cự lại mọi cố gắng thông thường nhằm vượt qua lớp khóa và bẫy của chúng, và con đế dò tìm gần như đều ré lên kinh hãi mỗi khi anh định mở chúng ra.

Dù vậy vẫn còn có rất nhiều việc khác để làm, đó là phân loại mớ giấy xộc xệch, xếp lại những bộ sách gần như đã bị thời gian phá hủy, và sắp xếp (hoặc ít ra là đọc) hầu hết các lá thư. Một số lá được viết bằng chữ tiên, và thậm chí trong số đó, từ nhiều nguồn khác nhau, có mang một loại mật mã nào đó. Chúng có đủ thứ dấu niêm phong bên trên, từ cả Azeroth, Khaz Modan, và Lordaeron, và cả những nơi mà Khadgar chẳng thể tìm ra trên

bản đồ. Một nhóm nhiều người giao tiếp với nhau bằng mật mã, và có cả Medivh.

Có vài cuốn sách cổ viết về mật mã, hầu hết đều viết về cách đổi chữ trong lá thư và cả từ lóng. Chẳng thứ gì so sánh được với loại mã sử dụng trong những mật mã kia. Có thể họ sử dụng một phương pháp phối hợp để tạo ra loại mã riêng.

Kết quả, Khadgar có những cuốn sách mật mã cổ, cùng với sách dạy tiếng tiên và tiếng người lùn căn bản, đặt mở trên bàn vào buổi tối vào lúc Medivh đột ngột trở về tháp.

Khadgar không nghe thấy tiếng ông trước khi nhận ra sự có mặt bất ngờ của ông ta, giống như thể một cơn gió trong một cơn bão tràn qua cánh đồng. Anh chàng pháp sư quay người trên ghế và thấy Medivh ở đó, bờ vai rộng của ông ta choán ngay cửa, tấm áo choàng cuộn cuộn sau lưng theo ý muốn của riêng chúng.

“Thưa ngài, tôi...” Khadgar nói, mỉm cười và nhồm dậy khỏi ghế. Rồi anh thấy mái tóc rối bù của vị đại pháp sư, và cặp mắt xanh sáng dịu mở to đầy giận dữ.

“Trộm!” Medivh hét lên, chỉ vào Khadgar. “Xâm phạm!” Vị pháp sư già chỉ vào anh chàng và bắt đầu lăm băm một chuỗi những âm tiết kì lạ, những từ

không được tạo ra để cho cổ họng con người phát ra.

Dù vậy, Khadgar vẫn giơ một tay ra trước và ra dấu hiệu bảo vệ, nhưng đồng thời cũng làm một động tác khiếm nhã đối với câu thần chú của Medivh.

Một bức tường không khí đông kết lại đập vào ngực chàng trai, trùm lấy cả anh và chiếc ghế anh đang ngồi. Đồng sách cổ và sách căn bản trượt dọc theo mặt bàn như thuyền bị gió thổi, và những tờ ghi chú bay tung tóe khắp nơi.

Đầy bất ngờ, Khadgar bị đẩy lui lại, đập vào một trong giá sách sau lưng. Cái giá rung lên vì đòn đánh, và anh chàng sợ rằng nó sẽ ngã xuống, làm toi bao công sức vất vả của anh. Cái giá sách vẫn giữ nguyên vị trí, dù cho áp lực trên lồng ngực Khadgar từ đòn tấn công vẫn tăng cường.

“Người là ai?” Medivh quát. “Người làm gì ở đây?”

Chàng pháp sư trẻ vùng vẫy cố chống lại sức nặng trên ngực mà cố nói, “Khadgar,” anh thở hổn hển. “Trợ lý. Dọn dẹp thư viện. Lệnh của ngài.” Một phần đầu óc anh tự hỏi liệu đây có phải là lý do tại sao Moroes lại nói theo cái cách cụt lùn như vậy không.

Medivh nháy mắt khi nghe những lời của Khadgar, và tỉnh ra như thể một người vừa được đánh thức từ một giấc ngủ sâu. Ông xoay nhẹ bàn tay, và rồi

áp lực của thứ không khí đông cứng kia biến mất. Khadgar ngã khuỵu xuống, hớp hơi.

Medivh tới bên anh và giúp anh đứng dậy. “Ta xin lỗi, chàng trai,” ông nói.

“Ta quên mất anh vẫn còn ở đây. Ta cứ nghĩ anh là trộm.”

“Một tên trộm mà lại làm cho căn phòng gọn gàng hơn ban đầu đấy,”

Khadgar nói. Vẫn còn hơi đau khi anh thở.

“Ừ,” Medivh nói, nhìn quanh phòng, và gật đầu, bất chấp sự phá hoại do đòn tấn công của ông ta gây ra. “Ừ. Ta không tin rằng có ai khác có thể tiến xa đến thế này trước đây.”

“Tôi đã sắp xếp theo loại,” Khadgar nói, vẫn còn gặp người chống gối thở dốc. “Lịch sử, gồm cả những bài thơ sử thi, bên phải ngài. Khoa học tự nhiên bên trái. Vật liệu truyền thuyết ở giữa, có cả sách ngôn ngữ và tham khảo. Những vật liệu mạnh mẽ hơn – chú giải giả kim, miêu tả thần chú, và giả thuyết thì ở gần ban công, cùng với vài cuốn tôi không thể nhận ra mà có vẻ khá mạnh mẽ. Ngài phải tự đi xem lại chúng vậy.”

“Ừ,” Medivh nói, giờ đã phớt lờ chàng trai và dò tìm khắp phòng. “Xuất sắc. Làm quá xuất sắc. Rất tốt.” Ông nhìn quanh, trông có vẻ giống một người vừa mới được sinh ra lần nữa. “Quả thực là rất tốt. Anh đã làm rất tốt. Đi theo ta.”

Vị đại pháp sư đóng cửa lại, hơi vươn người, rồi quay lại. “Anh đi chứ?”

Khadgar cảm thấy như thể vừa bị đánh bởi một tia chớp bí ẩn. “Đi? Chúng ta đi đâu vậy?”

“Lên đỉnh,” Medivh nói cộc lốc. “Đi ngay kéo muộn. Thời gian là vàng bạc!”

Đối với một ông già quả thật Medivh di chuyển quá nhanh khi lên cầu thang.

“Có thứ gì trên đỉnh vậy?” Khadgar thở dốc, cuối cùng đã đuổi kịp tại một tầng sàn gần đỉnh.

“Phương tiện di chuyển,” Medivh đáp nhát gừng, rồi lưỡng lự một chút. Ông quay sang và buông thõng vai. Trong một chốc tưởng như trong mắt ông như có lửa. “Ta phải xin lỗi. Vì chuyện lúc này.”

“Thưa ngài?” Khadgar nói, đầu óc anh quay cuồng với sự thay đổi mới này.

“Ký ức ta không còn như trước nữa, Niềm Tin Trẻ Tuổi ạ,” Ngài Pháp Sư nói. “Đáng ra ta phải nhớ ra anh còn ở trong tháp. Với tất cả mọi thứ, ta cứ cho rằng anh phải là một...”

“Thưa ngài?” Khadgar xen ngang. “Thời gian là vàng bạc phải không nhỉ?”

“Thời gian,” Medivh nói, rồi ông gật đầu, và vẻ mãnh liệt lại hiện ra trên mặt ông. “Ừ’ đúng rồi. Đi nào, đừng nói linh tinh nữa!” Và rồi người đàn ông già vươn người dậy bước tiếp.

Khadgar nhận ra rằng tòa pháp bị ám và thư viện lộn xộn này không phải là lý do duy nhất người ta không làm việc cho Medivh, và đuổi theo sau ông.

Người quản gia già đang chờ họ trên tháp canh tòa tháp.

“Moroes,” Medivh quát lên ngay khi ông tới đỉnh tháp. “Cây còi vàng, làm ơn.”

“Thưa vâng,” người đầy tớ nói, đưa ra một khối trụ mỏng. Những ký tự tiếng người lùn được khắc dọc hông khối trụ, phản chiếu dưới ánh đèn trong phòng. “Đang thả tự do thưa ngài. Chúng ở đây.”

“Chúng ư?” Khadgar mở miệng nói. Có tiếng xào xạc của những đôi cánh lớn phía trên đầu. Medivh bước tới tường thành, và Khadgar nhìn lên.

Những con chim lớn bay xuống từ trên bầu trời, những đôi cánh lóe sáng dưới ánh trăng. Không, không phải chim, Khadgar nhận ra rồi – là băng sư. Chúng có thân của những con mèo lớn, nhưng đầu và vuốt trước của đại bàng biển, và cánh của chúng màu vàng.

Medivh vuốt ve một chút rồi thẳng cương. “Chuẩn bị cho con của anh đi, rồi ta đi.”

Khadgar nhìn con thú khổng lồ. Con bằng sư gần nhất rít lên một tiếng và đưa đôi chân trước có vuốt cào lên nền đá.

“Tôi chưa từng...” chàng trai bắt đầu nói. “Tôi không biết...”

Medivh cau mày. “Họ không dạy gì ở Kirin Tor sao? Ta không có thời gian cho việc này đâu.” Ông giơ một ngón tay lên và thềm thì vài từ, chạm vào trán Khadgar.

Khadgar bật lùi lại, hét lên ngạc nhiên. Cái chạm của vị pháp sư già giống như thể ông ta đang đổ sắt nóng vào đầu anh.

Medivh nói, “Giờ anh *biết* rồi đấy. Giờ thẳng cương ngay đi.”

Khadgar chạm trán mình, và há hốc mồm ngạc nhiên. Giờ anh *biết* rồi, cách để thẳng cương một con bằng sư, và cách cười chúng, cả có yên, và cả không có như người lùn. Anh biết cách bẻ lái, cách liệng gió, và quan trọng nhất là chuẩn bị cho một cú hạ cánh bất ngờ.

Khadgar đóng yên cho con bằng sư, nhận thấy rằng đầu óc mình đang đập lên nhẹ nhàng, như thể những kiến thức mới đang xô đẩy những gì đã có để có chỗ trong đầu.

“Sẵn sàng chưa? Theo nào!” Medivh nói, chẳng hề chờ trả lời.

Cả hai lao mình vào khoảng không, những con thú khổng lồ căng mình đập cánh vào không gian và bay lên. Lũ sinh vật to lớn có thể dễ dàng chở được những người lùn trang bị kín giáp trên lưng, nhưng một con người mặc áo choàng là đã tới giới hạn của chúng.

Khadgar bẻ hướng con bằng sư đang sà xuống của anh một cách thành thực và bám theo Medivh khi vị pháp sư già nhào xuống những ngọn cây tối thui. Cơn đau trong đầu anh lan ra từ điểm Medivh chạm vào, và giờ trán anh cảm thấy nặng nề còn tâm trí thì mù mẫm. Dù vậy anh vẫn cố tập trung và bắt chước chính xác theo từng chuyển động của vị đại pháp sư, như thể anh đã cưỡi bằng sư suốt cả đời mình.

Anh chàng pháp sư cố bắt kịp Medivh, để hỏi xem họ đang đi đâu, mục đích là gì, nhưng anh chẳng thể đuổi được ông ấy. Kể cả nếu có được, Khadgar nhận ra rằng, những cơn gió mạnh kia sẽ nhận chìm tất cả những âm thanh lớn nhất. Vậy nên anh chỉ bám theo khi dãy núi hiện ra lơ mờ bên trên họ, lúc họ bay vì hướng đông.

Khadgar không rõ họ đã bay bao lâu rồi, thỉnh thoảng anh còn gà gật trên lưng bằng sư, nhưng tay vẫn nắm chắc dây cương, và con bằng sư vẫn bám sát người anh em của nó. Chỉ khi Medivh đột nhiên bẻ hướng sang bên phải

Khadgar mới giật mình tỉnh giấc (nếu có thể xem như là một giấc ngủ) và bám theo vị đại pháp sư khi ông ta bay về phương nam. Cơn đau đầu của Khadgar, có vẻ là tác dụng của câu thần chú, đã gần như biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại hơi buốt một chút.

Họ đã bay qua dãy núi và giờ Khadgar nhận ra rằng họ đang bay trên khoảng đất trống. Bên dưới họ là ánh trăng bị xẻ ra và phản chiếu dưới vô số những hồ nước. Một đầm lầy rộng lớn, Khadgar nghĩ vậy. Giờ hẳn đã là sáng sớm, đường chân trời bên phải họ đã bắt đầu sáng dần lên báo hiệu ngày mới sắp đến.

Medivh hạ độ cao và giơ cả hai tay lên cao. Khadgar nhận ra ông đang niệm chú từ trên lưng bằng sư, và cho rằng đầu óc anh cũng đang muốn nói rằng anh biết cách làm như vậy, cách để lái con thú lớn đó bằng đầu gối, từ trong tâm anh cảm thấy rằng anh sẽ chẳng bao giờ thoải mái nổi với cách vận động như vậy.

Lũ thú sà xuống thấp hơn nữa, và đột nhiên Medivh đắm mình trong một quả cầu ánh sáng, tô vẽ ông ta một cách rõ ràng và phủ bóng lên mình con bằng sư của Khadgar. Bên dưới họ, anh chàng pháp sư nhìn thấy một khu trại quân đội nhô lên giữa khu đầm lầy. Họ bay là là bên trên khu trại, và bên

dưới Khadgar có thể nghe thấy tiếng la hét và tiếng va chạm giữa giáp trụ và vũ khí liên hồi. Medivh đang định làm gì vậy?

Họ bay vượt qua khu trại, và Medivh lại bay lên cao, bẻ hướng, Khadgar bám theo từng bước. Họ quay lại khu trại, và giờ đã sáng hơn một chút – những đốm lửa trại lúc trước còn sáng lơ mờ giờ đã được thêm củi, sáng rực trong đêm. Khadgar nhìn thấy đó là một đội tuần tra lớn, thậm chí có thể là một đại đội. Khu lều chỉ huy rất lớn và lộng lẫy, và Khadgar nhận ra cờ Azeroth phấp phới trên đỉnh.

Vậy chắc là đồng minh, vì có vẻ như Medivh có mối quan hệ thân thiết với cả Vua Llane xứ Azeroth và Lothar, Kị Sĩ Vô Địch của vương quốc.

Khadgar mong rằng Medivh sẽ hạ cánh, nhưng thay vì đó vị pháp sư đá vào hông con thú, kéo đầu con bằng sư lên. Đôi cánh lớn của con thú đập vào đêm đen và họ lại bay lên, lần này hướng về hướng bắc. Khadgar chẳng còn cách nào khác phải đi theo, ánh sáng từ Medivh mờ dần và vị đại pháp sư đã lại nắm lấy dây cương.

Họ lại bay trên khu đầm lầy, và Khadgar nhìn thấy một dải mảnh bên dưới, quá thẳng đối với một dòng sông, quá rộng cho một kênh đào. Vậy là một con đường, cày dọc đầm lầy, liên kết những chỗ đất khô ít ỏi nhô lên trên đầm.

Rồi mặt đất lại nhô lên thành một dãy đồi, một bãi đất khô khác, và một khu trại khác. Ở khu trại này cũng có những đồng lửa, nhưng chúng không sáng rõ như một đồng lửa của một đội quân. Chúng rải rác khắp nơi, và khi tới gần, Khadgar nhận ra rằng đó là những xe hàng đang bốc cháy, hàng hóa vung vãi khắp quanh những bóng người như thể bị ném đi như những con búp bê trên nền đất cát của khu trại.

Vẫn như trước, Medivh vượt qua khu trại, rồi lại bay lên trời cao, quẹo hướng quay ngược lại. Khadgar đi theo, bản thân anh chàng pháp sư thì nghiêng về một bên để nhìn cho kĩ. Trông có vẻ là một đoàn xe mới bị cướp và đốt cháy, nhưng hàng hóa thì lại vung vãi trên mặt đất. Sao lũ cướp lại không lấy đi đồ đạc và cả xe hàng? Có còn ai sống sót không?

Câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng xuất hiện với một tiếng thét và một tràng những mũi tên bắn ra từ những bụi cây xung quanh đó.

Con bằng sư bay phía trước rít lên một tiếng khi Medivh cố gắng kéo cương, bẻ lái ra khỏi đường tên bay. Khadgar cũng làm tương tự, cái ký ức ấm áp dễ chịu giả tạo trong đầu bảo anh rằng đó là điều đúng đắn phải làm. Nhưng không như Medivh, Khadgar đang bay quá xa và lại không kéo đủ cương.

Con bằng sư bẻ hướng, nhưng không đủ để tránh tất cả những mũi tên. Một mũi tên có ngạnh đâm vào cánh phải, và con thú lớn thét lên một tiếng the

thé, lắc mình và cố đập cánh nhằm bay vượt qua đầu những mũi tên.

Khadgar bị mất thăng bằng, và không thể lấy lại được. Trong tích tắc tay anh tuột khỏi dây cương, và đầu gối rơi khỏi hai bên hông bằng sự. Không còn bị kiểm soát chặt nữa, con bằng sự lồm lên, tung Khadgar ra khỏi lưng.

Khadgar vươn mình cố chụp lại dây cương. Sợi dây da trượt qua đầu ngón tay và biến mất vào đêm đen, cùng với con thú.

Và Khadgar lao thẳng xuống màn đêm với đội quân bên dưới.

Chương bốn: Trận chiến và hậu quả

Không khí tuột hết ra khỏi buồng phổi của Khadgar khi anh đập xuống nền đất. Mặt đất sạn sỏi đang nằm dưới những ngón tay, và anh nhận ra rằng chắc hẳn anh vừa mới hạ cánh xuống một đụn cát bồi một bên sông đồi.

Anh chàng pháp sư đứng dậy chẳng mấy dễ dàng. Từ trên không trung dãy đồi giống như một đám cháy rừng. Từ dưới mặt đất trông nó như một cánh cửa tới địa ngục.

Những chiếc xe hàng đã gần như hoàn toàn bị lửa nuốt chửng, hàng hóa vung vãi sáng chói dọc theo dãy đồi. Những cuộn vải bung tung tóe trên mặt đất, những thùng gỗ thủng lỗ rò rỉ, thức ăn bị lật ra và ném xuống đất.

Quanh anh cũng có nhiều thi thể, những dáng người mặc những bộ giáp nhẹ. Thịnh thoảng có ánh lóe sáng của mũ trụ hay gươm. Đây hẳn là vệ binh của đoàn xe, những người đã thất bại trong nhiệm vụ của mình.

Khadgar giữ sạch một bên vai trong đau đớn, cảm giác chỉ mới bị bầm thối chứ chưa gãy. Dù cho ngã trên cát, đáng ra anh đã phải ngã đau hơn mới phải. Anh lắc đầu, lắc mạnh. Dù cho cơn đau từ phép thuật của Medivh vẫn còn thì vẫn chẳng thể sánh được với những cơn đau khắp người anh.

Có chuyển động trong đồng đồ nát, và Khadgar cúi mình. Có nhiều âm thanh quát tháo tới lui bằng giọng điệu rất lạ, một thứ ngôn ngữ bằng yết hầu mà Khadgar cảm thấy đầy báng bố. Chúng đang tìm anh. Chúng đã nhìn thấy anh rơi xuống từ trên lưng con bằng sư và giờ chúng đang tìm kiếm anh.

Anh nhìn thấy những bóng hình cúi mình băng qua đồng đồ nát, tạo thành những cái bóng lom khom khi chúng băng qua trước những đồng lửa.

Có thứ gì đó nhói sau óc Khadgar, nhưng anh không rõ tại sao. Thay vì đó anh bắt đầu lui xa ra khỏi tầm nhìn, hi vọng rằng bóng tối sẽ giúp anh lẫn trốn được những sinh vật kia.

Mọi chuyện không hề dễ dàng. Sau lưng anh, có một nhánh cây bị dẫm nát hoặc là một bàn chân dẫm vào rãnh lá, hay là áo giáp da bị vướng vào một bụi cây nào đó. Dù có là chuyện gì, Khadgar biết rằng anh không có một mình, và anh quay lại nhìn...

Một con quái vật xuất hiện trước mắt anh. Một hình thù giống người có màu xanh lục và màu đen.

Không lớn như sinh vật trong cảm tượng anh từng nhìn thấy, không to lớn bằng, nhưng vẫn là một sinh vật kinh khủng. Bộ hàm to lớn chứa đầy răng lòi ra chìa lên trên, những thứ khác thì nhỏ và đầy vẻ độc ác. Lần đầu tiên Khadgar nhận ra rằng nó có một đôi tai lớn nhọn chìa lên trời. Hẳn nó còn nghe thấy anh trước cả khi nhìn thấy anh.

Áo giáp của nó có màu sẫm, nhưng làm bằng da chứ không phải kim loại như trong giấc mơ của anh. Sinh vật này cầm một cây đuốc trong một tay giúp khắc họa những nét sâu hoắm trên mặt nó, khiến cho chúng càng trở nên đáng sợ. Tay kia sinh vật nọ mang một cây giáo được trang trí bằng những một sợi dây treo mấy thứ màu trắng nhỏ. Nhìn lướt qua Khadgar nhận ra ngay rằng những thứ đó là tai người, chiến lợi phẩm từ vụ tàn sát xung quanh chúng.

Tất cả mọi thứ xảy ra với Khadgar cùng một lúc, khoảnh khắc một người đàn ông gặp một con quái vật. Con thú đó chỉ mũi giáo được trang trí kinh khủng vào chàng trai và rống lên một tiếng thách thức.

Tiếng thách thức đó bị chặn ngang khi chàng pháp sư lăm bắm thần chú, giơ một tay lên, và phóng ra một tia chớp mạnh mẽ ngay lúc sinh vật kia đang hành động. Con thú nọ ngã sụp xuống, tiếng rống bị nghẹn ngang.

Một phần trí óc anh choáng váng vì những gì anh vừa làm, phần còn lại biết rằng anh đã nhìn thấy những gì lũ sinh vật kia có thể làm, trong cảnh tượng tại Karazhan.

Sinh vật đó vừa cảnh báo cho những thành viên khác trong nhóm của nó, và giờ có rất nhiều tiếng tru trả lời quanh khu trại. Hai, bốn, cả tá âm thanh giống nhau, tất cả tập trung vào vị trí của anh. Tệ hơn, có những tiếng tru đến từ ngay đầm lầy.

Khadgar biết anh không có đủ sức mạnh đánh bật tất cả chúng. Chỉ riêng việc triệu hồi tia chớp thần bí đã đủ làm anh yếu đi. Thêm một lần nữa sẽ khiến anh phải đối mặt với việc bất tỉnh. Có lẽ anh nên trốn đi chăng?

Nhưng lũ quái vật kia hẳn phải biết rõ khu đầm lầy đen xung quanh chúng tốt hơn anh. Nếu anh ở lại dây đồi cát, chúng sẽ tìm ra anh. Nếu anh chạy trốn về phía đầm lầy, kể cả Medivh cũng không thể tìm nổi anh.

Khadgar nhìn lên bầu trời, nhưng chẳng hề thấy chút dấu hiệu nào của Ngài Pháp Sư lẫn lũ bằng sư. Liệu Medivh đã hạ cánh đâu đó và đang lên về phía lũ quái vật? Hay là ông ta đã trở lại phía quân con người ở phương nam, để mang họ tới đây?

Hay là, Khadgar nghĩ dứt khoát, tính tình hay thay đổi của Medivh đã lại thay đổi và ông đã quên mất anh có bay theo ông ta trong chuyến bay này?

Khadgar nhanh chóng nhìn vào bóng tối, rồi nhìn ngược về phía cuộc tấn công. Có thêm nhiều bóng tối quanh đám lửa, và nhiều tiếng tru khác.

Khadgar nhặt cây giáo được trang trí ghê tởm kia lên, và quyết định sai bước về phía đám lửa. Anh chẳng thể tung ra thêm quá một hai tia chớp thần bí nữa, nhưng lũ quái vật đâu biết điều đó.

Có lẽ chúng cũng ngu ngốc y như vẻ bề ngoài của chúng. Và chẳng hề có kinh nghiệm đối đầu với một phù thủy như anh.

Anh làm chúng ngạc nhiên, điều đó rất đáng giá. Thứ cuối cùng chúng trông chờ là con mồi của chúng, nạn nhân mà chúng đã đánh bật ra khỏi con thú bay kia, đột nhiên xuất hiện gần ngọn lửa trại, mang cây giáo chiến tích của một trong những vệ binh của chúng.

Khadgar ném cây giáo vào đồng lửa, và nó tung ra một cơn mưa tàn lửa khi nó rơi xuống.

Anh chàng pháp sư triệu hồi một chút lửa, một quả cầu nhỏ, và giữ nó trong tay. Anh hi vọng rằng nó sẽ khiến nét mặt anh trở nên nghiêm túc như cách ngọn đuốc làm với khuôn mặt gã vệ binh. Hiệu quả còn hơn thế.

“Rời khỏi đây ngay,” Khadgar rống lên, cầu mong rằng giọng nói gượng ép của anh sẽ không vỡ ra. “Rời khỏi đây ngay hoặc là chết.”

Một trong lũ súc vật to lớn kia bước thêm hai bước về trước và Khadgar lầm bầm đọc thần chú. Nguồn năng lượng thần bí tập trung quanh ngọn lửa của anh và đập ngay vào mặt gã phi nhân màu xanh lá kia. Gã cục súc còn có đủ thời gian để giơ một bàn tay đầy vuốt lên khuôn mặt bị đập nát trước khi ngã xuống.

“Chạy đi,” Khadgar hét lên, cố làm cho giọng trở nên trầm sâu hết mức có thể, “Chạy đi hoặc là đối mặt với số phận giống như vậy.” Bụng dạ anh cảm thấy lạnh như băng, và anh cố không nhìn thẳng vào sinh vật đang bốc cháy kia.

Một cây giáo lao tới từ trong bóng tối, và với chút năng lượng cuối cùng Khadgar triệu hồi được một chút không khí, vừa đủ để đẩy nó sang một bên. Khi làm vậy anh gần như sắp xỉu tới nơi. Đó là việc cuối cùng anh còn có

thể làm. Anh còn trụ được và đã hết sức. Đây là lúc thích hợp để trò lừa bịp của anh phát huy tác dụng.

Lũ sinh vật xung quanh, khoảng một tá nhìn thấy được, lùi một bước, rồi một bước nữa. Thêm một tiếng thét, Khadgar nhắm tịt, và chúng sẽ chạy trốn trở lại đầm lầy, và cho anh đủ thời gian để chạy thoát. Anh đã định là sẽ chạy về phía nam, về phía khu trại của đội quân kia.

Thay vì đó là một tiếng cười khùng khục the thé và máu Khadgar gần như đông cứng lại. Hàng ngũ lũ chiến binh màu xanh kia tách ra và một hình thù khác bước tới. Nó gầy gò và cồng người hơn bọn kia, và mang một chiếc áo choàng có màu của máu đông. Màu của bầu trời trong cảnh tượng Khadgar nhìn thấy. Hình hài nọ có màu xanh lá và méo mó giống bọn kia, nhưng ánh mắt nó lập lòe một sự thông minh đầy hoang dã.

Nó giơ một tay lên, bàn tay ngửa lên trời, rồi cảm thấy con dao găm đâm vào lòng bàn tay. Máu đỏ nhuộm lên lên lòng bàn tay có vuốt.

Con thú khoác áo choàng nói lên một từ mà Khadgar chưa từng nghe, một từ rất chói tai, và máu phun ra thành dòng.

“Con người muốn chơi à?” con quái vật khoác áo nói cộc cằn, bằng tiếng của con người. “Muốn chơi phép à? Nothgrin có thể chơi đấy!”

“Rời đi ngay,” Khadgar cố nói. “Rời đi ngay hoặc là chết!”

Nhưng giọng của anh chàng pháp sư bắt đầu rung rung, và tên mặc áo choàng kia chỉ cười lớn. Khadgar nhìn xung quanh anh, tìm nơi tốt nhất để chạy, tự hỏi rằng liệu anh có thể tóm lấy một thanh kiếm nào đó của một vệ binh nằm trên mặt đất hay không. Anh tự hỏi liệu Nothgrin có lừa bịp như Khadgar vừa làm không.

Nothgrin tiến một bước về phía Khadgar, và hai tên cục súc bên phải chàng phù thủy đột nhiên hét lên và bốc cháy. Chuyện xảy ra đột ngột tới mức khiến cho tất cả gồm cả Khadgar sửng sốt. Nothgrin quay về phía những sinh vật bị hiến tế kia, để rồi thấy thêm hai tên khác cũng bốc cháy như củi khô. Chúng cũng hét lên, ngã khuỵu xuống, và chúng đổ xuống đất.

Tại nơi những sinh vật kia vừa đứng giờ là Medivh. Ông ta trông có vẻ tự tỏa sáng được theo ý muốn, khiến ngọn lửa lớn, những xe hàng bốc cháy, và những xác chết bốc cháy trên mặt đất kia giảm bớt đi, hút ánh sáng từ chúng vào chính mình. Ông ta trông sáng chói và đầy bình thản. Ông cười với lũ sinh vật kia, và đó một nụ cười hung ác tức giận.

“Đệ tử của ta bảo các người chạy đi,” Medivh nói. “Các người đáng ra nên nghe theo lệnh anh ta.”

Một gã thú rống lên, và ngài pháp sư đơn độc khiến nó im lặng chỉ với một cái vẫy tay. Có thứ gì đó cứng rắn nhưng vô hình đập ngay vào mặt con thú, và có một tiếng gãy rắc khi đầu nó rời ra khỏi thân mình và văng ra phía sau, rơi xuống nền ngay trước khi thân thể sinh vật nọ ngã xuống cát.

Những sinh vật còn lại lão đảo lùi lại một bước, rồi tất cả chạy trốn vào màn đêm. Chỉ còn gã thú lĩnh, tên Nothgrin khoác áo choàng, vẫn còn đứng đó, và bộ hàm quá khổ của nó trể ra đầy ngạc nhiên.

“Nothgrin biết mày, con người,” hắc huyết. “Mày là kẻ...”

Thứ còn lại sinh vật kia định nói ra biến ngay trong một tiếng thét khi Medivh vẫy một bàn tay và sinh vật đó bị xơi tái từ dưới chân bởi dòng lửa xen lẫn không khí. Nó bị thiêu dần lên phía trên, cứ la hét, cho tới khi cuối cùng ngực nó đổ sụp xuống do sức nặng và phần cơ thể còn lại bị đốt cháy của nó bị thổi bay đi như những hoa tuyết màu đen.

Khadgar nhìn Medivh, và ông pháp sư nhe răng ra cười hơi có vẻ thỏa mãn. Nụ cười chợt biến mất khi ông nhìn thấy khuôn mặt xám ngoét của Khadgar.

“Anh ổn chứ chàng trai?” ông hỏi.

“Ổn,” Khadgar nói, cảm thấy sự kiệt sức đang quét qua người anh. Anh cố ngồi xuống nhưng cuối cùng lại ngã khụy xuống, tâm trí mệt mỏi trống

rõng.

Lúc này Medivh đã tới cạnh anh, đặt bàn tay lên trán chàng trai. Khadgar cố gạt tay ông đi, nhưng rồi không còn đủ sức nữa.

“Nghỉ ngơi đi,” Medivh nói. “Phục hồi lại sức khỏe. Chuyện tồi tệ nhất đã qua rồi.”

Khadgar gật đầu, chớp mắt. Anh nhìn những thi thể nằm quanh đồng lửa. Medivh có thể dễ dàng giết chết anh, lúc ở trong thư viện. Vậy thì thứ gì đã ngăn ông ta lại? Chút công nhận dành cho Khadgar? Chút kỷ ức hay là chút nhân tính?

Anh chàng pháp sư cố nói, “Những thứ kia.” Giọng anh líu nhíu, “Chúng là...”

“Orc,” Ngài Pháp Sư nói. “Chúng là orc. Giờ đừng hỏi câu nào nữa.”

Phía đông, bầu trời đang sáng dần lên. Phía nam, có tiếng tù và vui tươi và tiếng vó ngựa mạnh mẽ.

“Cuối cùng kỵ binh đã đến,” Medivh nói, thở dài. “Quá ồn ào và quá trễ, nhưng đừng bảo họ như thế. Họ có thể giúp đỡ những người còn sót lại. Giờ nghỉ ngơi đi.”

Quân trinh sát tràn qua khu trại, nửa trong số họ xuống ngựa, số còn lại vẫn tiến dọc con đường. Những kỵ sĩ bắt đầu kiểm tra những thi thể. Một phân đội được cử đi chôn cất những thành viên của đoàn xe. Vài con orc đã chết mà Medivh chưa đốt cháy được tập hợp lại và ném vào đồng lửa lớn, xác chúng cháy thành than và thịt biến thành tro.

Khadgar chẳng nhớ Medivh rời khỏi anh khi nào, nhưng ông ta quay về cùng với chỉ huy của đoàn trinh sát. Ngài chỉ huy là một ông già chắc nịch, khuôn mặt mang đầy vẻ từng trải chiến trận. Râu ông giờ bạc nhiều hơn là đen, và mái tóc lùi xa dần về sau đầu. Ông ta là một người to lớn, và còn ấn tượng hơn nữa nhờ bộ giáp tấm và lớp áo choàng lớn. Trên một vai Khadgar nhìn thấy đốc một thanh kiếm lớn, quai bảo vệ lớn và được nạm ngọc.

“Khadgar, đây là Ngài Anduin Lothar,” Medivh nói, “Lothar, đây là đệ tử của ta, Khadgar từ Kirin Tor.”

Đầu óc Khadgar quay vòng bởi cái tên đó. Ngài Lothar. Chiến Sĩ Nhà Vua, bạn thuở bé của cả Vua Llane và Medivh. Thanh gươm sau lưng ông chính là thanh Đại Kiếm Hoàng Gia, thề sẽ bảo vệ Azeroth, và...

Có phải Medivh vừa nói Khadgar là *đệ tử* của ông ấy?

Lothar khuyu một gối để hạ xuống ngang với chàng trai trẻ, và nhìn anh mà cười. “VẬY là ngài đã có một đệ tử rồi. Chắc phải tới tận Thành Tím để tìm đấy nhĩ Med?”

“Đúng là để tìm được một người có giá,” Medivh nói.

“Và nếu chuyện này làm bọn phù thủy ứa vụng trộm kia xoắn xuýt lên thì có khi lại hay nhĩ? Ôi đừng nhìn ta như thế chứ Medivh. Cậu này đã làm gì gây ấn tượng được với ngài vậy?”

“Ồ cũng thường thôi,” Medivh nói, lộ ra hàm răng với một điệu cười cực súc để đáp lại. “Quản lý thư viện của ta. Quy phục một con bằng sư ngay lần đầu tiên. Một mình đấu với lũ orc kia, bao gồm cả một tên thầy pháp.”

Lothar khẽ huýt sáo, “Cậu ta *quản lý* được thư viện của ngài à? Ta *rất* ấn tượng đấy.” Một nụ cười lộ ra bên dưới bộ râu xám của ông.

“Thưa Ngài Lothar,” cuối cùng Khadgar lên tiếng. “Tài năng của ngài còn được biết đến tại Dalaran.”

“Anh nghĩ đi chàng trai,” Lothar nói, đặt một bàn tay đeo găng tay sắt nặng chịch lên vai chàng pháp sư. “Chúng ta sẽ bắt được lũ quái vật còn lại.”

Khadgar lắc đầu. “Không thể đâu. Không thể nếu các ngài chỉ đi dọc đường.”

Ngài Chiến Sĩ Nhà Vua chớp mắt ngạc nhiên, và Khadgar không chắc đó là vì sự tự tin của anh hay là lời nói của anh.

“Cậu ta nói đúng đấy, ta e là vậy,” Medivh nói. “Lũ orc đã tới đầm lầy. Có vẻ chúng biết rõ về Đầm Đen hơn chúng ta, và điều đó khiến chúng có lợi thế lớn ở đây. Chúng ta chỉ đi dọc đường mòn, và chúng có thể bao vây chúng ta.”

Lothar giơ tay gãi sau gáy. “Có lẽ chúng ta có thể mượn được vài con bằng sư của ngài để trinh thám.”

“Những người lùn đã huấn luyện chúng có thể có chút ý kiến về việc vay mượn lũ bằng sư của họ đấy,” Medivh nói. “Nhưng chắc ngài sẽ muốn nói chuyện với họ, và cả những người gnome nữa. Họ có vài con quay và máy trời phù hợp cho việc trinh sát đấy.”

Lothar gật đầu và vuốt cằm. “Làm sao ngài biết chúng ở đâu?”

“Ta đã đụng độ một trong số những trinh sát cấp cao của chúng gần nơi ta ở,” Medivh nói, bình thản như thể đang nói đến chuyện thời tiết. “Ta đã moi được tin từ hắn rằng có một nhóm lớn đang định cướp bóc dọc Đường Đầm. Ta đã mong sẽ tới kịp để cảnh báo họ.” Ông nhìn quanh khung cảnh tan nát quanh họ.

Ánh mặt trời chẳng giúp gì mấy trong việc cải thiện cảnh quan xung quanh. Những ngọn lửa nhỏ hơn đã tàn, và không khí tràn đầy mùi thịt orc cháy. Một đám mây vàng vọt treo ngay bên trên nơi bị tập kích.

Một chiến sĩ trẻ, hơi trẻ hơn Khadgar một chút, chạy tới bên họ. Họ đã tìm thấy một người sống sót, người này bị thương rất nặng, nhưng vẫn còn sống. Ngài Pháp Sư có đến ngay không?

“Ở lại với chàng trai đi,” Medivh nói, “Anh ta vẫn còn hơi choáng váng sau mọi chuyện.” Và rồi vị đại pháp sư sải bước ngang qua mảnh đất cháy xém rớm máu, tấm áo choàng dài kéo lê phía sau như một lá cờ.

Khadgar cố đứng dậy đi theo, nhưng ngài Chiến Sĩ Nhà Vua lại đặt bàn tay đeo găng sắt nặng nề lên vai anh và giữ anh xuống. Khadgar chỉ cố chống cự một chút, rồi trở lại vị trí ngồi yên.

Lothar nhìn Khadgar với một nụ cười. “Vậy là cuối cùng sư cụ đã chịu nhận một phụ tá.”

“Là đệ tử,” Khadgar yếu ớt nói, nhưng anh vẫn cảm thấy sự tự hào dâng lên trong lồng ngực. Cảm giác đó đem lại một sức mạnh mới cho tâm trí và cơ thể anh. “Ngài ấy có nhiều phụ tá rồi. Họ chẳng ở được bao lâu. Hoặc là tôi nghe được như vậy.”

“Ồ-ha,” Lothar nói. “Ta có nhớ vài người trong số đó, và họ trở lại với một mớ chuyện về một tòa tháp bị ếm và một pháp sư điên khùng khó tính. Anh nghĩ gì về ông ấy?”

Khadgar hấp háy mắt. Trong vòng mười hai tiếng đồng hồ vừa qua, Medivh đã tấn công anh, nhét kiến thức vào đầu anh, kéo anh chạy dọc khắp miền quê trên lưng băng sư, và để anh đối mặt với một bầy orc trước khi sà xuống giải cứu. Và rồi, ông ta đã gọi Khadgar là đệ tử. Học trò của ông ấy.

Khadgar ho và nói, “Ngài ấy hơn cả những gì tôi mong đợi.”

Lothar lại cười và có một sự ấm áp thật sự trong nụ cười đó. “Ông ấy hơn cả những gì người ta mong đợi. Đó là một trong những điểm tốt của ông ấy.”

Lothar nghĩ một chút và nói, “Đó là một câu trả lời rất lịch sự và khôn khéo.”

Khadgar gượng cười yếu ớt. “Lordaeron là một vùng đất rất lịch sự và khôn khéo.”

“Và ta cũng từng phát biểu trong Hội Đồng Nhà Vua. ‘Những sứ giả Dalaran có thể vừa nói có và không cùng một lúc, và cả nói không có gì nữa.’ Không có ý xúc phạm đâu.”

“Tôi hiểu mà thưa ngài,” Khadgar nói.

Lothar nhìn chàng trai. “Anh bao nhiêu tuổi hả chàng trai?”

Khadgar nhìn ông già. “Mười bảy. Sao hỏi ạ?”

Lothar lắc đầu và khịt mũi, “Có thể có chút đặc biệt đấy.”

“Đặc biệt như thế nào?”

“Med, ý ta là Ngài Pháp Sư Medivh, khi là một chàng trai, hồi trẻ hơn anh bây giờ vài tuổi, ông ấy bị ốm. Kết quả, ông ta chưa tiếp xúc nhiều với một người trạc tuổi anh.”

“Ốm ư?” Khadgar nói. “Ngài Pháp Sư ốm ư?”

“Thật đấy,” Lothar nói. “Ông ấy rơi vào một giấc ngủ say, họ gọi là hôn mê. Llane và ta cho ông ấy ở Tu Viện Quận Bắc, và các thầy dòng cho ông ấy ăn súp để giữ mạng ông ấy. Nhiều năm rồi ông ta cứ thế, và rồi đột nhiên ông thức giậy, đột ngột như mưa rào. Hoặc gần như thế.”

“Gần như thế?” Khadgar hỏi.

“Chà, ông ta mất đi một phần lớn thời gian thuộc thời niên thiếu, và thêm cả vài thập kỷ nữa. Ông ta ngủ khi là một thiếu niên và thức giậy đã là một người lớn. Ta luôn lo là điều đó sẽ ảnh hưởng đến ông ta.”

Khadgar nghĩ về tính khí thất thường của ngài đại pháp sư, tâm trạng thường xuyên thay đổi bất ngờ, và niềm vui thích như trẻ con khi ông ta xuất hiện và chiến đấu với lũ orc. Nếu Medivh là một người trẻ hơn thì hành động của ông ta có còn gì đặc biệt không?

“Cơn hôn mê của ông ấy,” Lothar nói, và lắc đầu khi nhớ lại. “Rất bất thường. Med gọi đó là ‘chộp mắt,’ như thể cực kỳ hợp lý ấy. Nhưng chúng ta chưa từng tìm ra lý do tại sao. Ngài Pháp Sư đáng đã có thể giải mã được việc ấy, nhưng ông chẳng hề tỏ vẻ thích thú gì chuyện ấy, kể cả khi ta hỏi.”

“Tôi là đệ tử của Medivh,” Khadgar nói đơn giản. “Sao ngài lại kể cho tôi chuyện này?”

Lothar thở dài và nhìn quanh dãy đồi bị cày nát vì trận chiến. Khadgar nhận ra rằng ngài Chiến Sĩ Nhà Vua về cơ bản là cực kỳ lương thiện, người chẳng thể ở nổi quá ngày rưỡi ở Dalaran. Cảm xúc của ông thể hiện rõ rệt trên khuôn mặt lớn từng kinh qua nhiều sương gió.

Lothar mím môi, và nói, “Thật thà mà nói, ta lo cho ông ấy. Ông cứ ở một mình hoài trong tòa tháp của ông...”

“Ngài ấy có một quản gia. Và còn có Cook,” Khadgar nói thêm.

“...và với tất cả những ma thuật của ông ấy,” Lothar tiếp tục. “Ông ấy cô độc. Chứ chôn mình trong dãy núi ấy. Ta rất lo cho ông ấy.”

Khadgar gật đầu, rồi tự nhủ, *vậy đây là lý do ngài cố mang cho ngài ấy những đệ tử từ Azeroth. Để canh chừng bạn ngài. Ngài lo cho ngài ấy, nhưng ngài cũng lo lắng về sức mạnh của ngài ấy.* Khadgar nói to, “Ngài lo là liệu ngài ấy có ổn không.”

Lothar nhún vai, vừa tỏ vẻ rất lo lắng lại cố tỏ ra phản đối.

“Tôi có thể làm gì để giúp ngài?” Khadgar hỏi. “Giúp ngài ấy. Giúp cả ngài.”

“Trông chừng ông ấy,” Lothar nói. “Nếu anh là đệ tử của ông ấy thì ông ấy sẽ dành nhiều thời gian cho anh. Ta không muốn ông ấy...”

“Lại bị hôn mê nữa sao?” Khadgar ướm hỏi. *Vào cái lúc mà lũ orc có thể bất ngờ xuất hiện từ mọi nơi.* Về phần mình, Lothar chỉ lại nhún vai.

Khadgar cố cười, “Tôi rất vinh dự được giúp đỡ cả hai ngài, thưa Ngài Lothar. Dù cho lòng trung thành của tôi trước tiên nhất định thuộc về ngài đại pháp sư, nhưng nếu có thứ gì đó mà một người *bạn* cần phải biết, tôi sẽ chuyển tin ngay.”

Lại thêm một cái vỗ vai nữa. Khadgar lấy làm ngạc nhiên về việc Lothar giấu giếm mối lo âu của mình tẽ đến thế nào. Liệu có phải tất cả dân Azeroth

đều cởi mở và chân thật như thế này cả không? Thậm chí bây giờ, Khadgar vẫn còn thấy được rằng Lothar còn muốn nói gì khác nữa.

“Vẫn còn một chuyện,” Lothar nói. Khadgar chỉ gật đầu lịch sự.

“Liệu Ngài Pháp Sư đã nói gì về Người Bảo Hộ cho anh biết chưa?” ông ta hỏi.

Khadgar nghĩ sẽ giả vờ biết nhiều hơn anh thực sự biết, để khai thác thêm từ người đàn ông già cả lương thiện này. Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị anh bỏ đi. Tốt nhất nên giữ trung thực.

“Tôi từng nghe cái tên đó ngài Medivh,” Khadgar nói. “Nhưng tôi không biết rõ chi tiết.”

“À,” Lothar nói. “Vậy cứ để mọi chuyện như là ta chưa nói gì với anh.”

“Tôi chắc rằng rồi sẽ có lúc chúng ta nói về chuyện này,” Khadgar nói thêm.

“Không nghi ngờ gì cả,” Lothar nói. “Anh có vẻ là một người đáng tin đấy.”

“Dù sao thì tôi cũng chỉ mới là đệ tử của ngài ấy được vài ngày thôi,” Khadgar uể oải nói.

Lothar nhướn mày, “Vài ngày thôi sao? Chính xác thì anh là đệ tử của Medivh được bao lâu rồi?”

“Tính tới sáng ngày mai chứ ạ?” Khadgar nói, và cho phép mình cười. “Đó là một ngày.”

Medivh chọn đúng thời điểm đó để trở về, trông có vẻ phờ phạc hơn hẳn lúc trước. Lothar nhướn mày tỏ ý dò hỏi đầy hi vọng, nhưng Ngài Pháp Sư chỉ lắc đầu. Lothar cau mày, và sau vài câu đùa cợt, ông rời đi trông nom công việc dọn dẹp. Nửa số quân tuần tra đi theo đường mòn đã trở lại, nhưng không tìm thấy gì cả.

“Anh có thể đi được chưa?” Medivh hỏi.

Khadgar đứng dậy, và dãy đồi cát ở giữa Đầm Đen trông giống như một con tàu lộn trên một mặt biển dữ dội.

“Tạm tạm,” anh nói. “Tôi không biết tôi có thể cười bằng sự được không nữa, kể cả khi...” anh kéo dài giọng, nhưng chạm vào trán mình.

“Cũng chịu thôi,” Medivh nói. “Con thú của anh bị trúng tên, và đã bay về phía thượng quốc rồi. Chúng ta phải ngồi hai người thôi.” Ông giơ cây còi được khảm chữ kia lên môi và thổi một hồi còi ngắn chói tai. Xa bên trên, có tiếng rít của một con bằng sư đang bay lượn cao tít trên đầu họ.

Khadgar nhìn lên và nói, “Vậy giờ tôi là đệ tử của ngài.”

“Ừ,” Medivh nói, mặt hết sức bình thường.

“Tôi đã vượt qua bài thử thách của ngài,” anh chàng nói.

“Ừ,” Medivh nói.

“Tôi rất vinh dự thưa ngài,” Khadgar nói.

“Ta mừng vì điều đó,” Medivh nói, trên mặt thoáng hiện một nụ cười. “Bởi vì bây giờ mới bắt đầu phần khó khăn.”

Chương năm: Cát trong đồng hồ cát

“Tôi đã từng nhìn thấy chúng trước đây,” Khadgar nói.

Đã bảy ngày tính từ trận chiến ở đầm lầy. Khi họ trở về tòa tháp (và một ngày để Khadgar hồi phục), anh chàng pháp sư đã sốt sắng học tập. Tiếng đồng hồ đầu tiên trước bữa sáng, Khadgar luyện tập thần chú dưới sự dạy bảo của Medivh. Từ bữa sáng tới bữa trưa và tới tận bữa tối, Khadgar sẽ trợ giúp ngài đại pháp sư làm việc. Trong đó có việc viết ghi chú khi Medivh đọc những con số, đi dọc thư viện để phục hồi lại vài cuốn sách, hoặc chỉ là cầm bộ những dụng cụ cho Ngài Pháp Sư làm việc.

Đó là những việc anh đang làm vào lúc này, khi cuối cùng anh đã cảm thấy đủ thoải mái với vị pháp sư già để kể cho ông ấy về những gì anh biết về cuộc phục kích.

“Nhìn thấy ai trước đây?” thầy anh hỏi lại lúc đang theo dõi vật thí nghiệm xuyên qua một lăng kính lớn. Trên tay ngài đại pháp sư đang đeo những cái đe nhọn nhỏ với đầu là những cây kim cực mảnh. Ông đang vặn một thứ gì đó trông giống như một con ong lớn bằng máy, đôi cánh cong lại khi những cây kia của ông khám xét nó.

“Lũ orc,” Khadgar nói. “Tôi từng thấy lũ orc mà chúng ta đánh trước đây rồi.”

“Anh chưa từng nhắc đến chúng khi anh tới đây lần đầu,” Medivh lơ đãng nói, ngón tay múa may một cách chính xác đến kỳ cục, chọc mớ kim ra vào

trong thiết bị. “Ta nhớ là đã từng hỏi anh về những chủng tộc khác. Không hề nhắc đến chúng. Anh nhìn thấy chúng ở đâu?”

“Trong một ảo ảnh. Không lâu sau khi tôi đến đây,” Khadgar nói.

“À. Anh đã thấy một ảo ảnh. Chà, nhiều người thấy được chúng ở đây lắm đấy anh biết chứ. Moroes hẳn đã kể cho anh rồi. Ông ấy có hơi ba hoa một chút, anh biết đấy.”

“Tôi nhìn thấy một lần, có thể là hai. Lần tôi chắc hơn thì ở trên chiến trường, và những sinh vật đó, lũ orc, chúng ở đó. Đang tấn công chúng ta. Ý tôi là tấn công những con người ở cạnh tôi.”

“Hừm,” Medivh nói, đầu lưỡi lộ ra dưới bộ râu khi ông cẩn thận di chuyển móng kim dọc theo bộ ngực đồng của con ong.

“Và tôi không ở đây,” Khadgar tiếp tục. “Không ở Azeroth, hoặc Lordaeron. Dù là ở đâu thì bầu trời vẫn đỏ như máu.”

Medivh giật mình như thể bị điện giật. Thiết bị phức tạp bên dưới móng dụng cụ của ông lóe sáng khi bị chạm sai bộ phận, rồi nó hét lên và chết.

“Bầu trời đỏ à?” ông hỏi, quay khỏi bàn làm việc và nhìn Khadgar sắc lẹm. Một nguồn năng lượng mạnh mẽ trông như đang nhảy múa xung quanh bộ

lông mày rậm của ông già, và đôi mắt Ngài Pháp Sư xanh thẳm như biển sâu dậy sóng.

“Đỏ. Như máu,” Khadgar nói.

Vị pháp sư già huýt gió. “Kể cho ta nghe chuyện đó. Về thế giới, lũ orc, bầu trời,” Medivh ra lệnh, giọng cứng như đá. “Kể cho ta nghe *tất cả* mọi thứ.” Khadgar cố nhớ lại về cảnh tượng anh thấy vào đêm đầu tiên anh ở đây, kể lại mọi thứ anh có thể nhớ. Medivh thường xuyên ngắt ngang – lũ orc mặc cái gì, thế giới trông như thế nào. Có thứ gì trên bầu trời, ở đường chân trời. Lũ orc có cờ hiệu gì không. Khadgar cảm thấy đầu óc mình đang bị xẻ ra kiểm tra. Medivh dễ dàng khai thác thông tin từ Khadgar. Khadgar kể cho ông tất cả mọi thứ.

Mọi thứ trừ ánh mắt quen thuộc một cách kỳ lạ của vị chỉ huy pháp sư chiến binh. Anh cảm thấy không đúng nếu nhắc đến chuyện đó, và câu hỏi của Medivh có vẻ tập trung nhiều hơn vào thế giới có bầu trời đỏ rực và lũ orc hơn là những con người phòng thủ. Khi anh miêu tả cảnh tượng đó, vị pháp sư già có vẻ bình tĩnh lại, nhưng biển sâu nổi sóng vẫn còn đó bên dưới cặp lông mày rậm. Khadgar thấy không cần phải làm Ngài Pháp Sư bối rối thêm nữa.

“Kỳ lạ,” Medivh nói, từ từ và trầm ngâm, sau khi Khadgar nói xong. Vị đại pháp sư ngửa người trên ghế và chạm một ngón tay đầu kim lên môi. Sự im lặng bao trùm lên căn phòng như một tấm mền. Cuối cùng ông nói, “Chuyện này mới đây. Thực là một chuyện rất mới.”

“Thưa ngài,” Khadgar mở miệng.

“Medivh,” vị đại pháp sư nhắc.

“Ngài Medivh,” Khadgar nói lại. “Những ảo ảnh đó đến từ đâu? Có phải là bị ếm hay là một phần quá khứ hay điềm báo tương lai?”

“Cả hai,” Medivh nói, ngửa người ra trên ghế. “Và không gì cả. Xuống bếp tìm chút nước hay rượu gì đó đi. Ta e là công việc của ta ngày hôm nay đã xong rồi, đã gần đến bữa tối, điều này cần chút thời gian để giải thích.”

Khi Khadgar trở lại, Medivh đã đốt lửa trong lò sưởi và đã ngồi xuống một trong những chiếc ghế lớn. Ông đang cầm hai chiếc cốc. Khadgar trút xuống, mùi hương ngọt ngào của rượu vang đỏ kết hợp cùng với khói gỗ tuyết tùng tỏa lên.

“Anh uống được không?” Medivh hỏi muện màng.

“Một chút,” Khadgar nói. “Thông thường người ta uống rượu kèm bữa tối ở Thành Tím.”

“Ừ,” Medivh nói. “Anh không phải uống nếu đã thoát khỏi cái dòng nước cống đó. Giờ anh mới hỏi về cảnh mà anh nhìn thấy.”

“Vâng, tôi đã nhìn thấy những gì tôi vừa miêu tả cho ngài, và Moroes...”
Khadgar lưỡng lự một chút, hi vọng không làm tăng thêm tiếng tăm của vị quản gia về chuyện ngồi lê đôi mách, rồi quyết định nói tiếp. “Moroes nói rằng không phải chỉ có toi. Người ta thường thấy những thứ như thế suốt.”

“Moroes đúng đấy,” Medivh nói, hớp một hơi rượu dài và chếp môi. “rượu nho thu hoạch muộn, không tệ chút nào. Chuyện tòa tháp này là một tòa tháp ẩn chứa sức mạnh sẽ không làm anh ngạc nhiên. Pháp sư thường bị hút về những nơi như thế này. Những nơi như vậy thường là nơi vũ trụ mỏng đi, cho phép nó nhảy bước tại chỗ, hoặc thậm chí là tạo ra con đường tới vùng Hồn Âm hoặc tới một thế giới hoàn toàn khác.”

“Vậy đó có phải là những gì tôi nhìn thấy không,” Khadgar xen ngang, “một thế giới khác?”

Medivh giơ một tay bảo chàng trai yên lặng. “Ta chỉ mới nói có những nơi ẩn chứa sức mạnh, vì lý do này hay lý do nọ, trở thành vị trí với sức mạnh to lớn. Một nơi như vậy là ở đây, tại Dãy Núi Đỉnh Đỏ. Cách đây rất lâu rồi có một thứ gì đó từng phát nổ ở đây, khoét nên thung lũng này và làm suy yếu thực tại quanh đó.”

“Và đó là lý do tại sao ngài tìm ra nó,” Khadgar gợi ý.

Medivh lắc đầu nhưng lại nói, “Đó là một giả thiết.”

“Ngài nói rằng có một vụ nổ từ cách đây rất lâu đã tạo ra nơi này, và nó biến nơi đây thành một nơi chứa đầy sức mạnh ma thuật. Rồi ngài đến đây...”

“Ừ,” Medivh. “Tất cả đều đúng, nếu anh nhìn một cách tuyến tính. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu vụ nổ xảy ra bởi vì ta đến đây và nơi đây cần sàng sà cho ta?”

Khadgar nhăn mặt. “Nhưng chuyện đâu có xảy ra như thế.”

“Trong một thế giới bình thường thì không,” Medivh nói. “Nhưng ma thuật là thứ nghệ thuật phá vỡ sự bình thường. Đó là tại sao các nhà triết học hàng thập kỷ giam mình trong những sảnh đường Kirin Tor rất dốt nát. Họ chỉ cố thiết lập sự hợp lý khắp thế giới này, và điều chỉnh lại chuyển động của nó. Những vì sao mọc theo thứ tự trên bầu trời, các mùa nối tiếp nhau đều đặn, và nam nữ sống rồi chết. Nếu chuyện đó không xảy ra, đó là ma thuật, nếp gấp đầu tiên của vũ trụ, những tấm phẳng bị bẻ cong, chờ đợi những bàn tay siêng năng tìm hiểu về chúng.

“Nhưng mà chuyện nơi này được chuẩn bị cho ngài...” Khadgar lại nói.

“Thế giới đáng ra phải rất khác so với bề ngoài,” Medivh trả lời, “mà thực ra đúng là vậy. Thời gian vận hành như thế nào?”

Khadgar không bị lạc đề vì sự thay đổi chủ đề nhanh chóng của Medivh.

“Thời gian à?”

“Chúng ta sử dụng nó, tin vào nó, đo lường nhờ nó, vậy nó là gì?” Medivh cười rồi lại uống.

“Thời gian là sự tiến triển đều đều của khoảnh khắc. Như cát trong đồng hồ cát,” Khadgar nói.

“So sánh hay lắm,” Medivh nói. “Một thứ ta từng dùng, và rồi so sánh chiếc đồng hồ cát với đồng hồ cơ khí. Anh thấy sự khác nhau giữa chúng chứ?”

Khadgar từ từ lắc đầu lúc Medivh hớp rượu.

Cuối cùng vị pháp sư ní, “Không anh không ngờ gần đây chàng trai. Đó là một khái niệm khó để xoắn não anh lại đấy. Đồng hồ là một thiết bị cơ khí giả lập thời gian, mỗi giây đều được kiểm soát bởi các bánh răng. Anh có thể nhìn một chiếc đồng hồ và biết rằng mọi thứ tiến lên nhờ vào một cái gạt bánh xe, một cú trượt bánh răng. Anh biết thứ gì diễn ra tiếp theo, bởi vì thợ làm chiếc đồng hồ đầu tiên làm cho nó như thế.”

“Được rồi,” Khadgar nói. “Thời gian là một chiếc đồng hồ.”

“À, nhưng thời gian cũng là một chiếc đồng hồ cát,” vị Pháp Sư già nói, với tay lấy một chiếc đặt trên lò sưởi và lật nó lại. Khadgar nhìn chiếc đồng hồ, và cố nhớ lại về nó trước lúc anh lấy rượu len, hoặc ngay trước khi Medivh với tay lấy nó.

“Đồng hồ cát cũng dùng để đo thời gian đúng không?” Medivh nói. “Nhưng ở đây anh sẽ không biết được phần cát nào sẽ rơi từ nửa trên xuống nửa dưới vào bất kỳ lúc nào. Nhưng kết quả luôn luôn như nhau – tất cả cát di chuyển từ đỉnh xuống đáy. Thứ tự nào không phải là vấn đề.” Ánh mắt ông già sáng lên phút chốc. “Vậy thì?” ông hỏi.

“Vậy thì,” Khadgar nói. “Ngài đang nói không phải là vấn đề nếu ngài đặt tòa tháp ở đây bởi vì có một vụ nổ tạo ra thung lũng này và tạo nên nếp gấp tự nhiên của thực tại quanh nó, hoặc rằng vụ nổ xảy ra vì cuối cùng ngài sẽ đến đây, và tự nhiên vũ trụ cần phải đưa cho ngài những công cụ mà ngài muốn.”

“Cũng đúng,” Medivh nói.

“Vậy là những ảo ảnh đây là, một mẫu cát?” Khadgar nói. Medivh hơi cau mày nhưng anh chàng vẫn tiếp tục. “Nếu tòa tháp là một chiếc đồng hồ cát, và không phải một đồng hồ, thì ở đây có những mẫu cát, của chính thời gian, chúng di chuyển qua nó vào bất kỳ lúc nào. Có sự bóc dỡ, hoặc lặp lại, bởi

vậy ta có thể thấy chúng, nhưng không rõ ràng. Một vài phần trong đó là quá khứ. Một số thì của tương lai. Liệu một phần trong số đó là của những thế giới khác được không?”

Giờ Medivh đang nghĩ ngợi mông lung. “Có thể. Đây dấu vết. Tính toán hay lắm. Vấn đề lớn nhất cần nhớ đó là những ảo ảnh đó chỉ có thể. Ảo ảnh.

Chúng cứ đung đưa qua lại. Nếu tòa tháp là một chiếc đồng hồ, chúng sẽ di chuyển đều đều và dễ dàng giải thích. Nhưng do tòa tháp là một chiếc đồng hồ cát nên không. Chúng di chuyển theo tốc độ riêng, và thách thức chúng ta giải thích sự hỗn loạn của chúng.” Medivh thả người ra ghế. “Điều mà ta, một lần, từng khá thoải mái với chúng. Ta chưa từng thực sự thoải mái với một vũ trụ có trật tự và được trù tính kỹ càng.”

Khadgar nói thêm, “Nhưng liệu có bao giờ ngài từng tìm một cảnh tượng cụ thể nào chưa? Liệu có cách nào tìm ra một tương lai nào đó, và đảm bảo rằng điều đó sẽ xảy ra?”

Vẻ mặt Medivh trở nên u ám. “Hoặc đảm bảo rằng điều đó sẽ không bao giờ tới,” ông nói. “Không, có một số thứ mà kể cả một đại pháp sư cũng tôn trọng và không bao giờ đụng tới. Đây là một trong số đó.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả,” Medivh nói, đặt chiếc ca rỗng lên trên mặt lò sưởi.

“Giờ anh đã uống chút rượu – xem xem nó ảnh hưởng đến khả năng kiểm soát ma thuật của anh như thế nào. Làm ca rượu của ta bay lên xem.”

Khadgar nhú mồm, và nhận ra giọng mình có hơi lú nhú. “Nhưng chúng ta vẫn đang uống.”

“Chính xác,” vị đại pháp sư nói. “Anh sẽ không bao giờ biết mẫu cát nào thế giới này sẽ ném vào mặt anh. Anh có thể chọn trù tính chuyện mãi mãi cảnh giác và sẵn sàng, cẩn thận cái mạng của chúng ta, hay bằng lòng thưởng thức cuộc sống và trả giá. Giờ thử làm ca rượu của ta bay lên xem.”

Khadgar không nhận ra anh say tới mức nào cho tới thời điểm này, và cố đánh tan cơn mụ mị trong đầu óc và nâng chiếc ca nặng bằng gổ lên khỏi lò sưởi.

Lát sau, anh đang hướng về phía nhà bếp, tìm một cây chổi và một chiếc chảo.

Vào buổi tối là thời gian của riêng Khadgar, để tập luyện và nghiên cứu, trong khi Medivh xử lý những việc khác. Khadgar tự hỏi rằng những việc đó

là gì, nhưng cho rằng trong đó có việc thư từ, vì hai lần một tuần có một người lùn cười bằng sư đến đỉnh tháp với một cái túi, và rời đi với một cái túi to hơn.

Medivh cho phép chàng trai được tự do sử dụng thư viện để nghiên cứu, kể cả vô số những câu hỏi mà những sư phụ cũ của anh ở Thành Tím đã yêu cầu.

“Yêu cầu duy nhất của ta,” Medivh cười nói, “là anh phải cho ta xem những gì anh viết trước khi anh gửi đi.” Khadgar đã phải tỏ ra xấu hổ vì Medivh nói thêm, “Không phải bởi vì ta sợ anh sẽ dấu ta chuyện gì đó đâu Niềm Tin Trẻ Tuổi ạ, mà là bởi vì ta ghét chuyện họ biết được thứ gì đó mà ta đã quên mất.”

Vậy nên Khadgar vui đầu vào đồng sách. Dành cho Guzbah anh tìm thấy một cuộn giấy cũ kĩ nhàu nát với một bài thơ sử thi, những khổ thơ được đánh số của nó miêu tả một cuộc chiến giữa Aegwynn mẹ của Medivh và một con quỷ vô danh. Dành cho Quý Bà Delth anh lập một danh sách những tàng thư tiếng tiên được in khuôn trong thư viện. Và dành cho Alonda anh vui đầu vào những loài quái vật có thể đọc được, nhưng cũng chẳng thể nâng con số loài troll lên quá bốn.

Khadgar cũng dành thời gian rảnh rỗi với những dĩa khóa và những thần chú mở khóa của riêng anh. Anh vẫn muốn khống chế được những cuốn sách đã đánh bại trước đây lúc anh cố mở khóa chúng. Những tàng thư đó ẩn chứa ma thuật mạnh mẽ, và anh có thể dành cả tối thử một trong số những phương pháp trước khi nhận lấy lời gợi ý đầu tiên về loại thần chú bảo vệ nó.

Cuối cùng là chủ đề về Người Bảo Hộ. Medivh đã nhắc đến nó, và Ngài Lothar cho rằng Ngài Pháp Sư đã nói cho anh chàng, và rồi nhanh chóng rút lại lời khi ngài Chiến Sĩ Nhà Vua nhận thấy chưa đến lúc.

Có vẻ như Người Bảo Hộ là một cái bóng, không hơn không kém so với một ảo ảnh bị bóp méo bởi thời gian di chuyển ngang qua tòa tháp này. Người ta có nhắc thoáng qua đến một Người Bảo Hộ (luôn viết hoa) trong cuốn sách tiên này, một trích đoạn trong lịch sử hoàng gia Azeroth về một Người Bảo Hộ tham dự đám cưới này hay đám tang kia, hay trở thành người tiên phong của một cuộc tấn công nào đó. Luôn luôn hiện hữu, nhưng không bao giờ xác định. Liệu có phải Người Bảo Hộ là một chức vụ, hay là, giống như người mẹ được cho là gần như bất tử của Medivh, một thực thể duy nhất?

Cũng có những cái bóng khác xoay quanh Người Bảo Hộ này. Một hội hoặc tương tự thế, một tổ chức – liệu Người Bảo Hộ có phải là một kỵ sĩ thánh

chiến? Và từ “Tirisfal” được viết bên lề một cuốn sách, và rồi bị xóa đi, mà chỉ kỹ năng xem xét của Khadgar mới cho biết được rằng nó từng được viết ở đây bởi chính ngòi bút đã viết xong đoạn giấy da đó. Một cái tên của một Người Bảo Hộ cụ thể, hay tổ chức, hoặc là thứ gì đó bao quát hơn chẳng?

Đó là đêm Khadgar tìm thấy từ đó, bốn ngày sau vụ chiếc ca, chàng trai lại rơi vào một ảo ảnh mới. Hoặc đúng hơn, một ảo ảnh bao bọc lấy, nuốt chửng anh.

Đầu tiên anh ngửi thấy mùi, một hơi ấm của rau củ thoang thoảng dọc theo những dòng chữ được in khuôn, một hương thơm ngọt dậy lên trong phòng. Nhiệt độ tăng dần trong phòng, không phải là không thoải mái, nhưng như một cái mền ấm ấm áp. Những bức tường tối đi và chuyển thành màu lục, và dây leo chẳng dọc bên hông những giá sách, trườn qua những cuốn sách và thay thế chúng bằng những chiếc lá phẳng tỏa rộng. Những bông cúc bạch lớn màu nhạt và hoa lan sao đỏ nở ra giữa những cuộn giấy được chất đống.

Khadgar hít một hơi sâu, nhưng hi vọng hơn là sợ hãi. Đây không phải là một thế giới của một vùng đất khắc nghiệt với những đội quân orc anh từng thấy lúc trước. Đây là một thứ khác. Đây là một khu rừng rậm, chỉ là một khu rừng rậm trên thế giới này. Ý nghĩ đó làm anh thấy thoải mái.

Và rồi cái bàn biến mất, cả cuốn sách, và Khadgar ở đó ngồi cạnh đồng lửa trại với ba người đàn ông trẻ tuổi khác. Họ có vẻ trạc tuổi anh, và đang trong chuyến thám hiểm nào đó. Túi ngủ đã được trải ra, và cái nồi đã được vét sạch đang khô đi trên ngọn lửa. Cả ba mặc đồ đi xa, nhưng quần áo đều có chất lượng tốt và được may kỳ công.

Ba người đàn ông đang cười đùa, nhưng như trước đây, Khadgar chẳng thể nghe được rõ ràng gì cả. Người tóc vàng ở giữa đang kể một câu chuyện, và dựa vào động tác tay của anh ta thì hẳn đang nhắc đến một người phụ nữ trẻ nào đó.

Người bên phải anh ta cười lớn và vỗ đầu gối trong khi người tóc vàng tiếp tục câu chuyện. Người này đưa tay lên luôn vào tóc, và Khadgar nhận ra rằng mái tóc đen của anh ta đã bắt đầu hói. Đó là lúc anh nhận ra anh đang nhìn Ngài Lothar. Mắt mũi đều là của ông, và nụ cười vẫn như vậy, nhưng da thịt chưa đầy vẻ sương gió và râu ông chưa bạc. Nhưng đó là ông ấy.

Khadgar nhìn người thứ ba, và biết ngay đó chắc chắn là Medivh. Người này mặc quần áo màu lục thẫm của một thợ săn, mũ trùm thả ra sau để lộ một khuôn mặt trẻ vui tươi. Mắt anh có màu ngọc bích sáng dưới ánh lửa trại, và anh cười ngượng ngịu với câu chuyện của người tóc vàng.

Người tóc vàng ở giữa giơ một ngón tay và chỉ vào Medivh trẻ, anh nhún vai, rõ ràng là xấu hổ. Câu chuyện của người tóc vàng có vẻ như cũng liên quan đến Ngài Pháp Sư tương lai.

Người tóc vàng ắt hẳn là Llane, giờ là Vua Llane xứ Azeroth. Đúng rồi, những câu chuyện từ xưa về cả ba người bọn họ còn tìm được đường tới tận văn thư tại Thành Tím. Cả ba người họ thường lang thang khắp biên giới vương quốc, khám phá và đánh hạ tất cả những ngọn cờ của lũ cướp và quái vật.

Llane kết thúc câu chuyện và Lothar gần như ngã ngửa ra sau khúc gỗ anh ta ngồi mà rống lên cười. Medivh khum tay ngăn tiếng cười của mình lại, trông như thể anh đang đăng hăng.

Tiếng cười của Lothar ngừng dần, và Medivh nói gì đó, rồi ngửa tay lên tạo thành một dấu chỉ tay. Lothar bật ngửa người ra, và giờ chính Llane vui mặt vào tay mình, cả người rung lên thích thú. Có vẻ như những gì Medivh vừa nói còn vượt quá cả câu chuyện của Llane.

Rồi có thứ gì đó di chuyển trong khu rừng rậm xung quanh. Cả ba cùng dừng lại một lúc – chắc chắn họ nghe thấy nó. Là bóng ma trong cuộc gặp mặt này, Khadgar có thể cảm thấy rõ ràng nó; có thứ gì đó xấu xa đang ẩn ngoài biên của đồng lửa trại.

Lothar từ từ đứng dậy và với tay lấy một thanh kiếm lớn có bản rộng nằm trong vỏ ngay chân anh ta. Llane đứng dậy, tìm phía sau khúc gỗ anh ngồi để rút ra một cây rìu hai lưỡi, và ra hiệu cho Lothar đi về một hướng, Medivh về hướng còn lại. Medivh cũng đã đứng dậy, và dù cho trong tay anh không có gì cả, ở tuổi ấy anh đã là người mạnh nhất trong cả ba.

Llane với cây rìu bản rộng nhảy tới trước về biên khu trại. Anh ắt phải đang tưởng tượng mình đang lén lút lắm, nhưng Khadgar lại thấy anh di chuyển với đôi chân rất thông thả. Anh ta muốn thứ đang ẩn mình ở ngoài đó lộ diện.

Thứ đó nhảy xổ ra khỏi chỗ náu. Nó cao gấp đôi cả ba người bọn họ, mà trong một thoáng anh cứ nghĩ đó là một tên orc khổng lồ nào đấy.

Rồi anh nhận ra nó là sinh vật mà Alonda đã lệnh cho anh nghiên cứu. Đó là một con troll, chúng sống trong rừng, làn da màu lục nhạt đi dưới ánh trăng, mái tóc xám dài của nó dựng lên thành một cái mào mọc từ trán ngược ra gáy. Giống lũ orc, nó có răng lòi ra từ hàm dưới, nhưng đó là những chiếc ngà tròn dài, lớn hơn bộ hàm sắc của lũ orc. Tai và mũi nó thon dài, nhạy theo con người. Nó mặc những tấm da, và những sợi xích làm từ xương ngón tay con người lủng lẳng dưới bộ ngực trần.

Con troll rống lên, nhe răng phô ngực giận dữ, và vung vẩy cây giáo. Llane bổ mạnh vào thứ vũ khí của nó, nhưng trượt. Lothar lao tới từ một bên, và Medivh cũng xông tới, nguồn năng lượng kỳ quái nhảy múa trên những đầu ngón tay.

Con troll nghiêng người né cây đại kiếm của Lothar, và nhảy lùi lại thêm một bước khi Llane xé gió bằng cây rìu khổng lồ của anh. Mỗi bước tiến dài cả mét, và hai chiến binh liên tục ép con troll. Nó dùng cây giáo làm khiên nhiều hơn làm vũ khí, dùng cả hai tay cầm cán để gạt đòn.

Khadgar nhận ra rằng sinh vật đó không chiến đấu để giết bọn họ, chưa phải. Nó đang cố kéo họ vào nơi nào đó.

Trong ảo cảnh, Medivh trẻ hăn cũng nhận ra điều đó, bởi vì anh đang hô to thứ gì đó với hai người kia.

Nhưng lúc đó đã quá muộn, hai con troll khác chọn đúng lúc đó để nhảy từ nơi ẩn náu ra từ hai phía.

Llane bị bất ngờ và bị mũi giáo xuyên vào cánh tay phải. Lưỡi rìu chặt vào đất và vị vua tương lai thét lên lời chửi rủa.

Hai con còn lại tập trung vào Lothar, và giờ người chiến binh buộc phải lùi lại, sử dụng thanh kiếm lưỡi rộng với sự khéo léo tuyệt vời, chặn đứng nhất

đâm đầu tiên, rồi thứ hai. Dù vậy lũ troll rừng đã làm tốt chiến thuật của mình – chúng đã tách được hai chiến binh ra, chia cắt Llane khỏi Lothar, buộc Medivh phải lựa chọn.

Medivh chọn Llane. Từ góc nhìn của bóng ma Khadgar đoán rằng đó là vì Llane đã bị thương. Medivh lao tới, tay anh bốc lửa...

Và rồi bị đầu kia cây giáo của con troll đập vào mặt, tên troll đã vung cán giáo rất nặng vào hàm Medivh, rồi quay lại với một dáng điệu khéo léo đâm liên hồi vào Llane. Medivh ngã ra, cả Llane nữa, và cây rìu bị văng ra khỏi tay vị vua tương lai.

Con troll lưỡng lự một chút, cố quyết định xem phải giết ai trước. Nó chọn Medivh, đang nằm dưới đất ngay dưới chân nó và là người gần hơn. Con troll giơ cây giáo lên và mũi đá nhọn lóe lên vẻ độc ác dưới ánh trăng.

Medivh trề tuôn ra một tràng âm tiết. Một cơn lốc bụi nhỏ dâng lên từ mặt đất và đập vào mặt con troll, khiến nó mờ mắt. Con troll ngập ngừng một chốc, rồi cào lấy hai mắt bị bám bụi chỉ bằng một tay.

Chút ngập ngừng đó là tất cả những gì Medivh cần, anh lao tới, không phải bằng phép thuật mà là với một con dao bình thường, chọc nó vào sau đùi con troll. Con troll thét lên một tiếng trong đêm, mò mẫm trong đau đớn. Mũi

giáo đâm vào nơi Medivh vừa nằm, anh chàng pháp sư đã lăn sang một bên và giờ đang đứng dậy, đầu ngón tay kêu tanh tách.

Anh lẩm bẩm một tiếng và rồi một quả cầu sét được tạo ra giữa những ngón tay anh rồi lao tới trước. Con troll nhảy dựng lên vì cú sốc và đứng yên một khắc. Rồi sinh vật nọ ngã khụy xuống, nhưng chưa xong, nó vẫn cố đứng dậy, cặp mắt đỏ ửng át chứa đầy căm thù với chàng pháp sư.

Con troll chẳng thể có chút cơ hội nào, một cái bóng đứng dậy sau lưng nó, và cây rìu đã quay trở lại tay Llane giờ lóe sáng dưới ánh trăng trước khi bổ xuống đầu con troll, cắt đôi ngay cổ. Sinh vật đó đổ ra trước, và hai chàng trai trẻ, cả Khadgar, quay lại chiến đấu với lũ troll cùng Lothar.

Người chiến sĩ tương lai đang cố chống cự một mình một cách khá khó khăn, và đã lui lại qua gần hết khu trại. Lũ troll đã nghe thấy tiếng la hét chóc của người anh em của chúng, và một con tiếp tục tấn công trong khi con còn lại quay đầu xử lý hai anh con người. Nó rống lên một tiếng không rõ ràng khi băng qua khu trại, mũi giáo chĩa về trước như một kỵ sĩ trên lưng ngựa.

Llane cũng lao tới, nhưng vào phút chót đã quẹo hướng, né khỏi đường đi của mũi giáo. Con troll tiến thêm hai bước, tiến gần sát đồng lửa trại, nơi Medivh đang chờ.

Giờ chàng pháp sư trông như đang chứa đầy năng lượng, được khắc họa nhờ than hồng trước mặt anh, trông càng trở nên mãnh liệt. Anh dang rộng tay, đang thực hiện một phép thuật nào đó rất đáng sợ.

Và rồi chính ngọn lửa nhảy chồm lên, tạo hình một con sư tử khổng lồ, rồi lao về phía con troll đang tấn công. Con troll rùng rợn hét lên khi đồng than hồng, củi gỗ, và tro quần quanh mình nó như một tấm áo, và không thể nào thoát ra nổi. Con troll quăng mình ra đất và lăn qua lăn lại, cố gắng dập tắt ngọn lửa, nhưng không thành. Cuối cùng con troll hoàn toàn ngừng di chuyển, và ngọn lửa đói khát thiêu trụi người nó.

Về phần mình, Llane tiếp tục lao tới và cắm rìu vào hông con troll còn sống. Con thú hú lên một tiếng, nhưng chút ngập ngừng của nó là tất cả những gì Lothar cần. Người chiến sĩ gạt mũi giáo đang lao tới sang bên bằng một cú gạt trái tay, rồi bằng một cú gạt ngang chính xác anh cắt bay đầu con troll khỏi vai nó. Cái đầu lăn vào bụi rậm, mất hút.

Dù cho đang chảy máu, Llane vẫn vỗ lưng Lothar, hẳn đang chế nhạo vì đã mất quá nhiều thời gian với con troll đó. Rồi Lothar đặt tay lên ngực Llane ra dấu im lặng, và chỉ Medivh.

Chàng pháp sư trẻ vẫn còn đứng cạnh đồng lửa, bàn tay vẫn mở, nhưng ngón tay cong lại như móng vuốt. Mắt anh dõi dẫn trước đồng lửa còn sót lại, và

hàm răng ngậm chặt. Khi hai chàng trai (và cả bóng ma Khadgar) chạy tới bên cạnh, chàng trai trẻ ngã ra sau.

Vào lúc cả hai tới bên Medivh, anh đang thở rất nặng nhọc, đồng tử nở rộng dưới ánh trăng. Hai chiến binh và cả vị khách ảo ảnh cúi sát người anh, trong khi đó anh chàng pháp sư đang cố thốt ra lời gì đó.

“Chú ý hộ ta,” anh nói, không nhìn Llane và Lothar mà nhìn vào Khadgar. Rồi mắt Medivh trợn tròn và anh nằm im.

Lothar và Llane đang cố phục sinh anh bạn của họ, nhưng Khadgar chỉ lui lại. Liệu Medivh có thực sự nhìn thấy anh không, giống như vị pháp sư kia, người trên đồng bị chiến tranh cát quét kia? Và anh đã nghe thấy anh ta, từng từ một cứ như nói thẳng với sâu thẳm trong linh hồn anh.

Khadgar quay lại và ảo ảnh đó biến mất nhanh chóng như thể tấm màn của nhà ảo thuật gia. Anh đã quay trở lại thư viện, và gần như đắm vào chính Medivh.

“Niềm Tin Trẻ Tuổi,” Medivh, bản thể già hơn hẳn với người nằm trên mặt đất trong ảo ảnh vừa biến mất nói. “Anh ổn chứ? Ta gọi, nhưng anh không trả lời.”

“Xin lỗi ngài Med... thưa ngài,” Khadgar nói, hít hơi sâu. “Đó lại là một ảo ảnh. Tôi e là tôi bị lạc trong đó.”

Cặp lông mày rậm của Medivh nhú lại. “Không phải lại là lũ orc với bầu trời đỏ chứ?” ông hỏi rất nghiêm túc, và Khadgar thoáng nhìn thấy một cơn bão ngay trong cặp mắt màu lục đó.

Khadgar lắc đầu và lựa từ cẩn thận. “Troll. Lũ troll màu xanh dương, và một khu rừng rậm. Tôi nghĩ nó ở ngay thế giới này. Bầu trời cũng giống như thế.”

Vẻ lo âu của Medivh biến mất và ông chỉ nói, “Lũ troll rừng. Ta từng gặp chúng một lần, ở phương nam, tại Thung Gai Siết...” Nét mặt vị pháp sư thư giãn như thể ông cũng đang lạc vào một ảo ảnh của chính mình. Rồi ông lắc đầu, “Nhưng lần này không có orc phải không? Anh có vẻ chắc.”

“Không thưa ngài,” Khadgar nói. Anh không muốn nhắc đến trận chiến anh chứng kiến. Liệu đó có phải là một ký ức tệ của Medivh? Có phải đây là lần mà ông bị rơi vào cơn hôn mê?

Nhìn vào vị pháp sư già, Khadgar có thể thấy rất nhiều nét của chàng trai trong ảo ảnh. Ông cao hơn, nhưng hơi khom mình sau nhiều năm nghiên cứu, nhưng đó vẫn còn là chàng trai trẻ ngày xưa khoác trên mình hình hài già cả.

Về phần mình Medivh nói, “Anh đã đọc ‘Bài ca về Aegwynn’ chưa?”

Khadgar lắc đầu ngay khi chưa kịp nghĩ. “Bài ca ư?”

“Về mẹ ta,” Medivh nói. “Có lẽ ở trong một cuộn giấy cổ. Ta thề là ta chẳng thể tìm được gì ở đây sau khi anh đã dọn dẹp!”

“Nó ở cùng với những bài thơ sử thi khác thừa ngài,” Khadgar nói. Anh nghĩ anh nên nói cho ông biết về ảo ảnh. Liệu đây có phải là một sự kiện ngẫu nhiên, hay nó được đem tới nhờ cuộc gặp của anh với Lothar? Liệu có phải việc tìm ra thứ gì đó có thể gây ra những ảo ảnh?

Medivh bước ngang qua giá sách, đưa ngón tay chạy dọc các cuộn giấy, kéo ra một cuộn cần thiết đã cũ và đã nhàu nát. Ông mở một phần nó ra, so sánh với một mẫu giấy nhỏ trong túi, rồi cuộn lại và đặt lại chỗ cũ.

“Ta phải đi đây,” đột nhiên ông nói. “Ta e là vào tối nay.”

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Khadgar hỏi.

“Lần này ta sẽ đi một mình,” vị pháp sư già nói, đã đang bước về phía cửa.

“Ta sẽ để lại chỉ dẫn để anh học với Moroes.”

“Khi nào ngài trở lại?” Khadgar hét lên khi ông đã đi khuất.

“Khi ta trở về!” Medivh rống lên, giờ đang bước hai bậc thang một lúc.

Khadgar tưởng tượng ông quản gia đã ở sẵn trên đỉnh tháp, cùng với cây còi khắc chữ và con bằng sư đã được huấn luyện.

“Tốt thôi,” Khadgar nói, nhìn đồng sách. “Tôi sẽ chỉ ngồi đây và tìm cách để làm sao thuận phục được một chiếc đồng hồ cát.”

Chương sáu: Aegwynn và Sargeras

Medivh đã đi suốt một tuần, như đã nói, và đó là một tuần quý giá cho Khadgar. Anh vui mình trong thư viện, và Moroes phải mang đồ ăn tới cho

anh. Nhiều hôm thậm chí anh chẳng còn về phòng mình vào ban đêm mà ngủ ngay trên mớ bàn lớn trong thư viện. Cuối cùng, anh đi tìm kiếm những ảo ảnh.

Thư từ gửi đến anh chẳng hề được trả lời khi anh vùi đầu vào đóng tàng thư cổ nhằm tìm câu trả lời về thời gian, ánh sáng, và ma thuật. Báo cáo trước đó của anh đã nhanh chóng được các pháp sư ở Thành Tím phản hồi. Guzbah muốn một bản sao của các bài thơ sử thi về Aegwynn. Quý Bà Delth bảo rằng bà chẳng thể nhận ra quyển sách nào trong số những đầu sách anh gửi cho bà – liệu anh có thể gửi lại, lần này đi kèm với đoạn văn đầu tiên trong đó, để cho bà ta có thể nhận ra được chúng? Và Alonda quả quyết rằng thực sự có loài troll thứ năm, và chắc hẳn Khadgar chưa tìm ra được đúng quái thư. Anh chàng pháp sư rất mừng vì có thể gạt những yêu cầu của họ sang bên để tìm cách chế ngự những ảo ảnh.

Có vẻ như chìa khóa của phép thuật đó là một câu thần chú tiên tri đơn giản, một lời tiên đoán cho phép nhìn thấu những đồ vật biệt lập và ở một vị trí xa xôi. Một cuốn sách về thuật tư tế đã chỉ rõ rằng đó là một câu thần chú thánh thị, nhưng nó cũng có tác dụng với Khadgar giống như với các giáo sĩ. Dù cho thần chú tư tế có tác dụng với khoảng cách, có thể với một chút cải tiến nó có thể tác dụng với cả thời gian. Khadgar luận ra rằng điều này thông

thường sẽ không thể khả thi với dòng chảy thời gian tại một vũ trụ xác định và đều đều.

Nhưng có vẻ như ít nhất là bên trong bức tường Karazhan, thời gian như một chiếc đồng hồ cát, và việc phát hiện những mẫu thời gian rời rạc trở nên khả dĩ hơn. Và một khi đã móc nối được với một mẫu thời gian thì sẽ dễ dàng di chuyển từ mẫu này sang mẫu kia.

Nếu những kẻ khác đã thử việc đó bên trong bức tường Tòa Tháp của Medivh, sẽ chẳng thể có manh mối bên trong thư viện, trừ phi nó nằm trong những tầng thư được bảo vệ cẩn mật nhất hoặc khó đọc nhất trên ban công sắt. Kỳ lạ là những ghi chú trong tay Medivh chẳng hề có chút hứng thú nào với các ảo ảnh, chúng đáng phải áp đảo những ghi chú khác của những vị khách khác. Liệu Medivh có giữ những thông tin đó ở một nơi nào khác, hay là ông ấy thực sự hứng thú với những gì bên ngoài bức tường thành hơn những hoạt động bên trong đó?

Chỉnh sửa lại một thần chú cho một hành động mới không đơn giản như việc thay đổi câu cú chỗ này hay biến đổi chuyển động chỗ nọ. Cần phải có một hiểu biết sâu rộng về cách lời tiên tri hoạt động, về thứ nó cho thấy và cả cách làm. Khi thay đổi cử động tay, hoặc việc sử dụng nhang bị loại bỏ, kết quả có thể dẫn tới thất bại hoàn toàn, do nguồn năng lượng bị tiêu tán vô ích.

Thỉnh thoảng nguồn năng lượng bị hỗn loạn mất kiểm soát, nhưng thường kết quả duy nhất của một phép thuật thất bại là làm nản lòng bậc phù thủy.

Trong lúc học hỏi, Khadgar khám phá ra rằng nếu phép thuật thất bại nhưng theo kiểu rất đẹp mắt, điều đó cho thấy rằng phép thuật đó đã đạt rất gần đến phép thuật đã định cuối cùng. Ma thuật đang cố khép kẽ hở lại, để hoàn thành công việc, dù cho không phải lúc nào cũng đạt được kết quả như bậc phù thủy đã định. Dĩ nhiên thỉnh thoảng người sử dụng phép thuật thất bại đó chẳng thể sống sót sau thí nghiệm.

Trong lúc làm việc, Khadgar cứ lo sợ rằng Medivh có thể trở về bất kỳ lúc nào, lướt trở vào thư viện, tìm kiếm một bài thơ sử thi cổ lỗ hay là điển tích nào đó. Liệu anh có nói cho thầy mình về những gì anh đang làm không? Và nếu làm thế, liệu Medivh có khuyến khích anh, hay cấm anh làm tiếp việc đó?

Sau năm ngày, Khadgar cảm thấy anh đã gần hoàn thành việc thực hiện phép thuật. Bộ khung vẫn là của thuật tiên tri, nhưng giờ nó được tăng cường bởi vài yếu tố ngẫu nhiên cho phép nó vươn tới tìm kiếm những điểm gián đoạn tồn tại trong tòa tháp này. Chút mẫu thời gian nằm sai chỗ đó có thể hơi sáng hơn một chút, hơi nóng hơn một chút, hoặc đơn giản chỉ là cũ kỹ hơn một

chút với những thứ xung quanh, và như thế nào sẽ thu hút toàn lực của câu thần chú.

Câu thần chú có thể sẽ có khả năng làm cho ảo ảnh đó được ổn định hơn. Nó sẽ tập hợp cả âm thanh và loại bỏ sự sai sót, tập trung chúng lại như thể một người già khum tay quanh tai để lắng nghe. Có thể nó sẽ không có tác dụng với những âm thanh nằm quá xa điểm tập trung, nhưng vẫn có thể gạn được những gì vài cá nhân đang nói để bổ sung cho những gì người thi triển nhìn thấy được.

Buổi tối ngày thứ năm, Khadgar đã hoàn thành tính toán của mình, mọi thứ nằm trong một câu nói đơn giản. Nếu có thứ gì tồi tệ diễn ra, ít nhất Medivh cũng có thể tìm ra chuyện gì đã xảy ra.đủ những dụng cụ phép thuật, bao gồm một chạn hóa chất thơm và thảo dược ma thuật, và một bộ sưu tập những loại đá khá quý được nghiền nhỏ. Ở đó Khadgar thạch anh tím để bày ra một trận đồ ma thuật trong chính thư viện, đặt trên đó những cổ tự từ thạch anh đỏ đầy sức mạnh. Anh xem qua câu thần chú (hầu hết trong đó anh biết được trước khi rời Dalaran) và điều chỉnh chuyển động (hầu hết chúng được giữ nguyên bản). Khoác bộ áo tế (phần nhiều vì may mắn hơn là tác dụng), anh bước vào giữa trận đồ.

Khadgar ổn định tinh thần và lấy bình tĩnh. Đây không phải là một câu thần chú cần phải tung ra nhanh trong chiến trận, hay là một trò đùa vớ vẩn. Đó thực là một thần chú mạnh mẽ mà nếu được thực hiện tại Thành Tím sẽ kích hoạt báo động của các pháp sư khác và rồi họ sẽ phi tới ngay chỗ anh.

Anh hít một hơi, rồi bắt đầu thi triển.

Trong đầu anh, câu thần chú bắt đầu được tạo thành, một quả cầu năng lượng nóng ấm. Anh có thể cảm thấy nó đông lại bên trong anh, và cầu vồng gợn sóng trên khắp bề mặt. Đây là lõi của câu thần chú, thường sẽ nhanh chóng tỏa ra và thay đổi thế giới thực theo ý của người thi triển.

Khadgar chỉnh sửa quả cầu đó với những thuộc tính anh muốn, để tìm kiếm chút mẫu thời gian đang ám lấy tòa tháp, lựa lọc trong đó, và đem lại một ảo ảnh duy nhất, thứ sẽ tỏa ra ngay trước mặt anh. Ý tưởng đó chìm vào trong quả cầu tưởng tượng trong đầu anh, và rồi quả cầu vận động mạnh với cường độ cao, chỉ chờ được phóng thích theo một phương nào đó.

“Đem lại cho ta một ảo ảnh,” chàng pháp sư nói. “Đem lại cho ta một ảo ảnh của Medivh thời trẻ.”

Với âm thanh của một quả trứng phát nổ, nguồn ma thuật biến mất khỏi tâm trí anh, bay vào thế giới thực để thực hiện công việc. Bỗng có một luồng

không khí, và khi Khadgar nhìn quanh, thư viện bắt đầu biến đổi như lần trước, ảo ảnh từ từ di chuyển vào không thời gian của anh.

Chỉ khi không khí bỗng trở nên lạnh đi thì Khadgar mới nhận ra rằng anh đã gọi nhầm ảo ảnh.

Cơn gió lạnh lùa vào thư viện đột ngột như thể có ai đó quên đóng cửa sổ. Làn gió đi từ lạnh chuyển dần thành băng giá, và mặc dù anh biết rằng đó chỉ là ảo giác, Khadgar vẫn ớn lạnh tới tận xương tủy.

Bức tường thư viện biến mất khi ảo ảnh biến ra một màu trắng xóa. Làn gió băng giá xoáy tròn quanh đồng sách và bản thảo, để lại một tấm mền tuyết khi nó đi qua, vừa dày vừa cứng. Bàn, giá sách, ghế đều mờ tịt và rồi biến mất sau những bông tuyết dày nặng.

Và Khadgar đang ở trên một sườn đồi, chân ngập dưới tuyết tới tận đầu gối, nhưng chẳng để lại chút dấu vết. Anh giờ là một bóng ma trong ảo ảnh này.

Dù vậy, anh vẫn thở ra khói và chúng cuộn cuộn bay lên khi anh nhìn quanh. Bên phải là một bãi cây, những tán thường xuân đen đúa trĩu nặng dưới cơn bão tuyết. Xa phía tay trái là một vách đá trắng lớn. Khadgar nghĩ rằng đó là một mặt đá trắng, và rồi nhận ra nó là băng, như thể ai đó đã đóng băng một dòng sông và dâng nó lên. Dòng sông băng cao như thể một dãy núi ở Dalaran, và có những hình thù đen đúa nhỏ bé di chuyển bên trên. Chim ưng

hoặc là đại băng, dù có thể chúng phải có kích thước cực lớn nếu chúng thực sự gần vách băng đến như vậy.

Trước mặt anh là một thung lũng, và đang trèo lên thung lũng là một đội quân.

Đội quân đó làm băng tan chảy khi chúng bước qua, để lại những vết bẩn đen phía sau như đường đi của con sên. Những kẻ trong đội quân đó mặc đồ đỏ, đội những mũ trụ có sừng lớn và khoác áo choàng đen cổ cao. Chúng là thợ săn, vì chúng mang theo đủ thứ vũ khí.

Đi đầu đoàn quân, thủ lĩnh của họ mang một cờ hiệu, trên đỉnh cờ hiệu găm một thủ cấp đang nhỏ máu. Khadgar nghĩ rằng đó là một con thú lớn có vảy xanh lục nào đó, nhưng rồi anh bàng hoàng nhận ra đó là một cái đầu rồng.

Anh từng thấy sợ một sinh vật như vậy tại Thành Tím, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được thấy một cái của một con vừa mới sống cách đây chưa lâu. Ảo ảnh này đã đem anh đi xa đến thế nào rồi?

Đội quân đầy những thứ khổng lồ đang rống lên một thứ có vẻ như là một bài ca hành quân, dù cho rất dễ bị nhầm lẫn với một tràng nguyên rủa hay là tiếng rống khiêu khích. Âm thanh đó rất lộn xộn, như thể chúng được phát ra từ đáy một cái giếng khổng lồ, nhưng ít nhất Khadgar vẫn có thể nghe được.

Khi chúng tới gần, Khadgar nhận ra chúng là gì. Những chiếc mũ trụ lộng lẫy kia thực không phải mũ trụ mà là sừng mọc lên từ chính da thịt chúng. Áo choàng không phải là quần áo mà là những đôi cánh lớn giống dơi nhô ra từ sau lưng. Lớp áo giáp màu đỏ chính là lớp da thịt dày của chúng, lóe sáng từ bên trong và làm tan chảy tuyết.

Chúng là quỷ, những sinh vật trong những bài diễn thuyết của Guzbah và cả những cuốn sách được dấu đi của Korrigan. Những thực thể ghê gớm vượt qua cả loài orc trong sự tàn ác và khát máu. Những thanh kiếm lưỡi rộng cỡ lớn của chúng nhận chìm trong màu đỏ, và giờ Khadgar có thể thấy cơ thể chúng dính đầy máu đông.

Chúng ở đây, dù cho đây là đâu và đang là khi nào, và chúng đang sẵn sàng.

Có tiếng động sau lưng anh, chỉ như tiếng chân bước trên thảm. Khadgar quay lại, và anh nhận ra rằng anh không hề đơn độc trên mô đất nhìn về phía đoàn quỷ đi sẵn.

Bà ta bước tới từ sau lưng anh, giả mà bà có nhìn thấy anh thì bà cũng chẳng để tâm chút nào. Cũng như lũ quỷ tỏa ra ám khí khắp nơi, bà ta cũng phát ra nguồn năng lượng của riêng mình. Một thứ sức mạnh chói lòa cuộn cuộn dâng lên khi bà bước trên tuyết. Bà ấy là thực, nhưng đôi ủng da màu trắng của bà chỉ để lại chút dấu vết nhạt nhòa trên nền tuyết.

Bà cao ráo mạnh mẽ và chẳng hề sợ hãi cái đám kinh khủng đang ở dưới thung lũng dưới kia. Quần áo bà trắng tinh khiết như tuyết xung quanh họ, và bà mặc lớp áo trong làm từ những lớp vảy bạc nhỏ. Tấm áo choàng lớn có mũ trùm màu trắng với những đường nét làm từ vải xanh lục bay phấp phới sau lưng bà, và trên cổ là một viên đá màu lục lớn cùng màu với màu mắt bà. Mái tóc vàng đơn giản, cài vòng nguyệt quế bạc, và có vẻ ít bị ảnh hưởng bởi cái giá lạnh hơn cả bóng ma Khadgar.

Nhưng anh đặc biệt chú ý tới đôi mắt của bà – xanh lục như rừng mùa hè, như ngọc lục bảo bóng loáng, như lòng biển sau cơn bão. Khadgar nhận ra đôi mắt đó, có cùng cái nhìn sắc sảo của con trai bà.

Đó là Aegwynn. Mẹ của Medivh, vị pháp sư mạnh mẽ và gần như bất tử tới mức trở thành một huyền thoại.

Khadgar cũng nhận ra anh đang ở đâu, và đây là cuộc chiến của Aegwynn chống lại bày quỷ, một huyền thoại giờ chỉ còn là những mảnh nhỏ trong một khổ thơ sử thi trên giá sách thư viện.

Khadgar đau nhói khi nhận ra rằng câu thần chú của anh đã nhầm. Medivh đã hỏi về cuộn giấy đó trước khi rời đi, và là lần cuối Khadgar nhìn thấy ông. Liệu câu thần chú đã bị lẫn lộn, chuyển từ một ảo ảnh của chính Medivh thành chính huyền thoại mà ông đang tìm kiếm?

Aegwynn cau mày khi bà nhìn xuống đoàn quỷ săn, chút khoảng cách còn lại giữa hai lông mày của bà cho thấy bà đang tức giận đến nhường nào. Đôi mắt lục bảo lóe sáng, và Khadgar đoán rằng một cơn bão hùng mạnh đang trào dâng trong bà.

Cơn giận đó chẳng phải chờ đợi lâu mới được giải thoát. Bà giơ cánh tay lên, đọc một câu thần chú ngắn gọn, rồi có chớp nhảy múa trên những đầu ngón tay bà.

Đó chẳng phải là một tia chớp bình thường của một pháp sư, thậm chí cũng không phải tia chớp đáng sợ nhất của một cơn giông mùa hè. Đó là một tia chớp siêu nhiên, đánh xuyên qua bầu không khí giá lạnh và giáng xuống đám giáp quỷ đang bất ngờ kia. Bầu không khí bị phân tách thành từng phân tử cấu thành khi tia chớp xuyên qua, gây ra mùi hắc và một tiếng sấm dữ dội thể vào chỗ tia chớp vừa đánh vào. Dù cho biết mình chỉ là một bóng ma, một ảo ảnh, và cả chuyện tiếng ồn đó đã bị chặn lại trong trạng thái bóng ma của mình, Khadgar vẫn giật bắn mình trước ánh chói lòa và sự rung chuyển do tia chớp kỳ bí kia gây ra.

Tia chớp đánh trúng gã cầm cờ, gã mang cái đầu rồng xanh lớn. Nó giết chết con quỷ ngay tại chỗ, còn những tên đứng quanh đó bị hất tung ra, rơi xuống như than đỏ trên nền tuyết. Có tên không thấy đứng dậy nữa.

Nhưng phần lớn đoàn đi săn vẫn nằm ngoài phạm vi tác dụng của câu thần chú, dù vô tình hay cố ý. Lũ quỷ, mỗi tên cao hơn mười lần một con người, giật mình sửng sốt, nhưng chỉ trong phút chốc. Tên lớn nhất trong số đó rống lên một thứ ngôn ngữ nghe như tiếng chuông vỡ, và nửa số quỷ dang cánh bay thẳng tới chỗ Aegwynn (và cả Khadgar). Số còn lại lôi ra những cây cung lớn làm từ gỗ sồi đen và những mũi tên sắt. Những mũi tên được bắn đi bỗng bốc cháy, và một cơn mưa lửa rơi xuống đầu chúng.

Aegwynn chẳng chút nao núng, chỉ khoát một tay. Cả bầu trời giữa bà và cơn mưa lửa phun ra một bức tường lửa xanh, nó nuốt gọn những mũi tên màu đỏ cam như thể chúng chỉ chìm vào một dòng sông.

Nhưng những mũi tên chỉ là để che chắn cho những kẻ tấn công, chúng lao qua bức tường lửa xanh khi nó tiêu tan và lao xuống phía Aegwynn. Có ít nhất hai mươi gã, mỗi gã đều khổng lồ, những đôi cánh khổng lồ khiến bầu trời như tối sầm đi.

Khadgar nhìn Aegwynn và thấy bà đang cười. Đó là một nụ cười hiểu biết đầy tự tin, giống như nụ cười của Medivh khi họ đánh lại bọn orc. Bà còn hơn cả là tự tin.

Khadgar nhìn xuống thung lũng nơi lũ cung thủ đứng. Chúng đã vút những mũi tên lửa vô dụng của chúng và đang tập hợp với nhau, cùng tưng một thứ

âm thanh rì rầm trầm trầm. Bầu không khí bị bẻ cong xung quanh chúng, một cái hố xuất hiện giữa thực tại, một màu tối đen vẻ hắc ám hiện trên nền trắng tinh khiết. Từ cái hố đó xuất hiện nhiều con quỷ khác – những sinh vật với đủ thứ hình hài, đầu thú, mắt lửa, cánh dơi và côn trùng hay của những con chim ăn xác chết. Lũ quỷ đó cùng tham gia dàn hợp xướng và kẽ hở kia càng mở rộng to thêm nữa, kéo thêm ngày càng nhiều cư dân ở xứ Hồn Âm tới vùng đất lạnh lẽo phương bắc.

Aegwynn chẳng hề để tâm tới lũ đang đọc chú và cả lũ viện binh, thay vì đó lại bình tĩnh tập trung vào đám sắp hạ xuống đầu bà.

Bà ngửa bàn tay lên trời. Nửa số đang bay tới bị biến thành thủy tinh, và tất cả đều bị đánh bật khỏi bầu trời. Những kẻ bị biến thành khối pha lê kia vỡ tan khi chúng rơi xuống đất cùng với những âm thanh chói tai. Những kẻ sống sót còn lại hạ cánh xuống đất cái rầm, rồi đứng dậy rút mớ vũ khí dính đầy máu ra. Còn mười tên.

Aegwynn dấn bàn tay trái vào lòng bàn tay phải đang giơ lên, và rồi bốn tên trong số đó tan chảy, da thịt đỏ lôm của chúng chảy khỏi khung xương khi chúng lún xuống nền tuyết. Chúng gào thét cho tới khi cổ họng đang tan rã của chúng bị nhận kín bởi chính da thịt của chúng. Còn sáu tên.

Aegwynn vỗ vào khoảng không và thêm ba con quỷ phát nổ trong khi nội tạng chúng biến thành côn trùng và gặm nhấm chúng từ bên trong. Chúng thậm chí còn chẳng có thời gian mà gào thét khi cả cơ thể bị thay thế bởi những bầy muỗi, ong, và ong bắp cày, rồi sau đó chúng tràn về phía khu rừng. Còn ba tên.

Aegwynn tách hai bàn tay ra và tay chân một con quỷ bị tách ra khỏi thân mình bởi những bàn tay vô hình. Còn hai. Aegwynn vẫy hai ngón tay và một con quỷ biến thành cát, tàn dư bị những cơn gió lạnh cuốn đi sạch.

Còn một. Đó là tên chỉ huy, lớn nhất, và là kẻ gào thét ra mệnh lệnh. Ở khoảng cách gần Khadgar có thể thấy bộ ngực trần của nó là một hình vẽ từ những vết sẹo, và một hố mắt đã trống rỗng. Con mắt kia rực lửa căm thù.

Nó chẳng hề tấn công. Aegwynn cũng vậy. Họ dừng lại, đứng im một lát, trong khi thung lũng dưới kia đang dần đầy những con quỷ.

Cuối cùng con quỷ to lớn gào lên. Giọng của hắn rõ ràng nhưng nghe xa lạ với đôi tai của Khadgar.

“Mày thật ngu ngốc, Kẻ Bảo Hộ Tirisfal à,” nó nói, môi cong lại không mấy thoải mái với thứ ngôn ngữ của con người.

Aegwynn cười lớn, mỏng dính và sắc lẹm như dao thủy tinh. “Thật à, tên súc sinh? Ta đến đây để ngăn cản cuộc săn rồng của các người. Có vẻ như ta đã thành công.”

“Mày là đồ ngu ngốc và tự cao,” con quỷ lèm bèm. “Trong khi mày chỉ chiến đấu với vài kẻ, mấy anh em của tao đã dùng thuật gọi những tên khác tới. Một quân đoàn khác. Tất cả quỷ từ đáng sợ tới tầm thường, cả ác mộng lẫn hắc khuyến, cả chúa tể hắc ám tới thủ lĩnh Quân Đoàn Rực Lửa. Tất cả đều đã tới đây trong khi mày đang chiến đấu chỉ với vài kẻ.”

“Ta biết,” Aegwynn bình thản nói.

“Mày *biết* à?” con quỷ rống lên với một điệu cười trong họng. “Mày biết rằng mày cô độc trong chốn hoang vu, với tất cả lũ quỷ đứng quanh mày à. Mày *biết* chắc?”

“Ta biết,” Aegwynn nói, có tiếng cười trong giọng nói. “Ta biết các người sẽ đem tới càng nhiều đồng minh nhất có thể. Một Người Bảo Hộ là một mục tiêu quá lớn cho các người chống lại.”

“Mày biết thật à?” con quỷ lại rống lên. “Vậy mà mày vẫn tới, một mình, tới cái nơi bị bỏ quên này à?”

“Ta biết,” Aegwynn nói. “Nhưng ta chưa từng nói ta chỉ có một mình.”

Aegwynn búng ngon tay và bầu trời chợt trở nên tối đen, như thể một bầy chim khổng lồ hoảng loạn đã che hết mặt trời.

Nhưng đó không phải chim. Chúng là rồng. Nhiều rồng hơn cả những gì Khadgar tưởng tượng ra rằng chúng từng nhiều đến thế. Chúng che phủ mọi nơi bằng những đôi cánh khổng lồ của chúng, chờ đợi tín hiệu của Người Bảo Hộ.

“Lũ súc sinh của Quân Đoàn Rực Lửa,” Aegwynn nói. “Chính các người mới là lũ ngu ngốc.”

Gã quỹ thủ lĩnh gào lên một tiếng và giơ thanh kiếm vấy máu lên. Aegwynn quá nhanh so với hãn, bà giơ một tay lên, ba ngón tay duỗi căng. Bộ ngực đầy sẹo của tên súc sinh bay hơi, chỉ còn lại một đám bụi máu. Hai cánh tay rắn chắc của hãn bay về hai phía, đôi chân còn lại gập xuống đổ sập, còn cái đầu chỉ còn lại cái vẻ hãn không gì khác ngoài vẻ ngạc nhiên và choáng váng, rơi xuống nền tuyết đang tan chảy và mất tiêu.

Đó là tín hiệu cho bầy rồng, cùng một lúc chúng lao về phía bầy quỹ đang tụ họp. Những sinh vật bay khổng lồ sà xuống tứ phía, lửa phun ra từ bộ hàm của chúng. Hàng quỹ đầu tiên bị thiêu trụi thành tro chỉ trong tích tắc, trong khi đám còn lại cố rút vũ khí ra, chuẩn bị phép thuật của mình, hoặc cố chạy trốn.

Ở giữa đội quân, một phép thuật được tạo nên, lần này rất mạnh mẽ, với một tiếng gào cực kỳ sôi động. Đó là những tên phù thủy quý mạnh mẽ nhất, chúng tập trung năng lượng lại trong khi những kẻ ở phía ngoài quyết tử chống trả lại bầy rồng.

Lũ quý tập hợp lại và trả đòn, giờ bầy rồng bắt đầu rơi xuống từ trên trời, cơ thể chúng thủng lỗ chỗ bởi những mũi tên sắt và tên lửa, bởi độc pháp và bởi những cảnh tượng điên cuồng. Dù vậy vòng tròn xung quanh trung tâm lũ quý càng ngày càng thu nhỏ lại khi bầy rồng trả thù cuộc săn, và tiếng gào ở trung tâm đang ngày càng mờ nhạt và tuyệt vọng.

Khadgar nhìn Aegwynn, bà vẫn đứng yên trên tuyết, nắm đấm siết chặt, đôi mắt xanh lóe lên đầy sức mạnh, hàm răng nhe ra một điệu cười ghê rợn. Bà cũng đang tạo phép, một thứ rất đen tối và phi thường vượt quá khả năng nhận thức của Khadgar. Bà đang chống lại phép thuật lũ quý đang dựng nên, nhưng bà cũng đang hút năng lượng từ đó, buộc thứ sức mạnh thần bí trong đó lại, như lá thép trên thanh kiếm được chập lại để khiến lưỡi kiếm khỏe hơn và hữu dụng hơn.

Tiếng hét của lũ quý ở giữa đạt tới đỉnh điểm, và giờ chính Aegwynn đang hét lên, một quãng năng lượng bao bọc quanh bà. Mái tóc buông xõa và tung bay, bà giơ cả hai tay lên và thốt lên lời khẩn cuối cùng.

Rồi có ánh sáng lóe lên ở giữa bầu quỳ, ở chính giữa đám phù thủy đang tạo phép, vừa gào rú vừa đọc thần chú. Đó là một vết rách của vũ trụ, lần này là một vết rách sáng ngời, như thể cánh cửa đi tới mặt trời đã được mở ra.

Năng lượng cuộn tròn bên ngoài, và lũ quỷ thậm chí còn không có thời gian hét lên khi nó bắt được chúng, thiêu cháy chúng và chỉ để lại cái bóng dư ảnh của chúng.

Tất cả lũ quỷ đã bị bắt, và cả một số con rồng láng vãng quá gần trung tâm bầu quỳ. Chúng bị bắt như thể bướm đêm bay vào lửa và rồi cũng tan biến.

Aegwynn thở ra một tiếng mệt mỏi và mỉm cười. Đó là nụ cười của loài sói, của loài ăn thịt, của kẻ chiến thắng. Nơi bầu quỳ từng đứng giờ là một cột khói, bay ngút tới tận bầu trời nơi những đám mây lớn.

Nhưng khi Khadgar nhìn, đám mây dần tập hợp lại, trở nên đen hơn và dữ dội hơn, tạo hình một cái đe. Rồi nó to lên gấp đôi, trở nên mạnh mẽ hơn, trung tâm càng trở nên đen hơn, viền chuyển màu tím đen.

Và rồi từ đám mây đen Khadgar nhìn thấy một vị thần xuất hiện.

Đó là một hình thù khổng lồ, lớn hơn tất cả những người khổng lồ trong truyền thuyết, to lớn bất cứ con rồng nào. Màu da nó trông như được bọc đồng, và nó mặc một bộ giáp đen làm từ đá nung chảy. Bộ râu lớn và mái tóc bờm xờm làm từ những ngọn lửa sống, và cặp sừng khổng lồ nhô lên từ bên

trên cặp lông mày rậm. Đôi mắt có màu của Địa Ngục Vô Tận. Nó bước ra khỏi đám mây đen, mặt đất rung chuyển dưới bàn chân của nó. Nó mang một cây giáo khổng lồ chạm trổ những ký tự đang nhỏ những giọt máu bốc cháy, và cái đuôi dài với một quả cầu lửa ở chót đuôi.

Bầy rồng còn lại chạy trốn khỏi chiến trường, hướng về phía cánh rừng đen và những vách đá xa tít. Khadgar chẳng thể trách chúng. Dù với sức mạnh kinh hoàng Medivh đang mang, và với sức mạnh khủng khiếp mẹ ông vừa thể hiện, điều đó vẫn chỉ là hai ngọn nến leo lắt nếu so với sức mạnh đơn thuần của vị chúa quỷ này.

“Sargeras,” Aegwynn rít lên.

“Người Bảo Hộ,” gã quỷ khổng lồ âm âm nói, giọng sâu thẳm như biển cả. Từ xa, những vách băng thay vì vọng lại giọng nói ma quỷ đó thì lại sụp đổ.

Người Bảo Hộ đứng thẳng người dậy, vuốt một lọn tóc vàng bay bay ra sau, rồi nói, “Ta đã làm hỏng món đồ chơi của ngươi rồi. Ở đây ngươi xong việc rồi. Chạy ngay đi khi vẫn còn giữ được cái mạng.”

Khadgar nhìn Người Bảo Hộ như thể bà đang mất trí. Kể cả anh cũng nhận ra bà đã kiệt sức sau trận vừa rồi, gần như trống rỗng như Khadgar lúc đấu lại bọn orc. Hẳn gã quỷ khổng lồ này cũng phải thấy điều đó. Những bài thơ

sử thi có nói về chiến thắng của Aegwynn. Thay vì đó liệu anh có sắp chứng kiến cái chết của bà không?

Sargerass không cười, giọng hằn lặn khắp tứ phía, thậm chí còn ép xuống đầu Khadgar. “Thời gian của Tirisfal sắp kết thúc rồi,” gã quỷ nói. “Thế giới này rồi sẽ sớm phải cúi chào trước đòn tấn công của Quân Đoàn.”

“Không nếu như còn có một Người Bảo Hộ ở đây,” Aegwynn nói. “Không nếu như ta còn sống, hoặc có ai đó theo bước ta.” Những ngón tay bà hơi cong lại, và Khadgar nhận ra bà đang triệu hồi sức mạnh bên trong mình, tập hợp trí tuệ, ý chí, và năng lượng vào một đòn tấn công vĩ đại. Dù là một bóng ma, Khadgar vẫn lùi một bước, rồi hai bước, rồi ba. Nếu anh lúc già có thể thấy anh trong ảo ảnh, nếu Medivh trẻ có thể thấy anh, liệu hai thực thể hùng mạnh ở đây, pháp sư và quái vật, có thể thấy anh không?

Hay là có lẽ anh quá bé nhỏ để có thể nhận ra?

“Đầu hàng đi,” Sargerass nói. “Ta còn cần sức mạnh của người.”

“Không,” Aegwynn nói, hai tay cong tròn trước mắt.

“Vậy thì chết đi, Người Bảo Hộ, và để thế giới này chết cùng với người,” gã quỷ không lồ nói, rồi giương cây giáo với những ký tự chảy máu lên.

Aegwynn giơ cả hai tay lên, thốt lên một tràng, nửa như nguyên rủa, nửa cầu nguyện. Một cầu vồng lửa đủ màu sắc chưa từng thấy trên thế giới này phun ra từ hai bàn tay bà, bay thẳng lên trên như những tia chớp có tri giác.

Khadgar nhìn thấy chúng như thể chỉ là mũi tên bắn vào một con tàu, nhỏ bé và vô dụng. Nhưng Sargerass lại loạng choạng sau đòn tấn công, lùi lại nửa bước và đánh rơi cây giáo khổng lồ. Nó rơi xuống mặt đất như thiên thạch rơi xuống trái đất, và nền tuyết gợn sóng dưới chân Khadgar. Anh khụy một chân, nhưng vẫn nhìn gã chúa quỷ.

Khi Aegwynn đã hoàn thành câu thần chú, có một bóng đen lan tỏa ra. Không, không phải bóng đen, mà là một cơn lạnh, da thịt bằng đồng nóng chảy của gã quỷ không lồ chết dần đi và được thay thế bởi những thứ lạnh lẽo trơ lì. Nó tỏa ra từ giữa ngực như thể một đám cháy rừng, để lại những mảng thịt bị thiêu đốt phía sau.

Sargerass nhìn sự phá hủy đó với đầy ngạc nhiên, rồi hoảng hốt, rồi sợ hãi. Gã đưa một tay lên chạm vào nó, và nó lan tới cả bàn tay đó, để lại một khối kim loại đen xù xì trơ lì phía sau. Giờ chính Sargerass đang bắt đầu tạo phép, tập hợp những nguồn năng lượng hắc có để đảo ngược quá trình đó, để cầm vết thương lại, để dập tắt ngọn lửa đó. Những lời của hắn dần trở nên nóng nảy và thống thiết, và phần da chưa bị tác động của hắn run rẩy liên hồi. Gã

tỏa sáng như một mặt trời, hét lên lời nguyện rửa khi cơn lạnh lẽo đen tối kia lan tới nơi trái tim hắc có thể ngự trị.

Và rồi có một nguồn sáng khác phát ra, mạnh mẽ như thứ đã hấp thụ bảy quý, ở ngay chính giữa Sargerass. Khadgar quay sang nhìn Aegwynn, bà đang nhìn kẻ thù bị ngọn lửa và bóng tối nuốt chửng. Ánh sáng chói lòa làm lu mờ cả ánh ngày, và những cái bóng trải dài phía sau vị pháp sư.

Và rồi khi nó kết thúc. Khadgar nhấp nháy để mắt dần làm quen lại. Anh quay lại nhìn về phía thung lũng và ở đó là gã Sargerass khổng lồ, lơ lửng như một thứ làm từ thép nguội, hết sạch sức mạnh. Bên dưới cơ thể hắc, nền đất bị nung nóng dần nhường chỗ, và cơ thể đã chết của hắc từ từ chìm xuống, vẫn còn nguyên một khối khi chìm ngấm dưới đất. Không khí quanh họ trở nên tĩnh mịch.

Aegwynn cười lớn. Khadgar nhìn bà, bà trông kiệt quệ, cả bởi kiệt sức lẫn điên khùng. Bà xoa hai bàn tay và cười khoái trá, rồi đi xuống về nơi gã khổng lồ ngã xuống. Khadgar nhận ra rằng bà không còn lướt nhẹ trên mặt đất nữa, mà giờ phải ì ạch lê xuống đồi.

Khi bà đi xa khỏi anh, thư viện bắt đầu quay lại. Tuyết bắt đầu bay hơi thành những đám hơi nước dày, và bóng của giá sách, phòng trên, những cái ghế, từ từ hiện ra.

Khadgar khẽ quay người, trở lại nơi cái bàn sắp hiện lại, và rồi mọi thứ trở lại bình thường. Thư viện tái hiện lại một cách khá bất thành linh.

Khadgar thở một hơi lạnh lẽo và xoa da. Mát, nhưng không lạnh. Câu thần chú đã phát huy tác dụng, không hoàn toàn chính xác nhưng về cơ bản đã thành công. Nó đã gọi lên một ảo ảnh, nhưng không phải cái mong muốn. Câu hỏi là thứ gì đã nhầm lẫn, và cách xử lý tốt nhất là gì.

Anh chàng pháp sư với túi bản thảo của mình, rút ra một tấm giấy da mới và những công cụ. Anh gắn ngòi thép vào đầu cây bút, nung chảy ít mực bạch tuộc trong bát, và nhanh chóng ghi chép mọi thứ vừa xảy ra, anh tạo ra phép thuật ban đầu như thế nào, rồi chuyện Aegwynn lún sâu xuống tuyết khi bà bước đi.

Anh làm việc tới tận một tiếng sau khi có tiếng ho mệt mỏi phát ra từ phía cửa. Khadgar đắm chìm trong suy nghĩ tới mức anh không hề nhận ra tới khi Moroes ho lần thứ hai.

Khadgar nhìn lên, vẻ hơi cáu. Có một thứ quan trọng anh chuẩn bị viết, nhưng nó cứ tránh né anh. Có thứ gì đó đang nằm ngay tại khóe mắt trong tâm trí anh.

“Ngài Pháp Sư đã trở về,” Moroes nói. “Muốn anh tới lầu canh.”

Khadgar ngậy ra nhìn Moroes trong một chốc, trước khi tâm trí kịp ghi nhận những lời nói đó. “Ngài Medivh về rồi ư?” cuối cùng anh nói.

“Đó là những gì tôi vừa nói,” Moroes rên rỉ, từng từ nói ra một cách miễn cưỡng. “Anh sẽ bay tới thành Gió Bão với ngài ấy.”

“Thành Gió Bão ư? Tôi ư? Tại sao?” anh chàng pháp sư nói.

“Anh là học trò mà, đó là lý do,” Moroes cau có. “Tháp canh, tầng trên cùng. Tôi đã gọi lũ băng sư rồi.”

Khadgar nhìn thành quả của mình – những hàng chữ viết tay gọn gàng, đào bới tới từng chi tiết. Có một thứ gì đó nữa mà anh đang nghĩ đến. Thay vì đó anh nói, “Vâng. Vâng. Để tôi dọn dẹp mọi thứ đã. Làm nốt việc này.”

“Cứ từ từ mà làm,” ông quản gia nói. “Chỉ là Ngài Pháp Sư muốn anh bay cùng ngài ấy tới Thành Gió Bão mà thôi. Không có gì quan trọng đâu.” Và Moroes biến mất vào hành lang. “Tầng trên cùng,” giọng ông ta vọng lại để nhắc nhở.

Thành Gió Bão! Khadgar nghĩ, lâu đài của Vua Llane. Có việc gì quan trọng để khiến anh phải tới đây? Có lẽ để báo cáo chuyện lũ orc chăng?

Khadgar nhìn bản viết tay của mình. Cùng với tin tức Medivh đã trở lại, và rằng họ sắp phải đi, suy nghĩ của anh đã bị rối loạn, và giờ trí óc đang nghĩ

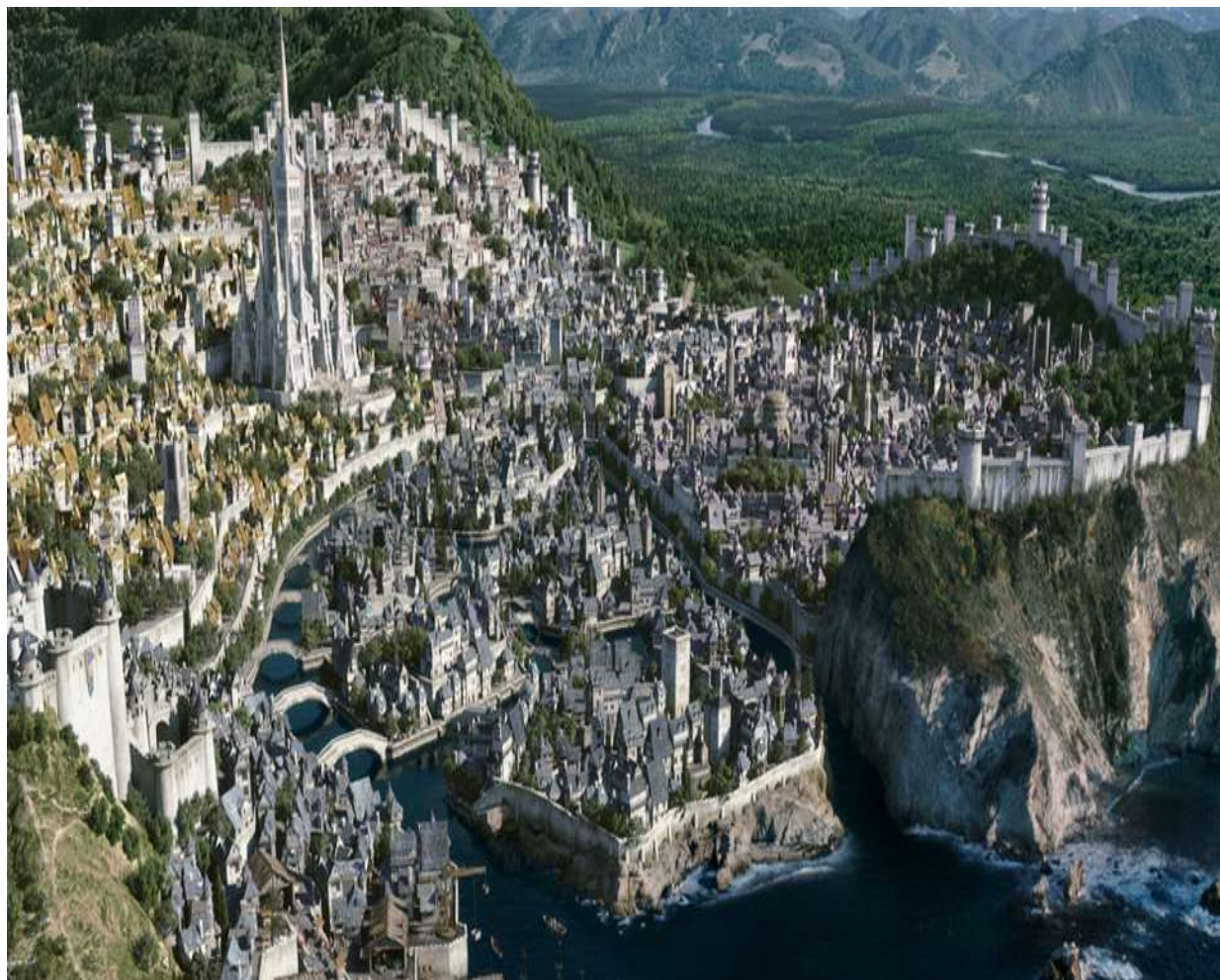
đến một việc khác. Anh nhìn những từ cuối cùng anh viết trên bản giấy da.

Nó viết *Aegwynn có hai cái bóng*.

Khadgar lắc đầu. Dòng suy nghĩ nào anh đang theo đuổi cũng đã biến mất.

Anh cẩn thận thấm mực thừa để nó không bị vấy bẩn, và cắt mớ giấy đi. Rồi anh thu dọn đồ đạc, và nhanh chóng rời khỏi phòng. Anh phải thay bộ đồ đi đường nếu định cưỡi bằng sư, và còn phải mang một tấm áo choàng phù thủy đẹp để nếu sắp phải gặp cả hoàng gia.

Chương bảy: Thành Gió Bão

Cho tới tận bấy giờ, những tòa nhà lớn nhất Khadgar từng trông thấy là ở chính Thành Tím, trên Đảo Chữ Thập ngoài thành phố Dalaran. Những tòa tháp uy nghi và những lâu đài lớn của Kirin Tor có mái làm bằng ngói đá dày có màu của đá da trời đã mang lại cái tên đó cho tòa thành, chúng chính là niềm kiêu hãnh đối với Khadgar. Trong chuyến du hành từ Lordaeron tới tận Azeroth, kể cả Tòa Tháp của Medivh cũng không thể sánh với vẻ oai hùng cổ kính của kinh đô của Kirin Tor.

Cho tới khi anh tới thành Gió Bão.

Họ bay vào ban đêm giống như lần trước, và lần này anh chàng pháp sư tin rằng mình đã ngủ thiếp đi trong khi vẫn lái con bằng sư băng qua bầu trời đêm lạnh giá. Thứ kiến thức Medivh đã cài vào đầu anh vẫn còn đó, anh biết là nhờ vào khả năng điều khiển con thú ăn thịt biết bay này bằng chân mình, cảm thấy thoải mái như ở nhà. Lần này thứ kiến thức đó chẳng hề làm anh đau đầu chút nào mà chỉ rung rinh nhẹ, như những mẫu trí não đã được hồi phục, để lại những vết sẹo, tiếp nhận kiến thức đó những vẫn xem như đó là một phần tách biệt.

Anh tỉnh dậy và thấy mặt trời đã nhô lên khỏi đường chân trời sau lưng anh, và rồi ngay sau đó hơi có chút hoảng sợ nên đã khiến con thú bay to lớn

quẹo hướng nhẹ, bay lệch khỏi đường bay của Medivh. Phía trước anh, dưới ánh mặt trời ban mai chói lòa rực rỡ, là thành Gió Bão.

Đó là một thành phố vàng và bạc. Những bức tường dưới ánh ban mai tỏa màu sắc đặc trưng, ánh lên như một cốc rượu dưới bàn tay lau dọn của một quản gia. Những mái nhà rực rỡ như làm từ bạc, và ban đầu Khadgar cứ nghĩ chúng được khảm vô số những viên ngọc nhỏ.

Anh chàng pháp sư nháy mắt và lắc đầu. Bức tường vàng chỉ làm từ đá, dù cho đôi chỗ có bóng lên một cách lộng lẫy, nhiều chỗ lại được chạm đẽo khá rối rắm. Những mái nhà bạc chỉ là ngói đen, và những gì anh nghĩ là ngọc thạch thì chỉ là lớp sương đọng lại buổi bình minh mà thành.

Nhưng Khadgar vẫn cảm thấy sững sờ với kích thước của thành phố. To ngang nếu không nói là hơn hẳn mọi thứ ở Lordaeron, và nhìn từ tít trên cao, nó trải rộng ra trước mắt anh. Anh đếm được có tới ba vòng thành kín bao quanh tòa thành ở giữa, và nhiều bức tường nhỏ chia chúng ra làm nhiều khu khác nhau. Anh nhìn đâu đâu cũng là thành phố.

Dù cho giờ mới chỉ là rạng đông, ở đây vẫn có nhiều hoạt động. Có khói bốc lên từ những đồng lửa sớm, và nhiều người đang tụ tập tại những khu chợ và nơi công cộng. Những chiếc xe lớn tập trung quanh cổng chính, chờ đầy

nông dân hướng tới những cánh đồng gợn gòang trật tự trải dài bên ngoài tường thành như những vật áo, kéo dài gần như tới tận đường chân trời.

Khadgar chẳng thể nhận ra nửa số tòa nhà. Những tháp lớn hẳn là học viện hoặc những kho thóc, anh đoán là thế. Một thác nước dậy sóng được hãm lại bởi một bánh xe nước khổng lồ, nhưng vì mục đích gì thì anh không biết. Có một ngọn lửa lóe lên xa tít bên phải anh, có thể là một lò đúc, một con rồng bị bắt giữ, hoặc một tai biến nào đấy thì vẫn còn là bí ẩn.

Đó là thành phố lớn nhất anh từng trông thấy, và ngay trung tâm là tòa thành của vua Llane.

Không thể nhầm lẫn được. Những bức tường ở đây có vẻ thực sự làm bằng vàng, với những viền bằng bạc quanh những khung cửa sổ. Mái nhà hoàng gia lợp bằng mái xanh, sâu thẳm và sang trọng như ngọc bích, và trên vô số những tòa tháp Khadgar có thể thấy những lá cờ với hình đầu sư tử xứ Azeroth, dấu hiệu của hoàng gia Vua Llane và là biểu tượng của vùng đất này.

Tòa thành phức tạp như thế có một thành phố thu nhỏ ngay bên trong, với vô số những khu nhà, tòa pháp, và lâu đài. Những hành lang vòm bắc nối các tòa nhà, dài tới mức Khadgar tin rằng chúng phải được trợ giúp nhờ pháp thuật.

Có lẽ một kiến trúc như thế này chỉ có thể được tạo ra nhờ ma thuật, Khadgar nghĩ vậy, và nhận ra rằng có lẽ đây là lý do khiến Medivh rất được trọng dụng ở đây.

Ngài pháp sư già giơ một tay và bay vòng quanh một tòa tháp, đỉnh cao nhất là một tầng lan can. Medivh chỉ xuống – một, hai, và ba lần. Ông muốn Khadgar hạ cánh trước.

Cố nhớ lại những ký ức đã liên sọc, Khadgar khiến con bằng sư to lớn bay xuống gọn gàng. Con thú đầu đại bàng to lớn quạt cánh về sau như một cánh buồm lớn, từ từ chậm rãi để hạ cánh nhẹ nhàng.

Có một đám người đang chờ anh. Một nhóm tùy tùng trong chế phục màu xanh dương tiến tới giữ dây cương và trùm kín đầu cong bằng sư lại. Những ký ức xa lạ nói cho Khadgar biết rằng người chăm chim phải làm thế để che mắt con chim ăn thịt. Một người khác cầm một xô ruột bò nóng cẩn thận đưa ra trước cái mỏ đang táp liên hồi của con bằng sư.

Khadgar tuột xuống từ trên lưng con bằng sư và được chào đón nồng hậu bởi chính Ngài Lothar. Người đàn ông to lớn trông có vẻ còn to lớn hơn trong bộ quần áo lỏng lẩy, phía trước là một tấm giáp ngực và tấm áo choàng sắc sỡ treo trên vai.

“Anh chàng đệ tử!” Lothar nói, nắm chặt tay Khadgar trong một tay to bẻ chắc nịch. “Thật tuyệt vẫn thấy anh vẫn còn làm việc!”

“Thưa ngài,” Khadgar nói, cố không co rúm lại vì cái bắt tay rất chặt của người đàn ông to lớn kia. “Chúng tôi đã bay suốt đêm để tới đây. Tôi không...”

Phần còn lại của lời phát biểu của Khadgar bị quét văng vì gió từ đôi cánh và tiếng rít hoảng sợ của một con bằng sư. Con vật của Medivh bổ nhào từ trên trời, và Ngài Pháp Sư hạ cánh chẳng mấy duyên dáng. Con thú bay khổng lồ lướt dọc bên ngang tòa tháp và gần như rơi ra luôn, và Medivh phải kéo cương rất mạnh. Kết quả là bộ vuốt trước của con bằng sư vồ lấy đoạn tường thành và gần như ném ngài pháp sư già rơi về phía bên kia.

Khadgar chẳng hề chờ nhận xét của Ngài Lothar, anh lao về trước, theo sau là đoàn tùy tùng áo xanh, Lothar bám ngay sát sau đoàn người.

Medivh đã tuột xuống khi họ tới bên ông, và đưa dây cương cho người tùy tùng đầu tiên. “Cơn gió ngang khốn nạn!” vị pháp sư già nói. “Ta đã nói với ngài đây là nơi cực kỳ sai lầm để chọn làm chuồng chim, nhưng chẳng ai thèm nghe lời gã pháp sư này cả. Hạ cánh tốt lắm chàng trai,” ông chêm vào lời nhận xét, khi những người hầu xúm quanh con bằng sư của ông, cố làm nó bình tĩnh.

“Med à,” Lothar nói, đưa một tay ra chào. “Thật tốt vì ngài đến được.”

Medivh cau có. “Ta đã đến ngay khi có thể,” ngài pháp sư nạt, đáp trả lại sự mất thể diện trước mặt Khadgar. “Ngài phải đi với ta vào một lúc nào đó đấy, ngài biết chứ.”

Nếu Lothar có ngạc nhiên bởi thái độ của Medivh, thì hẳn ông ấy cũng không định nhắc đến. “Dù sao thì cũng rất mừng vì gặp ngài. Bộ Hạ...”

“Sẽ phải đợi,” Medivh kết câu. “Đưa ta tới căn phòng được nói tới ngay. Không, ta tự biết đường đi. Ngài nói đó là Huglar và Hugarin. Vậy thì là lối này.” Và rồi Ngài Pháp Sư bước đi, đi về phía cầu thang xoắn ốc bên hông dẫn vào tòa tháp đó. “Xuống năm lầu, rồi một cái cầu bắc ngang, rồi lên năm lầu! Một nơi kinh khủng với một chuồng chim!”

Khadgar nhìn Lothar. Người đàn ông to lớn đang xoa hai bàn tay to bè lên cái đầu hói, và lắc đầu. Rồi ông đi theo người kia, Khadgar bám sát.

Medivh đã biến mất lúc họ đi tới đáy cầu thang xoắn ốc, dù vẫn còn nghe một chuỗi những lời chửi rủa cau có phía trước, và thu nhỏ rất nhanh.

“Tâm trạng ông ấy không có tốt,” Lothar nói, “Để ta đưa anh tới phòng pháp sư. Chúng ta sẽ gặp ông ấy ở đây.”

“Đêm qua ngài ấy có vẻ rất kích động,” Khadgar biện bạch. “Ngài ấy đi vắng đã lâu, và có vẻ như lời gọi của ngài tới Karazhan ngay khi ngài ấy vừa quay về.”

“Ông ấy có nói cho anh biết chuyện này là gì không, anh Đệ Tử?” Lothar nói. Khadgar đành lắc đầu.

Chiến Sĩ Anduin Lothar thở dài. “Hai phù thủy vĩ đại xứ Azeroth đã chết, thân xác họ bị thiêu cháy tới mức gần như không nhận ra nổi, tim họ bị moi ra khỏi lồng ngực. Chết trong phòng họ. Và có bằng chứng-” Ngài Lothar lưỡng lự một chút, như thể đang cố chọn từ ngữ phù hợp. “Có bằng chứng của hoạt động của quý. Đó là lý do tại sao ta lại gửi đi người đưa tin nhanh nhất để tìm Ngài Pháp Sư. Có lẽ ông ấy có thể nói cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Mấy cái xác đâu?” Medivh hét lớn, khi cuối cùng Lothar và Khadgar bắt kịp ông ta. Họ đã tới gần đỉnh của một tòa tháp khác trong lâu đài, thành phố trải dài trước mắt họ trong một khung cửa sổ lớn đối diện cửa ra vào.

Căn phòng là một mớ hỗn độn, và trông như nó đã bị lục soát bởi lũ orc, và còn là một lũ orc cầu thả. Tất cả sách đã bị kéo rơi khỏi giá, và tất cả các cuộn giấy bị gỡ ra, và nhiều cái còn bị xé nát. Nhiều thiết bị giả kim bị đập vỡ, thuốc bột vung vãi khắp nơi, và thậm chí đồ trang trí cũng tan tành.

Ở giữa phòng là một trận đồ phép thuật, những câu chú khắc tạc vào hắc nền. Trận đồ gồm hai vòng tròn đồng tâm, chạm những câu chú ở giữa. Vết chạm hắc sâu và chứa đầy một loại chất lỏng đen dính. Có hai vết cháy xém trên nền với kích thước ngang với một người, nằm giữa vòng tròn và cửa sổ.

Với tất cả những gì Khadgar biết, những vòng tròn chạm khắc ấy chỉ có một mục đích duy nhất. Những thủ thư ở Thành Tím luôn luôn cảnh báo về chúng.

“Mấy cái xác *đâu* rồi?” Medivh nhắc lại, và Khadgar mừng rằng anh không phải người phải trả lời. “Di thể của Huglar và Hugarin *đâu*?”

“Họ được dọn đi ngay sau khi được tìm thấy,” Lothar nói bình thản. “Thật không phù hợp nếu để họ ở đây. Bọn ta không biết khi nào ngài mới tới.”

“Ý ngài là các ngài không biết *liệu* ta có tới không chứ gì,” Medivh nạt.

“Được rồi. Được rồi. Chúng ta vẫn còn có thể xem xét vài thứ. Ai đã vào căn phòng này?”

“Hai Ngài Pháp Sư Huglar và Hugarin,” Lothar bắt đầu.

“À thì dĩ nhiên rồi,” Medivh nói sắc lẹm. “Họ phải ở đây nếu họ chết ở đây chứ. Còn ai nữa?”

“Một trong những người hầu của họ tìm thấy họ,” Lothar nói tiếp. “Và ta được gọi tới. Và ta cử vài vệ binh tới chuyển hai cái xác đi. Họ chưa được

mai táng đâu, nếu ngài muốn kiểm tra.”

Medivh giờ đang chìm trong suy nghĩ. “Hả? Những cái xác, hay mấy vệ binh? Không có vấn đề gì cả, chúng ta có thể xử lý việc đó sau. Vậy là ngài nói có một người hầu, chính ngài, và khoảng bốn vệ binh chứ gì? Và giờ thêm cả ta và đệ tử của ta. Còn ai nữa không?”

“Ta chẳng nghĩ ra ai được nữa,” Lothar nói.

Ngài Pháp Sư nhắm mắt và thì thầm vài lời không nghe rõ. Có thể là lời chửi thề hoặc một câu thần chú. Mắt ngài vẫn mở. “Hay lắm. Cậu Niềm Tin Trẻ Tuổi!”

Khadgar hít một hơi. “Vâng thưa Ngài Pháp Sư.”

“Ta cần sức trẻ và sự thiếu trải nghiệm của anh. Cặp mắt ngọc bích của ta có thể thấy những thứ ta muốn thấy. Ta cần một cặp mắt trẻ trung tươi mới. Giờ đừng ngại đặt câu hỏi. Tới đây đứng vào giữa phòng. Không, đừng băng qua vòng tròn. Chúng ta không biết liệu nó có đặt bùa chú vào không. Đứng đây. Giờ. Anh cảm thấy gì?”

“Tôi thấy căn phòng lộn xộn,” Khadgar bắt đầu.

“Ta đâu có nói là nhìn,” Medivh nói sắc lạnh. “Ta nói là cảm thấy.”

Khadgar hít một hơi và tạo một phép thuật nhỏ, nó giúp các giác quan anh trở nên nhạy bén và giúp tìm ra những đồ vật thất lạc. Đó là một phép tiên tri đơn giản mà anh đã dùng hàng trăm lần ở Thành Tím. Nó cực kỳ hiệu quả trong việc tìm kiếm những thứ mà những người khác muốn cất giấu.

Nhưng kể cả từ những âm điệu đầu tiên, Khadgar có thể cảm thấy có gì đó khác. Có chút uể oải chậm chạp với luồng ma thuật trong căn phòng này. Thường thường ma thuật sẽ có cảm giác rất nhẹ nhàng và tràn đầy năng lượng, nhưng ở đây nó cảm thấy rất nhớt, gần như là chất lỏng thay vì như bình thường. Khadgar chưa từng thấy như vậy trước đây, và tự hỏi liệu có phải bởi vì vòng tròn kết giới kia không, hay do sức mạnh và thủ thuật của chính những pháp sư quá cố.

Một cảm giác nặng nhọc, như một bầu không khí cũ kỹ trong một căn phòng đã để không trong suốt nhiều năm. Khadgar cố kết hợp những nguồn năng lượng lại với nhau, nhưng chúng cứ cố kháng cự lại mong muốn của anh.

Khuôn mặt Khadgar dần trở nên nghiêm nghị khi anh lại cố tập hợp nguồn sức mạnh trong căn phòng, tập hợp nguồn năng lượng ma thuật vào chính mình. Đó là một thần chú đơn giản. Chẳng có việc gì dễ dàng hơn ở cái nơi mà việc tạo phép được thực hiện như cơm bữa như thế này.

Chợt anh chàng pháp sư bị chìm trong cảm giác ma thuật nặng nề. Nó đột nhiên phủ xuống người anh và bọc lấy anh, Như thể anh vừa kéo ra một tảng đá ở đáy tường ra và khiến cả bức tường đổ sập lên người vậy. Sức mạnh của thứ ma thuật đen tối nặng nề đổ xuống anh như một tấm mền dày, phá hủy phép thuật đó và khiến anh ngã khuỵu xuống. Tức giận với chính mình, anh gào lên.

Medivh lúc đó đã đến bên anh, giúp anh chàng pháp sư đứng lên. “Đây, đây rồi,” Ngài Pháp Sư nói. “Ta không ngờ rằng anh lại có thể làm tốt đến thế. Giỏi lắm. Làm rất tốt.”

“Đó là gì vậy?” Khadgar cố nói sau khi lấy lại hơi thở. “Chẳng giống thứ gì tôi từng cảm thấy trước đây. Nặng nề. Kháng cự. Kín bưng.”

“Đó là một tin tốt cho anh đấy,” Medivh nói. “Thật tốt vì anh cảm nhận được điều đó. Tốt vì anh chịu đựng được. Ở đây ma thuật đã bị vặn xoắn lại, kết quả của sự kiện đã xảy ra trước đây.”

“Ý ngài là giống như là bị ám?” Khadgar nói. “Kể cả ở Karazhan, tôi chưa từng...”

“Không, không giống thế,” Medivh nói. “Một thứ gì đó tồi tệ hơn. Hai pháp sư đã chết ở đây đã triệu hồi lũ quỷ. Đó là sự ô uế mà con cảm thấy ở đây, sự

nặng nề của ma thuật. Một con quỷ đã ở đây. Đó là thứ đã giết chết Huglar và Hugarin, hai kẻ mạnh mẽ nhưng ngu ngốc và tội nghiệp”

Một thoáng im lặng, rồi Lothar nói, “Quý à? Trong những tòa tháp của nhà vua sao? Ta không thể tin...”

“Ồ tin à,” Medivh nói. “Dù có học rộng thế nào, dù thông thái thế nào, dù mạnh mẽ đến thế nào, luôn có những nguồn sức mạnh, những kiến thức, những bí mật mà một pháp sư sẽ cần phải học hỏi. Ta nghĩ hai kẻ đó rơi vào một cái bẫy, và đã gọi lên những lực lượng đến từ vùng Thượng Tầng Màn Đêm Vĩ Đại, và phải trả giá vì điều đó. Lũ ngu ngốc. Tuy họ là bạn và là đồng sự, họ cũng là lũ ngu.”

“Nhưng bằng cách nào chứ?” Lothar nói. “Hắn phải có sự bảo vệ chứ. Kết giới chẳng hạn. Đây là vòng tròn sức mạnh cơ mà.”

“Dễ xuyên qua, dễ phá hủy,” Medivh nói, cúi người trên cái vòng vấy máu khô của hai cố pháp sư. Ông cúi xuống và lấy ra một cọng rơm mảnh nằm trên nền đá lạnh. “A ha! Chỉ là một cọng rơm chổi. Nếu thứ này nằm ở đây khi họ bắt đầu triệu hồi, tất cả những lời tuyên thệ và bùa chú trên thế gian này cũng chẳng thể bảo vệ được họ. Con quỷ đó chỉ xem cái vòng chẳng hơn

gì một cái cầu, một cánh cửa bước vào thế giới này. Hẳn sẽ tới, hỏa ngục cháy rực, và tấn công lũ ngu ngốc đáng tội nghiệp kia, những kẻ đã đem hẳn tới thế giới này. Ta từng thấy chuyện đó trước đây rồi.”

Khadgar lắc đầu. Bóng tối dày đặc từ tứ phía đang ép vào người anh có vẻ đang nâng một thứ gì đó lên, và anh tập trung trí óc về điều đó. Anh nhìn quanh phòng. Quả là một thảm họa – con quỷ đó đã phá tan tành mọi thứ. Nếu có một cộng rơm chổi đã phá vỡ vòng tròn đó, vậy thì nó hẳn đã được chuyển đi đâu đó trong trận chiến.

“Những cái xác được tìm thấy như thế nào?” Khadgar hỏi.

“Gì cơ?” Medivh nói với sự sắc lạnh suýt khiến Khadgar nhảy dựng lên.

“Tôi xin lỗi,” Khadgar nhanh chóng đáp lại. “Ngài nói tôi có thể hỏi.”

“Ừ, ừ, dĩ nhiên rồi,” Medivh nói, giảm giọng điệu khó chịu đi một chút. Ông nói với vị Chiến Sĩ Nhà Vua, “Chà, Anduin Lothar à, những cái xác được tìm thấy như thế nào?”

“Khi ta đến, họ vẫn nằm trên sàn. Người hầu chưa chuyển họ đi,” Lothar nói.

“Năm ngựa hay sắp thừa ngài?” Khadgar nói, cố bình tĩnh hết sức. Anh có thể cảm thấy cái nhìn lạnh băng của vị pháp sư già. “Đầu hướng về phía

vòng tròn hay ra ngoài cửa sổ?”

Khuôn mặt Lothar chìm trong suy nghĩ. “Hướng về vòng tròn. Và nằm sấp. Đúng vậy, chắc chắn. Họ bị thiêu cháy rất nặng, và bọn ta đã phải lật họ lại để biết chắc đó là Huglar và Hugarin.”

“Anh đang nghĩ gì vậy hả Niềm Tin Trẻ Tuổi?” Ngài Pháp Sư nói, giờ ông đang ngồi trên bệ cửa sổ đang để mở và vuốt râu.

Khadgar nhìn hai vết cháy xém giữa vòng tròn bị mất sự bảo vệ và cái cửa sổ, và cố nghĩ về chúng chỉ là những cái xác mà không nghĩ đó từng là hai pháp sư còn sống. “Nếu ngài đánh ai đó từ phía trước, họ sẽ ngã ra sau. Nếu ngài đánh ai đó từ phía sau, họ sẽ ngã về trước. Cái cửa sổ có mở khi ngài đến không?”

Lothar nhìn về phía cửa sổ đang để mở, thành phố lớn bên dưới bị lãng quên đi một chốc. “Có. Không. À có, ta nghĩ là vậy. Nhưng nó có thể đã được mở ra bởi người hầu. Có mùi hôi thối rất nặng – đó là thứ gây sự chú ý đầu tiên. Để ta hỏi.”

“Không cần,” Medivh nói. “Có vẻ cái cửa sổ đã mở khi người hầu bước vào.” Ngài Pháp Sư đứng dậy rảo bước về phía hai vết cháy xém. “Vậy Niềm Tin trẻ tuổi,” ông nói, “anh nghĩ rằng Huglar và Hugarin đang đứng ở đây, đứng nhìn vòng tròn ma thuật, và có thứ gì đó lao tới từ cửa sổ và đánh

vào sau lưng họ.” Để minh họa ông đập vào sau đầu mình bằng lòng bàn tay.

“Họ ngã tới trước, và bị thiêu cháy trong tư thế đó.”

“Vâng thưa ngài,” Khadgar nói. “Ý tôi là đó là một giả thiết.”

“Tốt lắm,” Medivh nói. “Nhưng ta e là sai. Ngay từ đầu hai pháp sư sẽ phải đứng đây, chẳng nhìn về đâu cả trừ vòng tròn ma thuật. Bởi vậy họ đang triệu hồi một con quỷ. Dù sao thì một vòng tròn như vậy không nên được sử dụng.”

“Nhưng...” Khadgar bắt đầu nói, và Ngài Pháp Sư kéo dài hơi trong họng với một cái nhìn khó chịu.

“Và,” Medivh nói tiếp, “trong khi điều trên có thể thực hiện với một kẻ tấn công bằng một cây gậy, nó lại không hề nhắc đến thứ sức mạnh hắc ám của loài quỷ. Biết đâu con thú đó có thể thở ra lửa, đốt cháy hai người đàn ông đứng đây, giết chết họ, và rồi sau khi bị thiêu chết, những cái xác ngã về trước. Ngài nói là mấy cái xác bị thiêu cháy cả trước và sau hả?” Ông hỏi Lothar.

“Đúng,” ngài Chiến Sĩ Nhà Vua nói.

Medivh ngửa một bàn tay về trước. “Con quỷ thở ra lửa. Thiêu cháy phía trước. Huglar (và Hugarin) ngã về trước, lửa cháy lan ra sau lưng. Trừ khi con quỷ đánh vào lưng Hugarin (và Huglar), rồi lật họ lại để đảm bảo mặt

trước cũng bị cháy, rồi lại lật lại lần nữa. Khó mà tin nổi – lũ quỷ không
ngăn nắp đến vậy.”

Khadgar cảm thấy mặt mình nóng lên vì xấu hổ. “Tôi xin lỗi. Đó chỉ là một
giả thiết.”

“Nhưng giả thuyết ấy tốt mà,” Medivh nhanh chóng nói. “Chỉ nhằm một
chút thôi. Anh nói đúng, cửa sổ có thể được để mở, bởi vì đó là cách con quỷ
thoát khỏi tòa tháp. Giờ nó chưa bị bắt gặp trong thành phố.”

Lothar lẩm bẩm chửi thề, rồi nói, “Ngài chắc chứ?”

Medivh gật đầu. “Chắc chắn. Nhưng chắc nó sẽ còn ẩn mình trong một
khoảng thời gian nữa. Kể cả việc bất ngờ giết chết hai kẻ ngốc như Huglar
và Hugarin cũng cần phải dùng đến khả năng mạnh nhất của sinh vật đó.”

“Ta có thể tổ chức tìm kiếm ngay trong vòng một giờ,” Lothar nói.

“Không,” Medivh nói. “Ta muốn tự tay làm việc đó. Không cần phải hi sinh
sinh mạng người tốt. Dĩ nhiên ta cũng muốn được xem hai di thể. Chúng sẽ
nói cho ta biết chúng ta đang phải đối mặt với thứ gì ở đây.”

“Bọn ta đã đưa họ tới phòng lạnh ở hầm rượu,” Lothar nói. “Ta có thể đưa
ngài tới đó.”

“Lát nữa,” Medivh nói. “Ta muốn xem xét ở đây thêm một lát. Ngài có thể để ta và đệ tử ở đây một mình một lát được không?”

Lothar lưỡng lự một chút rồi nói, “Dĩ nhiên rồi. Ta sẽ ra ngoài.” Khi nói từ cuối cùng ông nhìn Khadgar sắc lạnh, rồi rời đi.

Then cửa đóng lại đánh cách và trong phòng hoàn toàn im lặng. Medivh đi tới đi lui dọc các bàn, tay kiểm tra mở từng thư rách nát tới mấy tờ giấy bị xé vụn. Ông cầm một mẫu thư có dấu niêm phong tím, và lắc đầu. Ông từ từ vo nát mẫu giấy trong tay.

“Những đất nước thiếu văn minh,” ông nói với giọng hơi gượng ép, “học trò không bất đồng ý kiến với sự phụ. Ít nhất ở nơi công cộng.” Ông quay về phía Khadgar và anh chàng thấy khuôn mặt vị pháp sư già trông như một đám mây đông khổng lồ.

“Tôi xin lỗi,” Khadgar nói. “Ngài nói tôi có thể hỏi, và vị trí những cái xác không hợp lý lắm vào lúc đó, nhưng rồi ngài nhắc đến chuyện những cái xác bị thiêu như thế nào...”

Medivh giơ một tay và Khadgar im lặng. Ông dừng một chút rồi tỏ rời hơi bức một chút. “Đủ rồi. Anh đã làm đúng, không cần phải hỏi ta. Và nếu anh không lên tiếng, ta đã không nhận ra con quỷ hắc đã ra khỏi tòa tháp, và đã tốn nhiều thời gian để tìm kiếm cái lâu đài rối rắm này. Nhưng, anh hỏi vậy

là vì anh không biết nhiều về lũ quỷ, và đó là sự ngu dốt. Và nếu ngu dốt thì ta sẽ *không* tha thứ.”

Ngài Pháp Sư già nhìn Khadgar, nhưng lại hơi nhếch mép cười. Khadgar chắc rằng cơn bão đã qua đi, thả mình xuống một chiếc ghế đầu. Dù vậy anh vẫn nói, “Ngài Lothar...”

“Sẽ phải chờ,” Medivh gật đầu và nói. “Gã chờ được mà, gã Anduin Lothar đó. Giờ thì anh đã học được những gì về lũ quỷ vào thời gian ở Thành Tím?”

“Tôi từng nghe từ huyền thoại,” Khadgar nói. “Vào Kỷ Độ Nhất, lũ quỷ ở khắp nơi, và những vị anh hùng vĩ đại đã đứng lên đánh đuổi chúng.” Anh nghĩ về hình ảnh mẹ của Medivh đánh tan xác lũ quỷ, và đôi mắt Chúa Tế của chúng, nhưng không kể ra. Không cần phải khiến Medivh lại nổi giận khi giờ ông ta đã bình tĩnh lại.

“Đó là điều quá cơ bản,” Medivh nói. “Những gì chúng ta kể cho dân thường. Anh còn biết gì thêm nữa không?”

Khadgar hít một hơi. “Những bài giảng chính thức ở Thành Tím, trong Kirin Tor, rằng quỷ thuật phải kiêng cử, tránh xa, và chối bỏ. Mọi hành vi cố triệu hồi lũ quỷ sẽ bị phát hiện và ngăn cản, và dính líu đến nó sẽ bị trục xuất. Hoặc tệ hơn nữa. Có những câu chuyện truyền lại trong những học trò trẻ, khi tôi còn nhỏ.”

“Những câu chuyện với nền tảng từ sự thật,” Medivh nói. “Nhưng anh là một chàng trai tò mò, ta cho là anh biết nhiều hơn phải không?”

Khadgar nghiêng đầu suy nghĩ, lựa từ cẩn thận. “Korrigan, thủ thư học viện của chúng tôi, có một bộ sưu tập đa dạng những thứ... vật liệu trong kho.”

“Và cần ai đó quản lý nó,” Medivh khô khan nói. Khadgar đáng ra đã phải giật bắn mình, vì Medivh nói thêm, “Đó là một vị khách, chỉ một, Niềm Tin Trẻ Tuổi.”

“Vật liệu phần lớn chỉ là những truyền thuyết dân gian và cả tin đồn có liên quan đến những kẻ tôn thờ quỷ thôi. Hầu hết số đó quanh quẩn quanh vài sự việc xấu xa với cái tên của vài con quỷ xa xưa. Chẳng hề có chút liên quan tới hành động triệu hồi quỷ thật sự nào cả. Không có thần chú, không có ghi chép.” Khadgar ra hiệu về phía vòng tròn bảo hộ. “Không có nghi thức nào cả.”

“Dĩ nhiên,” Medivh nói. “Kể cả Korrigan cũng chẳng dám để lộ điều đó cho một học trò. Nếu ông có thì ông sẽ giữ chúng ở nơi bí mật.”

“Từ đó, người ta tin rằng khi lũ quỷ bị đánh bại, chúng đã hoàn toàn bị đuổi khỏi thế giới này. Chúng bị đẩy ra khỏi thế giới của sự sống và ánh sáng, đẩy trở lại lãnh thổ của chúng.”

“Vùng Thượng Tầng Màn Đêm Vĩ Đại,” Medivh nói, phát âm như thể đang cầu nguyện.

“Chúng vẫn còn ở ngoài đó, hoặc là huyền thoại cho là như thế,” Khadgar nói, “và chúng muốn trở lại. Có người bảo chúng trở lại trong giấc mơ của những kẻ thiếu ý chí và thôi thúc họ tìm kiếm những câu thần chú cổ để cúng tế. Có lúc là để mở con đường cho chúng quay lại. Những người khác lại bảo chúng muốn những kẻ thờ phụng và cúng tế nhằm khiến thế giới này trở lại như một thời gian trước đây, bạo lực đầm máu, và chỉ xảy ra khi chúng trở lại.”

Medivh im lặng một lát, vuốt chòm râu, rồi nói, “Còn gì nữa không?”

“Còn nữa. Những câu chuyện tỉ mỉ chi tiết. Tôi từng thấy những bức chạm khắc hình quỷ, cả những bức tranh, biểu đồ.” Khadgar một lần nữa lại cảm thấy sự cần thiết việc phải nói cho Medivh về ảo ảnh đó gia tăng, ảo ảnh về đội quân quỷ. Thay vì đó anh nói, “Và có một bài thơ sử thi cổ, viết về Aegwynn, chiến đấu chống lại một bầy quỷ tại một vùng đất xa xôi.”

Sự đề cập đó khiến cho khuôn mặt Medivh nở một nụ cười hiền hòa hiểu biết, “À đúng rồi, “Bài Ca Aegwynn.” Anh sẽ tìm được bài thơ đó ở rất nhiều nhà của các pháp sư mạnh mẽ đấy anh biết chứ.”

“Ngài Guzbah thầy tôi rất thích thú về nó,” Khadgar nói.

“Giờ ông ta có còn vậy nữa không?” Medivh nói và mỉm cười. “Với tất cả sự kính trọng, ta không biết liệu Guzbah có sẵn sàng cho bài thơ đó không. Ít nhất không phải ở bản chất thực sự.” Ông nhướn mày. “Những gì anh có được về cơ bản là đúng. Rất nhiều người che đậy nó trong những câu chuyện thần tiên và huyền thoại, nhưng ta nghĩ anh cũng như ta biết rằng lũ quỷ là có thật, và chúng đang ở ngoài kia, và vâng, trở thành một mối đe dọa với những kẻ như chúng ta, bước trong thế giới tràn ngập ánh mặt trời, và cả những thế giới khác nữa. Ta nghĩ, giờ ta *chắc chắn* nghĩ, rằng thế giới với vầng mặt trời đỏ của anh là một nơi khác, một thế giới khác, xa xít ngoài vùng Thượng Tầng Màn Đêm Vĩ Đại. Vùng Thượng Tầng là một nhà tù cho đám quỷ đó, một nơi không hề có ánh sáng lẫn cứu trợ, và chúng cực, cực kỳ ghen ghét và cực, cực kỳ khao khát được trở lại.”

Khadgar gật đầu, và Medivh nói tiếp, “Nhưng lời đồn rằng nạn nhân của chúng là những kẻ thiếu ý chí là sai lầm, dù cho sai lầm đó chứa đầy dụng ý. Luôn có đầy những nông dân dễ mua chuộc luôn cầu khẩn lực lượng ma quỷ trả thù người yêu cũ, hoặc những tên lái buôn ngu ngốc đốt những lá đơn của con nợ bằng nến đen, còn đọc sai nghiêm trọng cái tên cổ của vài gã quỷ từng một thời rất mạnh mẽ. Nhưng vẫn thường có những kẻ sẵn sàng bước vào địa ngục, cảm thấy mình được an toàn và hiểu biết rằng mình vượt qua mọi lời xu nịnh hay mối đe dọa, rằng họ đủ mạnh để kiểm soát thứ năng lượng ma quỷ sôi sục bên ngoài bức tường thế giới. Theo nhiều cách chúng

nguy hiểm hơn hẳn những thứ tầm thường mà anh biết, một phép thuật suýt sai sót còn chết người hơn cả là hoàn toàn sai sót.”

Khadgar chỉ có thể gật đầu, và thắc mắc liệu Medivh có sức mạnh đó trong tâm trí không, “Nhưng đó là những pháp sư hùng mạnh – ý tôi là Huglar và Hugarin.”

“Những kẻ mạnh mẽ nhất ở Azeroth,” Medivh nói. “Những pháp sư thông thái và giỏi giang nhất, những cố vấn ma thuật cho chính Vua Llane. Đáng tin cậy, khôn ngoan, độc lập!”

“Hẳn họ phải biết rõ chứ?” Khadgar hỏi.

“Anh có thể sẽ nghĩ vậy,” Medivh nói. “Nhưng chúng ta đang đứng ở đây tại mớ hồ lớn trong phòng họ, và mấy cái xác bị quỷ đốt của họ đang nằm dưới hầm rượu.”

“Vậy thì sao họ lại làm vậy?” Khadgar nhíu mày, cố không phản bác. “Nếu họ biết nhiều như vậy, sao họ lại cố triệu hồi một con quỷ chứ?”

“Nhiều lý do lắm,” Medivh nói và thở dài. “Sự ngạo mạn, niềm kiêu hãnh vớ vẩn thường có trước khi sa ngã. Sự cả tin, mỗi cá nhân đều có và rồi nhân đôi nó lên khi làm việc theo cặp. Và nỗi sợ hãi, ta cho là thế, quan trọng nhất.”

“Sợ hãi ư?” Khadgar nhìn Medivh đầy lạ lùng.

“Sợ hãi những gì chưa biết tới,” Medivh nói. “Sợ hãi những gì đã biết tới. Sự sợ hãi những thứ mạnh mẽ hơn họ.”

Khadgar lắc đầu. “Có thứ gì có thể mạnh mẽ hơn hai trong số những phù thủy cấp tiến và uyên bác nhất xứ Azeroth chứ?”

“À,” Medivh nói, và một nụ cười nhỏ nở ra dưới chòm râu. “Có thể là ta. Họ giết chết chính mình trong khi triệu hồi một con quỷ, chơi đùa với nguồn sức mạnh đáng ra nên để yên, bởi vì họ sợ *ta*.”

“Ngài ư?” Khadgar nói, sự ngạc nhiên trong giọng nói để lộ hơn những gì anh dự tính. Trong một khoảnh khắc anh sợ rằng anh lại vừa xúc phạm vị pháp sư già.

Nhưng Medivh chỉ hít một hơi sâu và thở ra từ từ. Rồi ông nói, “Là ta. Họ thật ngu ngốc, nhưng cũng là lỗi của ta. Đi nào chàng trai, Lothar có thể chờ đợi được. Đã đến lúc ta kể cho anh biết câu chuyện về Người Bảo Hộ và Hội Tirisfal, là tất cả những gì ngăn giữa chúng ta và Bóng Tối.”

Chương tám: Những bài học

“Để hiểu về Hội,” Medivh nói, “anh phải hiểu về lũ quỷ. Anh cũng phải hiểu về ma thuật.” Ông thoải mái thả mình xuống một chiếc ghế tựa còn nguyên vẹn. Chiếc ghế cũng vẫn còn trên đó một trong số mớ gối tựa ít ỏi còn lại chưa bị xé nát.

“Ngài Medivh... *Pháp Sư*,” Khadgar nói. “Nếu có một con quỷ đang lang thang trong thành Gió Bão, chúng ta nên tập trung vào nó chứ không phải

những bài học lịch sử có thể chờ sau.”

Medivh nhìn xuống ngực, và Khadgar sợ rằng anh vừa mới khiến vị pháp sư già tức giận. Nhưng vị đại pháp sư chỉ lắc đầu, và cười nói, “Mối lo âu của anh sẽ có giá trị nếu con quý đó thực sự là mối nguy hiểm với những kẻ xung quanh. Nhớ lấy lời ta là không đâu. Lũ quý, kể cả có là những tên chỉ huy mạnh mẽ nhất trong Quân Đoàn Rực Lửa, cũng phải dùng hầu hết sức mạnh của mình trong việc xử lý hai pháp sư hùng mạnh đã triệu hồi chúng kia. Đó là một vấn đề nhỏ, ít nhất là trong một thời gian nữa. Điều quan trọng là anh hiểu được Hội là gì, ta là ai, và tại sao những kẻ khác lại thấy thích thú vì điều đó đến vậy.”

“Nhưng thưa Ngài Pháp Sư...” Khadgar bắt đầu nói.

“Và ta càng xong sớm ta sẽ càng sớm biết ta có thể tin tưởng anh với những thông tin đó không, và ta sẽ càng sớm ra ngoài xử lý con quý tầm thường kia, vậy nếu anh thực sự muốn ta đi anh nên để ta làm cho xong việc nhỉ?”

Medivh nở một nụ cười chắn chắn đầy vẻ hiểu biết với anh chàng pháp sư.

Khadgar mở miệng định phản đối, nhưng rồi nghĩ lại. Anh ngồi thụp xuống rìa cửa rộng của cái cửa sổ để mở. Bất chấp cố gắng của những người hầu nhằm di chuyển những cái xác ra khỏi tòa tháp, mùi hôi của cái chết vẫn còn nặng nề trong không khí.

“VẬY. Ma thuật là gì?” Medivh hỏi với cung cách của một pháp sư giảng dạy.

“Một trường năng lượng bao quanh và tràn ngập khắp thế giới này,” Khadgar nói gần như không cần suy nghĩ. Đó là đáp án cho trước, một câu trả lời đơn giản cho một câu hỏi đơn giản. “Có nơi nó mạnh mẽ hơn những nơi khác, nhưng nó luôn hiện hữu.”

“Đúng vậy,” vị pháp sư già nói, “hoặc ít nhất là *hiện tại*. Nhưng tưởng tượng có một khoảng thời gian không như thế.”

“Ma thuật mang tính phổ biến,” Khadgar nói, dù biết rằng anh nói đến điều đó rồi cũng sẽ phải chứng minh điều ngược lại. “Như không khí hay là nước.”

“Đúng vậy, như nước,” Medivh nói. “Giờ hãy tưởng tượng vào khoảng thời gian khởi đầu của mọi thứ, khi mà tất cả nước trên thế giới này ở vào cùng một địa điểm. Tất cả mưa, các dòng sông, biển cả, dòng suối, tất cả dòng bão lạch nhánh tới nước mắt, tất cả ở cùng một địa điểm, ở cùng một nguồn nước.”

Khadgar từ từ gật đầu.

“Giờ, thay vì nước, chúng ta đang nói đến ma thuật,” Khadgar nói. “Một nguồn ma thuật, suối nguồn, một khe hở tới những chiều khác, một cánh cửa

mờ ảo tới những vùng đất tít ngoài Màn Đêm Vĩ Đại trên kia, vượt qua bức tường của thế giới. Những người đầu tiên thực hiện phép thuật tập trung quanh nguồn nước và biến nguồn sức mạnh đơn thuần của nó thành ma thuật. Họ từng được gọi là Kaldorei. Giờ họ được gọi là gì thì tôi không biết.” Medivh nhìn Khadgar, nhưng giờ anh chàng pháp sư đã im lặng.

Medivh tóm lại. “Người Kaldorei trở nên mạnh mẽ nhờ việc sử dụng ma thuật, nhưng họ không hiểu bản chất của nó. Họ không hiểu rằng còn có những lực lượng mạnh mẽ khác ở vùng Thượng Tầng Màn Đêm Vĩ Đại, di chuyển khắp không gian giữa các thế giới, thèm khát ma thuật và chú ý đến những kẻ sử dụng nó và tình lọc nó cho mục đích của mình. Những lực lượng độc ác đó là sự ghê tởm, sự phá hoại, cơn ác mộng của hàng trăm thế giới, nhưng chúng ta chỉ gọi chúng là quỷ. Chúng muốn xâm lược tất cả những thế giới có nguồn ma thuật phát triển, và phá hủy nó, giữ nguồn năng lượng đó cho chúng mà thôi. Và kẻ vĩ đại nhất trong số chúng, chủ nhân Quân Đoàn Rực Lửa, là một gã quỷ tên là Sargeras.”

Khadgar nghĩ về ảo ảnh với Aegwynn và cố nén một cái rùng mình.

Nếu Medivh có nhận ra phản ứng của anh chàng pháp sư thì hẳn ông cũng không hề nói ra. “Chúa Tể Quân Đoàn Rực Lửa rất mạnh mẽ và xảo quyệt, gã cố gắng làm suy đồi những người sử dụng ma thuật đầu tiên, người

Kaldorei. Gã thành công, một bóng đen phủ xuống trái tim họ, và họ nô dịch những chủng tộc khác, những con người mới được sinh ra và cả những kẻ khác, nhằm mục đích xây dựng đế chế của họ.”

Medivh thở dài, “Giờ vào khoảng thời gian bị nô dịch bởi người Kaldorei, có những người có tầm nhìn vĩ đại hơn những đồng loại, họ muốn đứng lên phản đối người Kaldorei và muốn họ trả giá. Những kẻ dũng cảm đó, cả thuộc tộc Kaldorei và cả những chủng tộc khác, nhìn thấy trái tim những kẻ lãnh đạo Kaldorei trở nên lạnh lẽo đen tối, và thứ sức mạnh ma quỷ lại gia tăng.”

“Vậy chuyện xảy ra là người Kaldorei bị sa ngã do Sargeras và khiến họ gần như nguyên rủa cả thế giới này ngay từ khi sinh ra. Người Kaldorei bỏ ngoài tai những người phản đối họ, và mở một con đường cho những con quỷ mạnh mẽ nhất, Sargeras và đội quân của hắn, tới xâm lược. Chỉ bởi hành động anh hùng của vài kẻ mới khiến cánh cổng tới Màn Đêm Vĩ Đại đóng lại, đuổi được Sargeras và tay chân của hắn đi. Nhưng chiến thắng có cái giá rất lớn. Nguồn Nước Vĩnh Cửu phát nổ khi cánh cửa bị đóng lại, và vụ nổ đó phá tan tành trái tim thế giới này, phá hủy vùng đất của người Kaldorei và chính lục địa nó án ngữ. Những kẻ đóng cánh cửa đó chưa từng được trông thấy bởi bất cứ ai còn sống.”

“Kalimdor!” Khadgar xen ngang dù không chủ ý.

Medivh nhìn anh, và Khadgar nói tiếp, “Đó là một huyền thoại xa xưa ở Lordaeron! Từng có một chủng tộc ma quỷ đã can thiệp một cách ngu ngốc với nguồn sức mạnh vĩ đại. Nhằm trừng phạt cho tội ác của họ, vùng đất của họ đã bị phá hủy và chìm sâu dưới làn nước. Đó được gọi là Sự Chia Cắt Thế Giới. Vùng đất của họ được gọi là Kalimdor.”

“Kalimdor,” Medivh lặp lại. “Dù cho anh chỉ biết câu chuyện được kể cho trẻ con, những gì chúng ta kể sẽ nhấn mạnh mỗi nguy hiểm mà chúng ta đang phải đối mặt. Người Kaldorei thật ngu ngốc, đã phá hủy chính mình và suýt là cả thế giới của chúng ta. Và khi Nguồn Nước Vĩnh Cửu phát nổ, nguồn ma thuật trong đó bị phân tán khắp các ngõ ngách của trái đất, trong một cơn mưa ma thuật vĩnh cửu. Và đó là lý do tại sao ma thuật lại mang tính phổ biến – đó là nguồn sức mạnh từ cái chết của nguồn nước.”

“Nhưng thưa Ngài Pháp Sư,” Khadgar nói, “đó là chuyện cả ngàn năm trước.”

“Mười ngàn năm,” Medivh nói, “không hơn không kém.”

“Làm thế nào mà huyền thoại đó truyền được đến với chúng ta chứ? Thậm chí lịch sử Dalaran cũng chỉ quay ngược lại có hai mươi thế kỷ, và những sự kiện đầu tiên cũng đã phủ đầy tính huyền thoại.”

Medivh gật đầu và tiếp tục câu chuyện. “Nhiều kẻ đã chết khi Kalimdor chìm xuống, nhưng một số vẫn còn sống, và đem theo cả tri thức đó. Một số người Kaldorei còn sống rồi sẽ thành lập nên Hội Tirisfal. Tirisfal có phải là một người, một nơi nào đó, hay một thứ, một khái niệm nào đó, kể cả ta cũng không biết. Họ nắm được tri thức về chuyện đã xảy ra, và thề sẽ ngăn cản nó xảy ra thêm một lần nữa, và đó là nền tảng của Hội.

“Giờ, chủng tộc con người cũng sống sót qua những ngày đen tối đó, và sinh sôi nảy nở, và rồi, với nguồn năng lượng ma thuật len lỏi trong từng góc ngách thế giới, họ lại bắt đầu đào bới cánh cửa thực tại, bắt đầu triệu hồi những sinh vật từ vùng Màn Đêm Vĩ Đại, thọc mạch và cánh cửa đã đóng của nhà giam của Sargeras. Đó là lúc những người Kaldorei còn sống và thay đổi họ nhờ những câu chuyện về tổ tiên của họ đã gần như phá hủy thế giới như thế nào.

“Những pháp sư con người đầu tiên xem xét những gì những người Kaldorei còn sống đã nói, và rồi nhận ra rằng kể cả khi họ hạ đũa phép và sách chú xuống, sẽ có những kẻ khác tìm kiếm, dù vô tình hay cố ý, cách để giúp lũ quỷ lại tới được xơ sở tươi tốt của chúng ta. Vậy là họ duy trì Hội, giờ là một tổ chức bí mật trong những pháp sư mạnh mẽ nhất. Hội Tirisfal này sẽ chọn ra một người từ hàng ngũ của họ, người sẽ được gọi là *Người Bảo Hộ Tirisfal*. Người bảo hộ này sẽ được ban cho nguồn sức mạnh vĩ đại nhất, và

sẽ là gác cổng cho thế giới thực tại. Nhưng giờ cánh cổng đó không còn là một nguồn nước sức mạnh duy nhất nữa, mà đã là một cơn mưa bất tận vẫn còn rơi tới tận ngày nay. Nó chẳng khác gì một nhiệm vụ nặng nề nhất trên thế giới.”

Medivh chợt im lặng, mắt ông dần mất tập trung, như thể ông vừa mới trôi vào quá khứ. Rồi ông lắc đầu, trở lại chính mình, nhưng vẫn không nói.

“Ngài là Người Bảo Hộ,” Khadgar chỉ nói vậy.

“Ừ,” Medivh nói, “Ta là đứa con của Người Bảo Hộ vĩ đại nhất từng tồn tại, và được ban cho sức mạnh của bà ấy ngay sau khi sinh ra. Điều đó... là quá nhiều đối với ta, và ta phải trả giá bằng một phần tuổi trẻ.”

“Nhưng ngài nói các pháp sư tự chọn trong chính họ,” Khadgar nói. “Đáng nhẽ Magna Aegwynn đã phải chọn một ứng viên nhiều tuổi hơn chứ? Sao lại chọn một đứa trẻ, đặc biệt lại là chính con của bà ấy?”

Medivh thở dài. “Những Người Bảo Hộ đầu tiên, trong thiên niên kỉ đầu tiên, được lựa chọn trong một nhóm đã được chọn. Sự tồn tại của chính Hộ lại được giữ kín như ý nguyện của những người sáng lập đầu tiên. Tuy nhiên, trải qua thời gian, cả chính trị và sở thích cá nhân cũng tham gia cuộc chơi, và rồi Người Bảo Hộ lại trở thành một danh hiệu không khác gì một đầy tớ, một người hầu có ma thuật. Một số pháp sư mạnh mẽ cảm thấy rằng

công việc của Người Bảo Hộ là ngăn cản *kẻ khác* khỏi việc sử dụng thứ sức mạnh mà chính họ đang sai khiến. Giống người Kaldorei trước đây, một cái bóng với sức mạnh suy đồi đã bao phủ lên các thành viên của Hội. Nhiều con quỷ đã lọt qua, và kể cả chính Sargeras đã hiện thân được một chút cơ thể. Chỉ một phần sức mạnh bé xiu của gã, nhưng đủ để triệt hạ những đội quân và phá hủy các quốc gia.”

Khadgar nghĩ về hình ảnh Sargeras chống trả Aegwynn trong ảo ảnh. Liệu đây có thực chỉ là một phần nhỏ xiu sức mạnh của gã quỷ khổng lồ kia không?

“Magna Aegwynn,” Medivh thốt lên, rồi dừng lại. Như thế là ông chưa bao giờ sử dụng những từ ngữ đó. “Người sinh ra ta đã được sinh ra gần một ngàn năm trước. Bà ấy có tài năng rất vượt trội, và được chọn bởi những thành viên khác trong Hội để trở thành Người Bảo Hộ. Ta tin rằng những kẻ râu bạc nhất trong những kẻ râu bạc vào lúc đó nghĩ rằng họ có thể kiểm soát bà ấy, và nhằm mục đích tiếp tục sử dụng Người Bảo Hộ làm con tốt cho trò chơi chính trị của chính họ.

“Bà ấy khiến họ bất ngờ.” –Medivh mỉm cười khi nói vậy. “Bà ấy từ chối việc bị chi phối, thậm chí còn chống lại vài pháp sư mạnh mẽ nhất vào thời đó khi chính họ rơi vào cái bẫy của quỷ. Có người nghĩ sự độc lập của bà rồi sẽ qua đi, khi mà thời của bà qua đi, bà sẽ phải trao danh hiệu đó cho một

ứng cử viên dễ bảo hơn. Và rồi bà lại khiến họ bất ngờ, sử dụng nguồn ma thuật bên trong bà sống suốt một ngàn năm, không hề thay đổi, và sử dụng nguồn sức mạnh đó với đầy sự thông thái tốt đẹp. Vậy là Hội và Người Bảo Hộ bị chia cắt. Người già có thể khuyên răn người trẻ, nhưng người trẻ phải được tự do thách thức người già, để tránh những gì đã xảy ra với người Kaldorei.

“Trong một ngàn năm bà chống lại Màn Đêm Vĩ Đại, thậm chí thách thức lại cả bản thể của chính Sargeras, kẻ đã dám bước chân tới chiều không gian này và muốn tiêu diệt loài rồng thần thoại, hút lấy sức mạnh của chúng cho chính mình. Magna Aegwynn chạm trán gã và đánh bại gã, giam cầm cơ thể hắn ở một nơi không ai biết, vĩnh viễn tách biệt gã khỏi Màn Đêm Vĩ Đại cũng là chính sức mạnh của gã. Điều đó được kể trong bài thơ sử thi, ‘Bài Ca Aegwynn,’ cái mà Guzbah muốn. Nhưng bà ấy chẳng thể làm điều đó được mãi, và luôn luôn phải có một Người Bảo Hộ.

“Và rồi...” Và một lần nữa giọng của Medivh trở nên ngập ngừng. “Bà ấy vẫn còn một con át chủ bài. Mạnh mẽ là vậy, nhưng bà ấy vẫn là một phạm nhân. Bà ấy muốn truyền sức mạnh của mình lại. Để thay thế bà ấy có mang một người thừa kế với một pháp sư trong chính Triều Đình Azeroth, và bà chọn đứa bé đó làm người nối nghiệp bà. Bà đe dọa Hội, nói rằng nếu sự lựa chọn của bà không được vinh danh, bà sẽ không từ bỏ, và thà gánh vác sức

mạnh của Người Bảo Hộ tới khi chết chứ không để ai khác có được nó. Họ cho rằng họ sẽ *có khả năng* kiểm soát được đứa bé... là ta... tốt hơn, nên họ cho phép.”

“Sức mạnh đó quá lớn,” Medivh nói. “Khi ta còn trẻ, trẻ hơn anh, nó thức tỉnh bên trong ta, và ta đã ngủ thiếp đi suốt hai mươi năm. Magna Aegwynn đã có quá nhiều sinh lực, và có vẻ như ta đã mất đi hầu hết thứ đó.” Giọng ông lại ngập ngừng. “Magna Aegwynn... mẹ ta...” ông nói tiếp, nhưng có vẻ chẳng còn gì nữa.

Khadgar cứ ngồi đó mất một lát. Rồi Medivh đứng dậy, xốc bờm áo và nói, “Và trong khi ta ngủ, lũ ma quỷ đã lên trở lại thế giới này. Có nhiều quỷ, và cả rất nhiều orc nữa. Và giờ các thành viên của Hội của chính ta lại một lần nữa dây vào con đường bóng tối. Đúng thế, Huglar và Hugarin là thành viên của Hội, cùng với những kẻ khác, như Arrexis già nua của Kirin Tor. Đúng thế, có chuyện gì đó tương tự xảy ra với ông ta, và dù họ dấu diếm mọi thứ rất kỹ càng, hẳn anh vẫn nghe được *chuyện gì đó* về nó. Họ sợ sức mạnh của mẹ ta, và họ sợ ta, và ta phải ngăn cản nỗi sợ hãi của họ phá hủy chính họ. Đó là trách nhiệm đặt lên vai Người Bảo Hộ Tirisfal.”

Người đàn ông già cười với chính mình khi đứng dậy. “Ta phải đi rồi!” ông nói.

“Đi ư?” Khadgar nói, chợt ngạc nhiên bởi nguồn năng lượng trong hình hài gây gò đó.

“Như anh đã nhắc lúc trước, có một con quỷ đang chạy rông ngoài kia,” Medivh nói với một nụ cười tươi. “Thôi kèn sẵn lên, ta phải tìm ra nó trước khi nó hồi phục được trí lực để giết những người khác!”

Khadgar đứng thẳng người dậy. “Chúng ta bắt đầu từ đâu đây?”

Medivh đứng thẳng lên thêm một chút, rồi quay sang nhìn anh chàng với chút ngượng ngùng. “À. *Chúng ta* sẽ chẳng bắt đầu từ đâu cả. Ta là người phải đi. Anh rất có tài, nhưng anh chưa sánh được với lũ quỷ đầu. Trận chiến này là của ta, Đệ Tử Niềm Tin Trẻ Tuổi ạ.”

“Ngài Pháp Sư, tôi chắc tôi có thể...”

Nhưng Medivh giơ một tay lên ra dấu im lặng.

“Ta cũng cần anh ở đây để đóng tai nghe ngóng,” Medivh nói bằng giọng nhỏ nhẹ. “Ta chắc rằng Già Lothar đã dành mười phút vừa qua dí tai vào cánh cửa, đủ để in hình cái lỗ khóa lên mặt của ông ta rồi.” Medivh nhe răng. “Ông ta biết rất nhiều, nhưng không phải tất cả. Đó là lý do tại sao ta phải nói với anh, để ông ta không dò hỏi quá nhiều từ anh. Ta cần ai đó canh chừng Người Bảo Hộ.”

Khadgar nhìn Medivh và vị pháp sư già nháy mắt. Rồi Ngài Pháp Sư sai bước tới cửa và nhanh tay kéo cửa.

Lothar chẳng hề bị ngã vào phòng, nhưng ông ấy có ở đó, ngay phía bên kia. Có thể ông ấy đang lắng nghe, hoặc chỉ đứng đó nhìn thôi.

“Med à,” Lothar nói với giọng tinh quái. “Bệ Hạ...”

“Bệ Hạ sẽ hiểu tốt mà,” Medivh nói, lướt ngang qua người đàn ông to lớn.

“Rằng ta thà đổi mặt với một con quỷ giận dữ còn hơn nguyên thủ một quốc gia. Tất cả là vì quyền ưu tiên. Trong lúc đó ngài canh chừng cậu đệ tử của ta được chứ?”

Ông nói chỉ bằng một hơi, rồi bước đi, vào hành lang và xuống cầu thang, để lại Lothar đó với câu nói đang bỏ dở.

Người chiến binh già vuốt bàn tay to bè lên mái đầu hói, thở dài một cách hơi cường điệu. Rồi ông nhìn Khadgar và lại thở dài, sâu hơn lần trước.

“Ông ấy luôn luôn như thế này, anh biết đấy,” Lothar nói, như thể Khadgar thực sự biết vậy. “Ta e là cậu đói rồi nhỉ. Hãy xem ta có thể kiếm chút bữa trưa được không.”

Bữa trưa gồm có thịt gà lạnh lấy từ phòng lạnh và kẹp dưới tay Lothar, và hai ca bia to bằng bình nước, hai cái hay tay. Chiến Sĩ Nhà Vua thoải mái đến đáng ngạc nhiên bất kể tình hình bấy giờ, và dẫn Khadgar ra một ban công trên cao nhìn ra thành phố.

“Thưa ngài,” Khadgar nói. “Dù cho Ngài Pháp Sư có yêu cầu, tôi nhận thấy ngài cũng có việc khác.”

“Ừ,” Lothar nói, “và hầu hết số đó đã được xử lý trong khi anh nói chuyện với Medivh. Bệ hạ, Vua Llane đang ở phòng người, cũng như hầu hết cận thần, dưới sự canh gác cẩn thận, đề phòng con quỷ đó còn trốn trong thành. Ta cũng đã cử người tỏa ra khắp thành phố, mệnh lệnh là báo cáo lại mọi thứ khả nghi nhưng không được làm chính mình trở nên khả nghi. Thứ cuối cùng chúng ta muốn là nỗi sợ quỷ. Ta đã cử đi toàn bộ hàng ngũ của mình, và giờ chẳng còn việc gì khác ngoài đợi.” Ông nhìn chàng trai trẻ. “Và các tướng lĩnh của ta biết ta sẽ ở trên ban công này, lúc nào ta cũng ăn bữa trưa muộn ở đây.”

Khadgar nghĩ về lời của Lothar, và nghĩ rằng vị Chiến Sĩ Nhà Vua rất giống Medivh – không chỉ là lập kế hoạch trước tới vài bước, mà còn rất vui thích khi kể cho người khác rằng ông ấy đã lập kế hoạch như thế nào. Anh chàng đệ tử nhón miếng thịt ức cắt lát trong khi Lothar xé một cái đùi.

Hai người ăn uống trong im lặng một lúc lâu. Món thịt gà thật tuyệt cú mèo, nó được ăn kèm với hương thảo, thịt xông khói, và bơ cừu phết trên da trước khi nướng. Kể cả khi đã nguội nó vẫn tan ra trong miệng. Món bia thì cay, đầy hoa bia xú đồng bằng.

Bên dưới họ thành phố trải rộng ra. Chính tòa thành tọa trên phần đất đá nổi lên, tách biệt Đức Vua và thần dân, và từ tòa tháp trên cao, cư dân thành Gió Bao trông chỉ như những hình nhân bé xíu đang bận bịu dọc những con đường đông đúc. Cảnh buôn bán tấp nập diễn ra trước mắt họ, những cửa tiệm được trang trí rực rỡ rộ tiếng chủ hàng rao (với độ cao này thì lại rất yên tĩnh đối với Khadgar) lời chào bán.

Trong một lát Khadgar quên mất anh đang ở đâu, anh đang thấy gì, và tại sao anh lại ở đây. Đó quả là một thành phố tuyệt đẹp. Chỉ khi Lothar bắt đầu nói anh mới quay trở lại mặt đất.

“Vậy thì,” vị Chiến Sĩ Nhà Vua mào đầu. “Ông ấy thế nào?”

Khadgar nghĩ một chút rồi trả lời, “Ngài ấy đang rất khỏe. Ngài cũng tự thấy được rồi đấy thưa ngài.”

“Chà,” Lothar phun phì phì, và trong tích tắc Khadgar tưởng rằng vị kỵ sĩ đang ghen một miếng thịt to lắm. “Ta thấy được mà, và ta biết Med có thể

nhảy múa qua mặt tất cả những kẻ khác được. Thứ ta muốn nói là, Ông ấy thế nào?”

Khadgar lại nhìn ra phía thành phố, thắc mắc liệu anh có thể có được cái tài năng của Medivh là quát vào mặt người đàn ông già kia, để từ chối trả lời mà không khiến ông phải xấu hổ.

Anh cho là không, Medivh có được tình bạn và lòng trung thành lâu năm hơn hẳn anh. Anh phải tìm được cách nào khác để trả lời. Anh thở dài và nói, “Khắt khe. Ngài ấy rất khắt khe. Và thông minh. Và cả đáng ngạc nhiên nữa. Thỉnh thoảng tôi cảm thấy mình như bị gió lốc quay.” Anh nhìn Lothar, lông mày nhú lên, hi vọng như thế là đủ.

Lothar gật đầu, “Gió lốc hả, ừ. Và ta cho là cả bão giông nữa nhỉ.”

Khadgar nhún vai vụng về. “Ngài ấy cũng có tâm trạng như bao người khác mà.”

“Hừm,” Chiến Sĩ Nhà Vua nói. “Một phu ngựa có tâm trạng và ông ta đá con chó. Một pháp sư có tâm trạng và một thị trấn biến mất. Không có ý xúc phạm gì đâu.”

“Không sao đâu thưa ngài,” Khadgar nói, nghĩ về hai cố pháp sư trong căn phòng trên tháp. “Ngài hỏi là ngài ấy thế nào. Ngài ấy có đủ tất cả mấy thứ đó.”

“Hừm,” Lothar lại nói. “Ông ấy là một người rất mạnh mẽ.”

Khadgar nghĩ, và ông lo lắng về ông ấy cũng như những phù thủy khác. Nhưng rồi anh nói, “Ngài ấy nói rất tốt về ngài.”

“Ông ấy nói gì?” Lothar nói, có vẻ nhanh nhẩu hơn so với ý định.

“Chỉ là,” Khadgar lựa từ cẩn thận, “là ngài chăm sóc ngài ấy rất tốt khi ngài ấy bệnh.”

“Cũng đúng,” ngài Chiến Sĩ càu nhàu, bắt đầu chén thêm một cái đùi nữa.

“Và rằng ngài cực kỳ tinh ý,” Khadgar nói thêm, cảm thấy điều đó là đủ để trình bày quan điểm của Medivh về người chiến binh.

“Mừng vì ông ta nhận ra,” Lothar nhồm nhoàm nói. Sau đó cả hai dừng lại một lát, Lothar chỉ nhai và nuốt. “Ông ta có nhắc đến Người Bảo Hộ không?”

“Chúng ta đã nói rồi,” Khadgar nói, cảm thấy mình đang cheo leo giữa một vách đá rất hẹp. Medivh không nói cho anh biết Lothar biết nhiều bao nhiêu. Anh im lặng tìm câu trả lời tốt nhất, và để câu nói đó treo lơ lửng đó một lát.

“Và không phải nơi cho Đệ Tử bàn luận về việc làm của Sư Phụ hả?” Lothar nói với một nụ cười có vẻ hơi gượng ép. “Thôi nào, anh đến từ Dalaran mà. Cái ổ của những pháp sư rắn độc có nhiều bí mật trong mỗi bộ vuông nhiều

hơn bất cứ nơi nào khắp cái lục địa này mà. Cũng không có ý xúc phạm gì nữa đâu.”

Khadgar nhún vai bỏ qua lời nhận xét. Anh phát biểu rất cẩn thận, “Tôi nhận thấy có ít sự cạnh tranh rõ ràng giữa các pháp sư ở đây hơn so với Lordaeron.”

“Và ý anh muốn nói với ta là những thầy giáo của anh không hề gửi anh đi với một đồng danh sách những việc tò mò tọc mạch về Ngài Đại Pháp Sư hả?” Lothar nghe thấy đầy u ám, và trông rất thông cảm.

Khadgar cảm thấy chút nóng mặt. Người chiến binh già càng ngày càng bắn mũi tên gần với hồng tâm. “Mọi yêu cầu từ Thành Tím đều được đặt dưới sự xem xét của ngài Medivh. Ngài ấy đã trở nên *rất* dễ tính.”

“Hừm,” Lothar khịt mũi. “Rất có thể vì họ chưa hỏi đúng vấn đề. Ta biết những pháp sư xung quanh đây, bao gồm cả Huglar và Hugarin, cầu chúa cho linh hồn họ an nghỉ, luôn làm phiền ông ấy vì điều này hay điều khác, và luôn kêu ca với Bộ Hạ hoặc với chính ta khi họ không hiểu. Như thế bọn ta kiểm soát được ông ta ấy!”

“Tôi không nghĩ có ai có thể,” Khadgar nói, kìm nén mọi nhận xét khác anh có thể thốt lên vì men bia.

“Kể cả mẹ ông ấy, ta hiểu mà,” Lothar nói. Đó là một lời nhận xét nhỏ, nhưng nó xuyên qua một một mũi dao. Khadgar lại cảm thấy mình muốn được hỏi Lothar rõ hơn về bà ấy, nhưng kiềm chế bản thân lại.

“Tôi sợ rằng tôi còn quá trẻ để biết,” anh nói. “Ta đã đọc một chút về bà ấy. Có vẻ bà ấy là một pháp sư mạnh mẽ.”

“Và giờ sức mạnh đó đang nằm trong ông ấy,” Lothar nói. “Bà ấy sinh ra ông ta với một pháp sư của chính vương triều này, và cai sửa cho ông chỉ bằng phép thuật, và trút sức mạnh của bà vào ông ta. Ủ, ta biết tất cả những chuyện đó, từng mảnh với nhau sau khi ông ấy bị hôn mê. Quá nhiều, quá trẻ. Đến giờ ta vẫn lo lắng.”

“Ngài nghĩ ngài ấy quá mạnh,” Khadgar nói, và Lothar khiến anh khựng lại với một cái nhìn buốt thấu xương. Anh chàng pháp sư thầm trách mình vì đã nói ra suy nghĩ của mình, gần như đã buộc tội vị chủ nhà của anh.

Lothar cười và lắc đầu. “Ngược lại đây chàng trai ạ, ta sợ rằng ông ấy không đủ mạnh. Có đầy những thứ kinh hoàng rảo bước khắp các vương quốc. Cái thứ orc mà anh thấy một tháng trước ấy, chúng đang sinh sôi nảy nở nhanh như nấm sau mưa. Còn troll, gần như đã tuyệt chủng, thế mà giờ càng ngày càng được trông thấy nhiều hơn. Và Medivh đang ra ngoài săn tìm một con quỷ ngay trong khi chúng ta đang nói chuyện. Thời kỳ xấu xa

đã tới, và ta hi vọng, không, ta *cầu mong*, rằng ông ấy sẽ được bình an.

Chúng ta trải qua hai mươi năm không có một Người Bảo Hộ, trong khi ông ấy bị hôn mê. Ta không muốn có tiếp hai mươi năm nữa, đặc biệt là vào thời gian như thế nào.”

Giờ Khadgar cảm thấy xấu hổ. “Vậy khi ngài hỏi, Ngài ấy thế nào? Ý ngài là...”

“Ông ấy *thế nào*?” Lothar kết thúc. “Ta không muốn ông ấy bị yếu đi vào cái lúc như này. Orc, troll, quỷ, và rồi có cả...” Lothar kéo dài giọng và nhìn Khadgar, rồi nói, “Giờ ta cho là anh đã biết về Người Bảo Hộ rồi chứ?”

“Ngài có thể coi như vậy,” Khadgar nói.

“Và cả Hộ nữa chứ?” Lothar nói rồi cười. “Không cần nói gì cả, chàng trai ạ, ánh mắt anh nói lên tất cả rồi. Đừng có bao giờ chơi bài với ta nhé?”

Khadgar cảm thấy như đang đứng trên vách núi. Medivh đã cảnh báo anh đừng ba hoa nhiều quá với ngài Chiến Sĩ, nhưng có vẻ như Lothar biết cũng nhiều như Khadgar. Thậm chí còn nhiều hơn.

Lothar nói bằng giọng bình tĩnh. “Bọn ta sẽ không cử người tìm Med chỉ vì vấn đề trực trặc pháp thuật đơn thuần. Cho dù đó là hai pháp sư giỏi bị vướng vào phép thuật của chính họ. Huglar và Hugarin là hai trong số những người giỏi nhất của bọn ta, những người mạnh mẽ nhất. Còn có người khác,

thậm chí còn mạnh mẽ hơn, nhưng bà ta gặp một tai nạn hai tháng trước. Ta tin là ba người tất cả, là thành viên của Hội các anh.”

Khadgar cảm thấy cơn ớn lạnh bò sau lưng. Anh cố nói, “Tôi không nghĩ tôi cảm thấy dễ chịu khi nói về chuyện này.”

“Thì đừng nói,” Lothar nói, lông mày ông nhíu lại như dây đồi ở chân một dãy núi cổ xưa nào đó. “Ba pháp sư mạnh mẽ, những người mạnh nhất Azeroth. Không bằng một mẫu so với Med hay mẹ ông ấy, để ý nhé, nhưng dù sao vẫn là những pháp sư vĩ đại và hùng mạnh. Tất cả đều đã chết. Nếu một người thì ta có thể gọi là không may, hoặc bị mất cảnh giác, nhưng cả ba người à? Một chiến binh cũng không thể tin được đó chỉ là trùng hợp.”

“Hơn thế nữa,” ngài Chiến Sĩ Nhà Vua nói tiếp. “Ta có phương pháp riêng để tìm ra mọi thứ. Đoàn xe buôn, lính đánh thuê, và nhà thám hiểm đến thành phố này thường được nắm bắt bởi Lothar già này. Tin tức từ Lò Sắt và Alterac, và kể cả chính Lordaeron. Có một chuỗi những rủi ro tương tự, từng cái một. Ta nghĩ có ai đó, hoặc tệ hơn là thứ gì đó đang săn lùng những pháp sư của cái Hội kín này. Ta không hề nghi ngờ là cả đây và Dalaran nữa.”

Khadgar nhận ra rằng người đàn ông già đó đang thăm dò nét mặt anh khi đang nói, và rồi anh bắt đầu nhận ra điều đó rất khớp với những lời đồn anh nghe được trước khi rời Thành Tím. Những pháp sư già đột nhiên biến mất,

và tầng lớp trên cố dấu nhẹm nó đi. Một bí mật lớn ở Kirin Tor, một phần của một vấn đề lớn hơn.

Dù vậy, Khadgar lại nhìn về phía thành phố. “Đúng thế, có vẻ như là tại Dalaran nữa,” Lothar nói. “Không có nhiều tin tức đến từ đó, nhưng ta cá rằng tin đấy cũng tương tự nhỉ?”

“Ngài nghĩ rằng Ngài Pháp Sư đang gặp nguy hiểm?” Khadgar hỏi. Quyết định không nói cho Lothar mọi thứ đã bị lấn át bởi sự lo lắng của người chiến binh già.

“Ta nghĩ Medivh đang gặp nguy hiểm cận kề,” Lothar nói. “Và ta có lời khen bất cứ muốn ở cùng mái nhà với ông ấy.” Nghe có vẻ như một trò đùa, nhưng ngài Chiến Sĩ Nhà Vua không hề cười. “Nhưng đúng, có thứ gì đó đang ở ngoài kia, và nó có thể có liên kết với lũ quỷ hay orc hoặc thứ gì đó còn tồi tệ hơn. Và ta ghét phải mất đi thứ vũ khí mạnh mẽ nhất vào khoảng thời gian như thế này.”

Khadgar nhìn Lothar, cố hiểu những nếp nhăn trên mặt người đàn ông già. Liệu có phải người chiến binh già này lo lắng cho bạn mình, hay là chỉ lo lắng về việc mất đi một lá chắn ma thuật? Nỗi lo âu này là về sự an toàn của Medivh ngoài kia giữa chốn hoang dại, hay là về thứ gì đó đang theo đuổi tất cả bọn họ? Khuôn mặt của người đàn ông già trông như một mặt nạ, và đôi

mắt xanh sâu thẳm như đáy biển chẳng hề để lộ chút gì về việc Lothar đang nghĩ.

Khadgar từng mong đó chỉ là một kiếm sĩ đơn giản, một kỵ sĩ tận tụy với trách nhiệm, nhưng ngài Chiến Sĩ Nhà Vua hơn hẳn thế. Ông ấy đang thúc ép Khadgar, tìm kiếm điểm yếu, tìm kiếm thông tin, nhưng đến tận lúc nào?

Ta cần ai đó canh chừng Người Bảo Hộ, Medivh nói vậy.

“Ngài ấy ổn mà,” Khadgar nói. “Ngài lo lắng cho ngài ấy, và tôi cũng có chung mối lo. Nhưng ngài ấy vẫn rất ổn, và tôi e rằng chẳng có thứ gì hay ai đó có thể hại nổi ngài ấy.”

Đôi mắt khó hiểu của Lothar có vẻ thả lỏng đôi chút, nhưng chỉ trong phút chốc. Ông ấy đang định nói gì đó nữa, để quay lại điều tra thêm, nhưng có rung động trong tòa tháp thu hút sự chú ý của cả hai khỏi cuộc thảo luận, khỏi những cái ca đã cạn và cả món gà giò chỉ còn lại xương xẩu.

Medivh vênh váo bước vào, theo sau bởi một đám người hầu và lính gác. Tất cả đều phàn nàn về sự có mặt của ông ta, nhưng không ai có thể giang tay chặn đường ông ấy mà chỉ có thể theo sau như một cái đuôi sao chổi ồn ào khó chịu. Ngài pháp sư già sỏi bước ra ban công.

“Ngài lúc nào cũng làm theo thói quen, Lothar à,” Medivh nói. “Ta biết ngài sẽ ở đây uống trà chiều!” Ngài Pháp Sư cười rạng rỡ, nhưng Khadgar thấy

trong đó có chút ngà ngà say rượu. Medivh giấu một tay sau lưng, vẽ giấu điểm gì đó.

Lothar đứng dậy, giọng tỏ vẻ lo lắng. “Ngài ổn chứ Medivh? Con quỷ...”

“À ừ, con quỷ,” Medivh rạng rỡ nói và đưa ra cái phần thưởng đầm máu từ sau lưng. Ông liệng nó về phía Lothar và Khadgar bằng một cú ném lười biếng và nham hiểm.

Quả cầu đỏ xoay vòng trên không, bắn ra chút máu và óc còn lại trước khi đáp vào chân Lothar. Đó là sọ của con quỷ, thịt vẫn còn dính trên đó với một mảng đất vĩ đại, trông như một cây rìu lớn cắm vào chính giữa, ngay chính giữa cặp sừng giống sừng cừu. Khadgar nghĩ rằng vẻ mặt của con quỷ là vừa kinh sợ vừa phẫn nộ.

“Ngài hẳn sẽ muốn có thứ đó đấy,” Medivh nói, đứng thẳng dậy một cách nghiêm nghị. “Phải thiêu trụi phần còn lại, dĩ nhiên rồi. Chẳng ai biết được những kẻ thiếu kinh nghiệm sẽ làm gì với chút máu quỷ đó.”

Khadgar thấy khuôn mặt của Medivh có vẻ nhăn nhó hơn lúc trước, và vết nhăn quanh mắt ông có hơi hằn xuống. Lothar hẳn cũng nhận ra điều đó và nhận xét, “Ngài bắt được nó khá nhanh đấy.”

“Trò trẻ con!” Medivh nói. “Một khi Niềm Tin Trẻ Tuổi đây đã chỉ ra bằng cách nào con quỷ thoát ra được khỏi lâu đài, chuyện theo dấu nó từ chân tháp tới một con dốc nhỏ rất dễ dàng. Chuyện đã kết thúc trước khi ta nhận ra. Trước cả khi nó biết.” Ngài Pháp Sư khẽ đung đưa người.

“Vậy thì đi nào,” Lothar nói với một nụ cười ấm áp. “Chúng ta nên nói cho Đức Vua. Hẳn rồi sẽ có tiệc tùng vinh danh ngài đấy Med!”

Medivh giơ một tay lên. “Ta e là các ngài phải tiệc tùng mà không có bọn ta rồi. Bọn ta phải quay về. Bọn ta phải đi nhiều dặm mới được nghỉ. Phải không Đệ Tử?”

Lothar nhìn Khadgar với cái nhìn nghi ngờ xen lẫn cầu xin. Medivh có vẻ bình tĩnh nhưng lại mệt mỏi. Ông cũng trông có vẻ muốn Khadgar trợ giúp lần này.

Anh chàng pháp sư húng hắng ho, “Dĩ nhiên rồi. Chúng tôi vẫn đang làm thử nghiệm.”

“Chính nó!” Medivh nói, bám theo lời nói dối ngay lập tức. “Vào lúc bọn ta vội đến đây, ta đã quên mất. Chúng ta phải nhanh lên.” Ngài Pháp Sư quay gót và rống lên với những cận vệ xung quanh. “Chuẩn bị cho đám thú cưỡi của bọn ta đi! Bọn ta sẽ đi ngay.” Những người hầu tản ra ngay như một bầy

chim. Medivh quay lại Lothar. “Hiển nhiên là ngài sẽ phải xin lỗi Bộ Hạ hội bọn ta rồi.”

Lothar nhìn Medivh rồi Khadgar, rồi lại nhìn Medivh. Cuối cùng ông thở dài và nói, “Dĩ nhiên rồi. Nhưng ít nhất hãy để ta dẫn hai người tới tháp.”

“Xin dẫn đường,” Medivh. “Đừng quên lấy hộp sọ. Ta muốn giữ nó nhưng mà ta đã có một cái rồi.”

Lothar nhắc hộp sọ đầu cừu kia bằng một tay và bước ngang người Medivh, dẫn họ tới tòa tháp. Khi ông đi ngang qua, Ngài Pháp Sư trông có vẻ thư giãn, xả hết hơi ra ngoài. Trông ông mệt mỏi hơn lúc trước, u ám hơn vừa mới đây. Ông thở dài nặng nhọc và hướng về phía cánh cửa.

Khadgar theo ngay sau ông và chạm vào khuỷu tay ông. Đó là một cái chạm nhẹ, nhưng ngài pháp sư già đột ngột vươn người thẳng dậy, hơi do dự như thể để phản ứng lại một đòn đánh. Ông quay về phía Khadgar, đôi mắt có vẻ lơ mơ đôi chút khi ông nhìn anh chàng pháp sư.

“Ngài Pháp Sư,” Khadgar nói.

“Giờ là chuyện gì?” Medivh huýt qua kẽ răng.

Khadgar nghĩ xem phải nói gì, liệu có khiến Ngài Pháp Sư khiển trách không. “Ngài không được khỏe,” anh nói đơn giản.

Đó là thứ đúng đắn phải nói. Medivh gật đầu già nua và nói, “Ta từng tốt hơn thế này. Lothar hẳn cũng biết, nhưng ông ta sẽ không dò xét ta về điều đó. Nhưng ta thà ở nhà hơn ở đây.” Ông dừng lại một chút, môi cứng đờ ngay dưới bộ râu. “Ta từng ốm ở đây trong một thời gian dài. Không muốn lặp lại trải nghiệm đó nữa.”

Khadgar chẳng nói gì cả, chỉ gật đầu. Lothar giờ đang đứng ở cửa chờ đợi.

“Anh phải dẫn đường trở về Karazhan thôi,” Medivh nói với Khadgar, đủ lớn để những người xung quanh nghe được. “Cuộc sống chốn thành thị này khiến người đàn ông này mệt mỏi quá, và giờ ta phải nghỉ một chút!”

Chương chín: Giấc Ngủ của Ngài Pháp Sư

“Điều này rất quan trọng,” Medivh nói, hơi lão đảo khi ông trượt xuống từ lưng băng sư. Ông có vẻ phờ phạc, và Khadgar cho rằng trận chiến với con quỷ còn tệ hơn cả những gì ông nói ra.

“Ta sẽ không thể... *làm việc* trong vài ngày tới,” Ngài Pháp Sư già nói tiếp.

“Nếu có người đưa tin nào tới vào lúc này, ta muốn anh thư từ hộ ta.”

“Tôi có thể làm được,” Khadgar nói, “dễ thôi mà.”

“Không anh không thể,” Medivh nói lúc đang đi xuống thang. “Đó là lý do tại sao ta cần phải nói cho anh biết cách đọc những lá thư có dấu niêm phong

tím. Dấu niêm phong tím luôn là việc của Hội.”

Lần này Khadgar chẳng nói gì, chỉ gật đầu.

Medivh trượt dọc mép cầu thang và sẩy chân, ngã đâm đầu về trước.

Khadgar lao tới giữ người đàn ông già, nhưng Ngài Pháp Sư đã tựa được vào tường và đứng dậy. Ông ta không để lỡ thêm thời gian nữa, “Trong thư viện, có một cuộn giấy. ‘Bài Ca Aegwynn.’ Nói về trận chiến của mẹ ta với Sargeras.”

“Cuộn giấy mà Guzbah luôn muốn một bản sao,” Khadgar nói, giờ đang theo dõi ngài pháp sư một cách cẩn thận khi ông ta lảo đảo bước xuống cầu thang ngay trước mặt.

“Chính nó,” Medivh nói. “Đây là lý do tại sao ông ta không được có nó – bọn ta sử dụng nó làm mật mã liên lạc của Hội. Đó là chìa khóa chính. Mỗi thành viên của Hội đều có một cuộn giấy như vậy. Nếu anh lấy bảng chữ cái chuẩn và dịch chuyển xuống dưới, để chữ cái đầu tiên thay thế bởi chữ cái thứ tư, hoặc thứ mười, hoặc thứ hai mươi. Đó là một mật mã đơn giản. Anh hiểu chứ?”

Khadgar định nói có, nhưng Medivh đã bước nhanh hơn, gần như cấp bách như những gì ông cần phải nói.

“Cuộn giấy là chìa khóa,” ông lặp lại. “Ngay trên đầu tin nhắn, anh sẽ thấy một thứ giống như là ngày tháng. Không phải đâu. Nó ám chỉ đến đoạn văn, dòng, và từ anh bắt đầu. Chữ cái đầu tiên của từ đó trở thành chữ cái đầu tiên trong bảng chữ cái trong mật mã. Từ đó cứ tiếp tục, chữ cái tiếp theo trong bảng chữ cái sẽ là ký tự thứ hai trong bảng, và cứ thế.”

“Tôi hiểu.”

“Không anh chưa hiểu đâu,” Medivh nói, bước nhanh và mệt mỏi. “Đó là mật mã cho câu đầu tiên thôi. Khi anh gặp một dấu chấm, anh tới ký tự thứ hai trong từ. Nó sẽ tương đương với ký tự đầu tiên trong bảng chữ cái mật mã cho câu đó. Cứ chấm câu bình thường. Kể cả chữ số nữa, nhưng họ sẽ viết ra thứ gì đó chứ không sử dụng số. Có một việc nữa, nhưng ta quên mất rồi.”

Họ giờ đang ở bên ngoài phòng riêng của Medivh. Moroes đã có mặt, với một chiếc áo choàng trên tay và một tô có nắp đậy đặt trên một chiếc bàn trang trí hoa mỹ. Từ ngưỡng cửa Khadgar có thể nhìn thấy súp béo ngậy dậy lên từ tô.

“Tôi phải làm gì khi tôi đã giải mã được tin nhắn?” Khadgar hỏi.

“Đúng rồi!” Medivh nói, như thể một liên kết quan trọng đã được tạo thành trong đầu óc ông. “Hoãn lại. Hoãn lại đã. Một hai ngày, có thể ta sẽ khỏe lại.

Rồi cứ lập lờ, ta đang đi công việc, có thể trở về bất cứ lúc nào. Sử dụng chính mật mã anh có được, nhưng hãy nhớ đánh dấu bằng ngày tháng. Nếu tất cả đều không ổn, anh được ủy quyền. Nói cho bất cứ ai kia rằng cứ làm theo ý họ, và ta sẽ trợ giúp ngay khi có thể. Họ luôn ưa thích điều đó. *Đừng* bảo họ ta đau ốm – lần gần đây nhất ta nhắc đến chuyện đó, một đám người có-thể-là giáo sĩ đã tới để chăm sóc ta. Ta vẫn còn nhớ mớ đồ bạc sau lần viếng thăm nhỏ xíu đó đấy.”

Ngài pháp sư già hít một hơi sâu, và có vẻ xả hơi, tựa vào khung cửa.

Moroes không di chuyển, nhưng Khadgar bước tới một bước.

“Trận chiến với con quỷ,” Khadgar nói. “Tệ lắm phải không?”

“Ta đã đánh rất tệ. Lũ quỷ! Lũ súc vật vai dốc đầu cừ. Bóng tối và lửa thiêu. Phần thú nhiều hơn phần người, chứa đầy căm thù hơn cả hai. Móng vuốt bắn thiêu. Đó là thứ anh phải cảnh giác, những cái móng vuốt.”

Khadgar gật đầu. “Làm thế nào ngài đánh bại được nó?”

“Chấn thương cỡ nặng thường sẽ rút kiệt sinh chất,” Medivh nói, “Lần này ta lấy đầu chúng.”

Khadgar nháy mắt. “Ngài không hề có thanh kiếm nào mà.”

Medivh mỉm cười yếu ớt. “Ta có nói là ta cần kiếm không? Đủ rồi. Hòì thì đợi tới lúc ta khỏe lại đã.” Và rồi ông bước vào phòng, và Moroes trung thành đóng cửa lại trước mặt Khadgar. Âm thanh cuối cùng anh chàng nghe được là tiếng rên rỉ mệt mỏi của một ông già cuối cùng đã tìm thấy nơi nghỉ ngơi.

Một tuần trôi qua, và Medivh vẫn chưa ra khỏi phòng. Moroes hằng ngày vẫn lê chân lên cầu thang cùng những tô súp. Cuối cùng, Khadgar cũng lấy đủ can đảm để nhìn vào trong. Người quản gia chẳng hề phản đối, chỉ phát ra chút âm thanh báo hiệu đã nhận ra sự có mặt của anh.

Trong lúc ngủ Medivh nhìn tái nhợt, ánh sáng tắt hắt trên đôi mắt nhắm của ông, sức sống gần như mất hẳn trên khuôn mặt. Ông mặc bộ đồ ngủ dài, tựa lên đầu giường nhờ mớ gối, miệng mở, khuôn mặt xám ngoét, cơ thể đầy sức sống thường ngày giờ gầy gò và hốc hác. Moroes cẩn thận bón từng thìa súp vào miệng Medivh, và rồi ông nuốt, nhưng có vẻ vẫn chưa tỉnh. Người quản gia thay cả ga giường nữa, rồi lui ra.

Khadgar rùng mình nhận ra, và thắc mắc liệu đây có phải là cảnh xảy ra với Medivh khi còn trẻ, khi sức mạnh của ông lần đầu xuất hiện, và khi Lothar

chăm sóc ông. Anh thắc mắc không biết Ngài Pháp Sư còn bất tỉnh bao lâu nữa. Bao nhiêu năng lượng đã bị rút ra khỏi người khi ông đánh lại con quỷ kia?

Thư từ thông thường tới, được viết tay bằng ngôn ngữ rõ ràng. Một số được đưa tới bởi kỵ sĩ bằng sư, số khác bởi kỵ mã, và một số còn tới cùng với những xe hàng tiếp tế thông thường của những thương nhân để chất vào tủ thức ăn của Moroes. Số thư hầu hết là chuyện thường ngày – đường đi của tàu bè hay là luyện tập quân sự. Báo cáo nhanh. Một khám phá đặc biệt về một lăng mộ cổ hay một cổ vật bị lãng quên, hoặc tìm ra một huyền thoại nhuộm màu quá khứ. Phát hiện có vùi rỗng, hoặc một con rùa biển lớn, hoặc thủy triều đỏ. Những bức phác thảo động vật có thể là mới so với nhà quan sát, nhưng thường là trùng lặp với những loài thú đã được nhắc đến trong thư viện.

Và có đề cập đến lũ orc, với số lượng càng ngày càng gia tăng, đặc biệt là từ phương đông. Càng ngày càng thấy bọn chúng nhiều hơn quanh Đầm Đen. Tăng cường bảo vệ các đoàn xe, vị trí của những khu trại tạm, những báo cáo về những vụ trộm cướp, và những vụ mất tích bí ẩn. Số người tị nạn gia tăng đang đi tìm sự bảo vệ của những thị trấn và thành phố lớn hơn có thành lũy. Và những bức bản thảo của những người còn sống về những sinh vật

trán dốc hàm lớn, gồm cả một miêu tả chi tiết về hệ cơ bắp mạnh mẽ mà Khadgar ngay từ đầu nhận ra rằng chỉ có thể có nhờ việc mổ xẻ mẫu vật.

Khadgar bắt đầu đọc thư gửi tới ngài pháp sư trong khi ông ngủ, đọc lớn lên những mẫu tin thú vị hoặc hài hước. Ngài Pháp Sư chẳng hề phản ứng để khuyến khích anh chàng pháp sư, nhưng ông cũng chẳng hề phản đối.

Lá thư có dấu niêm phong tím đầu tiên xuất hiện và Khadgar ngay lập tức biến mất. Một số chữ cái khá có nghĩa, nhưng những từ khác nhanh chóng trở nên khó hiểu. Đầu tiên anh chàng pháp sư hoang mang, có vẻ anh đã hiểu nhầm đôi chút chỉ dẫn cơ bản. Sau một ngày quăng vãi trong phòng đầy những ghi chú và phép thử sai, Khadgar nhận ra những gì anh bỏ sót – rằng khoảng trống giữa các từ cũng được coi như là một chữ cái trong mật mã của Hội, khiến mọi chữ cái dời thêm một bước nữa. Một khi điều đó được nhận ra, lá thư sẽ được giải mã dễ dàng.

Nó trở nên ít ấn tượng hơn lúc trước khi được giải mã. Một ghi chép từ vùng viễn nam, bán đảo Ulmat Thondr, ghi rằng tất cả đều yên tĩnh, không hề có bóng dáng orc (dù cho vẫn có sự tăng số lượng của loài troll rừng) và rằng một ngôi sao chổi mới được nhìn thấy dọc đường chân trời phía nam, với những ghi chú chi tiết (viết bằng chữ, không phải số). Không có yêu cầu phải trả lời, và Khadgar dẹp nó cùng bản dịch sang một bên.

Khadgar thắc mắc tại sao Hội không sử dụng mật mã ma thuật hay văn bản được viết nhờ ma thuật. Có lẽ không phải tất cả thành viên Hội Tirisfal đều là pháp sư. Hoặc rằng họ đang cố dấu nó khỏi những phù thủy khác, như Guzbah, và đặt nó vào một văn bản ma thuật có thể thu hút sự hiếu kỳ của họ như ong với mật. Khadgar cho rằng có khả năng nhất là do vẻ ngoài ngoan cố của Medivh là nguyên nhân những thành viên khác của Hội sử dụng bài thơ tôn vinh mẹ ông ấy làm chìa khóa.

Một kiện hàng lớn do Lothar gửi đến, đánh dấu những nơi nhìn thấy và những vụ tấn công của orc được báo cáo trước đây vào một bản đồ lớn. Quả thực có vẻ như những đội quân orc đang tràn đi khắp vùng đất đầm lầy ở Đầm Đen. Lại một lần nữa không có yêu cầu phải trả lời. Khadgar cân nhắc chuyện gửi cho Lothar một ghi chú nói về tình trạng của Medivh, nhưng rồi nghĩ lại. Ngài Chiến Sĩ có thể làm gì khác ngoài lo lắng chứ? Anh có gửi một ghi chú, dưới có ký tên anh, cảm ơn ông ấy về thông tin và yêu cầu được báo tin đầy đủ.

Tuần thứ hai trôi qua và rồi bước sang tuần thứ ba, sư phụ vẫn hôn mê, đệ tử tiếp tục tìm kiếm. Giờ đã có chìa khóa, Khadgar bắt đầu rà soát lại những bức thư cũ, một số vẫn còn nguyên vẹn nhờ cái dấu tím của sáp niêm phong. Soát qua những tài liệu cũ đó, Khadgar bắt đầu hiểu cảm giác mâu thuẫn của Medivh với Hội. Thường thì những lá thư chỉ là những yêu cầu – bùa chú

này, thông tin nọ, lời triệu hồi tới ngay vì lũ bò chán ăn hoặc sữa của chúng bị chua. Lời bổ sung cho lá thư thường có chút chua chát – một yêu cầu về một phép thuật nào đó hoặc một tàng thư đã mất, che đậy trong những lời khen bóng bẩy. Nhiều trong số đó chẳng có gì ngoài những lời khuyên ra vẻ thông thái, chỉ ra chi tiết rằng ứng viên này nọ có thể trở thành một đệ tử hoàn hảo (anh nhận ra hầu hết số đó không hề được mở ra). Và thường xuyên có những báo cáo chẳng có thông tin gì cả, chẳng chút thay đổi, chẳng hề khác lẽ thường.

Những bức thư gần đây hơn thì bắt đầu thay đổi (chúng không viết ngày, nhưng Khadgar bắt đầu xác định được chúng nằm vào khoảng thời gian nào, vừa nhờ độ ngả vàng của tấm giấy da và cả sự bồn chồn tăng cao của những yêu cầu và đề nghị). Giọng văn trở nên khuây khỏa hơn với sự xuất hiện đột ngột của lũ orc, đặc biệt khi chúng bắt đầu tấn công các đoàn xe. Nhưng lời yêu cầu ngầm dưới đó đối với Medivh vẫn còn, thậm chí còn tăng lên.

Khadgar nhìn ông già nằm trên giường và thắc mắc chuyện gì khiến ông bị ám ảnh việc giúp những người đó và lại giúp đều đặn như vậy.

Và rồi có những lá thư bí ẩn – thỉnh thoảng là lời cảm ơn, lời hỏi ý kiến của một trích đoạn bí ẩn nào đó, lời trả lời cho một câu hỏi nào đó không rõ – “Có,” “Không,” và “Dĩ nhiên là con chim rồi.” Trong lúc thức cạnh giường

Medivh có một lá thư bí ẩn gửi tới mà không có chữ ký. Nó viết là “Chuẩn bị phòng. Phái Viên sẽ tới sớm.”

Cuối tuần thứ ba có hai lá thư gửi tới vào một buổi tối bởi một lái buôn, một cái có dấu niêm phong tím, cái kia có dấu niêm phong đỏ và đề gửi cho chính Khadgar. Cả hai đều tới từ Thành Tím của Kirin Tor.

Lá thư cho Khadgar bắt đầu bằng chữ viết tay cầu thả, “Chúng tôi rất tiếc phải báo cho anh biết về cái chết đột ngột và không ngờ tới của thầy pháp sư Guzbah. Chúng tôi hiểu anh đang qua lại thư từ với vị cố pháp sư và chúng tôi đồng cảm với mất mát của anh. Nếu anh có thư từ, tiền bạc, hoặc thông tin gì của Guzbah, hoặc đang chiếm hữu bất cứ tài sản nào của ông ấy (đặc biệt là bất cứ cuốn sách nào còn nợ), việc gửi trả thư từ, tiền bạc, thông tin, hoặc tài sản đó sẽ rất được cảm kích, xin gửi tới địa chỉ bên dưới.” Một mớ số và một dòng chữ nguệch ngoạc cầu thả khó đọc ở dưới cùng bức thư.

Khadgar cảm thấy như bị đâm ngay vào bụng. Guzbah đã chết ư? Anh lật lá thư lại, nhưng không có thêm thông tin nào khác. Choáng váng, anh với lấy lá thư có dấu niêm phong tím. Nó cũng được viết bằng dòng chữ cầu thả tương tự, nhưng khi được giải mã thì nó chứa thêm nhiều thông tin khác.

Guzbah được tìm thấy chết tại thư viện vào đêm Hội Người Viết Văn, trong lúc đang đọc Luận Án của Denbrawn về “Bài Ca Aegwynn.” (Khadgar cảm

thấy đau nhói ăn năn về việc không gửi cuộn giấy cho người thầy cũ.) Có vẻ như ông ấy bị một con thú (có lẽ là được triệu hồi) đánh bất ngờ và xé xác. Cái chết đến nhanh chóng nhưng thật đau đớn, và việc cái xác được tìm thấy như thế nào được miêu tả rất kỹ lưỡng. Từ sự miêu tả về cái xác và sự hỗn loạn trong thư viện, Khadgar chỉ có thể kết luận rằng “con thú được triệu hồi” đó là một con quỷ cùng loại với con mà Medivh đánh lại ở thành Gió Bão.

Bức thư tiếp tục, ngôn từ vẫn giữ giọng phân tích lạnh lùng mà Khadgar cảm thấy quá sức chịu đựng. Người viết đã ghi chú rằng đây đã là cái chết thứ bảy trong năm của một pháp sư Thành Tím, bao gồm cả đại pháp sư Arrexis. Rồi sau đó tiến tới nói thêm rằng đó là cái chết đầu tiên mà nạn nhân không phải là thành viên của Hội. Người viết muốn biết liệu Medivh có đang liên lạc với Guzbah không, dù trực tiếp hay thông qua đệ tử (Khadgar có chút cảm giác nhìn thấy trước việc này khi nhìn cái tên mình). Tác giả dấu tên tiếp tục suy đoán rằng vì ông ấy không phải thành viên của Hội, Guzbah hẳn phần nào chịu trách nhiệm của việc triệu hồi con thú, và nếu vậy thì Medivh cần cẩn trọng vì Khadgar từng là học trò của Guzbah.

Khadgar cảm thấy chút nhức nhối tức giận. Sao người bí ẩn này (hẳn là một người cấp cao trong Kirin Tor, nhưng Khadgar chẳng đoán ra được ai) dám xúc phạm cả Guzbah và anh! Khadgar thậm chí còn không có mặt khi

Guzbah bị giết! Có thể người này chính là kẻ phải chịu trách nhiệm, hoặc một ai đó như Korrigan – người thủ thư vẫn luôn nghiên cứu về những kẻ thờ phụng quỷ. Và rồi buộc tội lung tung như vậy!

Khadgar lắc đầu và hít sâu. Không, sự phỏng đoán như vậy thật phù phiếm và chỉ được kích động bởi mâu thuẫn cá nhân, giống như chuyện chính trị ở Kirin Tor. Con giận dữ chuyển thành buồn rầu và nhận ra rằng những pháp sư hùng mạnh của Thành Tím chẳng thể nào ngăn cản chuyện này, rằng bảy pháp sư (sáu trong số đó là thành viên của Hội được cho là rất mạnh mẽ và bí mật) đã chết, và tất cả những gì người viết này có thể làm là vu khống mọi người trong tuyệt vọng rằng sẽ không còn cái chết nào nữa. Khadgar nghĩ về hành động nhanh chóng dứt khoát của Medivh ở Thành Gió Bão, và tự hỏi rằng có ai đủ mưu trí, nghị lực, và hiểu biết trong xã hội nữa không.

Anh chàng pháp sư cầm lá thư đã được giải mã lên và xem xét lại dưới ánh nến yếu ớt. Hội Người Viết Văn đã trôi qua hơn một tháng rưỡi. Mất gần ấy thời gian để tin nhắn băng qua biển và tới tay họ bằng đường bộ. Một tháng rưỡi. Trước cả khi Huglar và Hugarin bị giết ở thành Gió Bão. Nếu nó có liên quan tới cùng một con quỷ, hoặc cùng kẻ triệu hồi, nó hẳn phải di chuyển giữa hai nơi đó rất, rất nhanh. Có vài con quỷ trong ảo ảnh có cánh – liệu có khả năng nào cho một con thú như vậy di chuyển giữa các nơi mà không ai nhìn thấy?

Một làn gió bất ngờ thoảng qua. Tóc gáy Khadgar dựng đứng lên, và anh nhìn lên đúng lúc thấy được một hình thù hiện ra trong phòng.

Ban đầu chỉ là một màn khói, đỏ như máu, sủi tăm lên từ một cái lỗ bé tí ti của vũ trụ. Nó cuộn tròn rồi đông đặc lại như sữa chảy trong nước, nhanh chóng tạo thành một khối xoay tít, từ đó bước ra một hình thù lơ mờ của một con quỷ lớn.

Hình thù đó là dạng cỡ nhỏ của cái Khadgar đã từng thấy từ trước, trên nền tuyết trong ảo ảnh xa xưa. Nó đã thu nhỏ mình lại để vừa với căn phòng.

Nhưng da thịt nó vẫn là đồng, áo giáp sắt đen, và râu tóc là những ngọn lửa, cặp sừng khổng lồ nhô lên bên trên cặp lông mày khổng lồ. Nó không mang vũ khí, nhưng có vẻ chẳng cần đến vũ khí gì cả, di chuyển với phong thái thoải mái của một con thú ăn thịt chẳng biết sợ gì cả.

Sargeras.

Khadgar sững sốt tới mức im lặng và bất động. Hẳn là kết giới của Medivh phải cản được con thú đó lại chứ? Nhưng nó lại ở đây, vào trong tòa tháp, vào chính căn phòng của Ngài Pháp Sư dễ dàng như thể một quý tộc bước vào căn lều của một người dân bình thường.

Chúa Tể Quân Đoàn Rực Lửa chẳng hề nhìn quanh, thay vì đó gã lượn tới chân giường. Gã đứng đó một lúc lâu, râu tóc lửa của gã lập lòe không chút

tiếng động, và gã đứng nhìn hình thù bất tỉnh trước mắt gã. Gã quý đứng đó mà nhìn vị pháp sư đang say ngủ.

Khadgar nín thở nhìn quanh bàn làm việc. Một vài pho sách, một ngọn nến được phản chiếu bởi một chiếc gương để tăng ánh sáng. Một cây mở thư dùng để gỡ miếng sáp niêm phong tím. Anh chàng pháp sư từ từ với cây mở thư, cố di chuyển mà không khiến gã quý to lớn chú ý. Ngón tay anh nắm chặt nó, những ngón tay tái mét.

Sargerass vẫn đứng ngay tại chân giường. Sau một hồi lâu, Khadgar cố ép mình di chuyển. Dù để chạy trốn hay tấn công. Cơ bắp anh cứ cứng đờ ngay tại chỗ.

Medivh trở mình trên giường, lẩm bẩm gì đó không nghe rõ. Gã chúa quý từ từ giơ một tay lên, như thể đang tụng kinh trước thân thể mệt mỏi của Ngài Pháp Sư.

Khadgar gào lên một tiếng ghen ghen và lao mình ra khỏi ghế, cây mở thư nắm chặt trong tay. Chỉ lúc đó anh mới nhận ra rằng mình cầm cây mở thư trong tay không thuận.

Gã quý nhìn lên, và đó là một cử động nhẹ nhàng lười biếng, như thể chính gã quý cũng đang ngủ, hoặc đang chìm sâu dưới nước. Nó nhìn anh chàng đang lao tới, tay giơ lên với một con dao ngắn sắc. Gã quý mỉm cười.

Medivh trở mình và lăm bắm trong giấc ngủ. Khadgar đâm cây mở thư sâu vào ngực gã quý.

Và hoàn toàn xuyên qua người sinh vật nọ. Cú đâm đó khiến anh nhào tới trước, lao qua bóng hình của Sargerass và khiến anh ngã lộn nhào về phía bức tường đối diện. Không thể dừng nổi, anh đâm vào bức tường, cây mở thư dội xuống nền đá.

Medivh bật mở mắt, và Người Bảo Hộ ngồi dậy. “Moroes? Khadgar? Hai người ở đây không?”

Khadgar đứng dậy và nhìn quanh. Gã quý đã biến mất, tan biến như bong bóng xà phòng chạm vào thép. Anh đứng đó một mình trong phòng cùng với Medivh.

“Anh đang làm gì trên sàn nhà vậy chàng trai?” Medivh nói. “Moroes có thể lấy cho anh một chiếc giường mà.”

“Thưa thầy, kết giới của ngài!” Khadgar nói. “Chúng hỏng rồi. Đó là...” anh khựng lại một chút, không chắc anh có nên nói ra rằng anh biết diện mạo của Sargerass không. Medivh có thể nhận ra điều đó, và làm khó anh tới khi anh nói ra làm thế nào anh biết được.

“Một con quý,” anh nói. “Có một con quý vừa ở đây.”

Medivh mỉm cười, có vẻ được nghỉ ngơi khá tốt, khuôn mặt đã hồng hào trở lại. “Một con quỷ à? Ta nghĩ là không đâu. Chờ chút.” Ngài Pháp Sư nhắm mắt và gật đầu. “Không, kết giới vẫn còn đó. Chúng không hết năng lượng nhanh đến thế đâu. Anh nhìn thấy gì vậy?”

Khadgar nhanh chóng miêu tả lại hình ảnh của gã quỷ bước ra từ đám mây nhìn như sữa đổ đun sôi, cách nó đứng đó và giơ tay. Ngài Pháp Sư lắc đầu.

“Ta nghĩ đó lại là một ảo ảnh khác của anh,” cuối cùng ông nói. “Chút thời gian bị mắc kẹt và dời chỗ đã rơi vào tòa tháp, nhanh chóng biến mất.”

“Nhưng con quỷ...” Khadgar bắt đầu.

“Con quỷ anh vừa miêu tả không còn nữa đâu, ít nhất ở cuộc sống này,” Medivh nói. “Gã đã bị giết trước cả khi ta được sinh ra, bị chôn sâu dưới lòng biển. Ảo ảnh của anh là của Sargeras, từ ‘Bài Ca Aegwynn.’ Anh có cuộn giấy rồi đấy. Giải mã được tin nhắn chưa? Đúng rồi. Có lẽ đó là tên của thứ đã rơi vào phòng ta. Anh không nên làm việc ở đây khi ta đang ngủ.” Ông khẽ cau mày, như thể đang nghĩ có nên lo lắng không.

“Tôi xin lỗi, tôi nghĩ... tôi nghĩ tốt nhất không nên để ngài lại một mình chứ?” Khadgar biến câu nói thành một câu hỏi, và nghe có vẻ hơi ngu ngốc một chút.

Medivh cười khùng khục và để nụ cười bò khắp khuôn mặt sương gió của mình. “Chà, ta không hề nói anh không thể, và ta không cho rằng Moroes đã ngăn anh lại, vì điều đó khiến ông ấy không cần phải ở đây thường xuyên lắm.” Ông chà ngón cái và một ngón khác lên môi và bộ râu. “Ta nghĩ ta đã ăn đủ súp cho một đời rồi. Và để đảm bảo với anh, ta sẽ kiểm tra lại những kết giới ẩn trong tòa tháp. Và cả chỉ cho anh biết cách nữa. Giờ, dẹp vụ ảo ảnh quỷ sang bên, có chuyện gì khác xảy ra khi ta ngủ không?”

Khadgar tổng kết lại những tin nhắn anh đã nhận được. Chuyện lũ orc đang gia tăng. Tăm bản đồ của Lothar. Tin nhắn bí ẩn về Phái Viên. Và tin tức về cái chết của Guzbah.

Medivh lăm băm khi nghe miêu tả về cái chết của Guzbah, và nói, “VẬY là họ cứ đổ lỗi của Guzbah tới tận khi một đám tiếp theo bị giết sạch.” Ông lắc đầu, rồi nói thêm, “Hội Người Viết Văn. Hẳn là trước khi Huglar và Hugarin chết.”

“Khoảng một tuần rưỡi,” Khadgar nói. “Đủ thời gian cho một con quỷ bay từ Dalaran tới Thành Gió Bão.”

“Hoặc một người cười bằng sự,” Medivh dăm chiêu. “Không phải chỉ có mỗi lũ quỷ và ma thuật ở thế giới này. Đôi khi chỉ là một câu trả lời đơn giản. Còn gì nữa không?”

“Có vẻ như lũ orc đã đông đảo và nguy hiểm hơn rất nhiều,” Khadgar nói.

“Lothar nói rằng chúng đang chuyển từ tấn công các đoàn xe tới tấn công các căn cứ. Những căn cứ nhỏ, nhưng càng ngày càng có nhiều người tới thành Gió Bão và các thành phố khác để tránh.”

“Lothar lo nhiều quá,” Medivh nói với vẻ mặt nhăn nhó.

“Ngài ấy lo rằng,” Khadgar nói dứt khoát. “Ngài ấy không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.”

“Trái lại ấy,” Medivh nói, thở dài một cách buồn rầu. “Nếu mọi thứ anh kể cho ta đều là sự thật, ta e rằng mọi thứ đang diễn ra *đúng* như những gì ta lo ngại!”

Chương mười: Phái Viên

Với sự phục hồi của Medivh mọi thứ đã trở lại bình thường, hoặc như bình thường như lúc Ngài Pháp Sư có mặt. Khi Ngài Pháp Sư vắng mặt, Khadgar bị bỏ lại với những hướng dẫn để trui rèn kỹ năng ma thuật, và khi Medivh ở tại tháp, anh chàng pháp sư mong chờ được thể hiện những kỹ năng đó ngay. Khadgar đã thích nghi nhanh chóng, và cảm thấy sức mạnh của mình là một bộ đồ ngoại cỡ mà rồi anh sẽ đủ lớn để mặc vừa. Giờ anh có thể kiểm soát lửa theo ý muốn, triệu hồi sấm sét mà không cần mây trên trời, và khiến những đồ vật nhỏ nhảy múa trên bàn chỉ bằng ý chí. Anh cũng học những phép thuật khác nữa – những phép cho biết một người chết như thế nào chỉ

dựa vào một mảnh xương còn sót lại, và cách khiến một đám sương mặt đất dâng lên, và cách để lại những tin nhắn ma thuật cho những người khác. Anh học cách phục hồi tình trạng trước đây của một đồ vật vô tri, củng cố một chiếc ghế cũ, và ngược lại, rút hết thời gian của một cây gậy với được làm, khiến nó phủ bụi và dòn tan. Anh học về bản chất của kết giới bảo vệ, và được giao nhiệm vụ duy trì chúng. Anh học trong thư viện về loài quỷ, dù Medivh sẽ không bao giờ cho phép chúng được triệu hồi trong tháp. Mệnh lệnh cuối cùng Khadgar chẳng bao giờ dám vi phạm.

Medivh cũng có đi đây đó trong một thời gian ngắn một vài ngày. Luôn luôn có hướng dẫn để lại, nhưng chẳng hề có giải thích. Lúc quay về Người Bảo Hộ trông mệt mỏi hốc hác hơn, và rất dễ gắt với Khadgar về khả năng kiểm soát của anh chàng, và cả việc kể ra chi tiết những tin tức lúc ông vắng mặt. Nhưng chẳng hề ngủ tới mức hôn mê thêm chút nào nữa, và Khadgar cho rằng dù người thầy đang làm gì, việc đó cũng không hề đáng tới quỷ.

Một buổi tối trong thư viện, Khadgar nghe thấy tiếng ồn từ khu sinh hoạt chung và chuồng ngựa bên dưới. Tiếng hò reo thách thức, rồi tiếng trả lời bằng giọng nhỏ nhẹ khó nghe được. Lúc anh tới được khung cửa sổ nhìn ra phía đó của tòa tháp, một nhóm kỵ sĩ đang ra khỏi bức tường của tháp.

Khadgar cau mày. Liệu có phải một người ăn xin bị Moroes đuổi đi, hay là những người đưa tin đem theo những tin tức đen tối khác cho thầy anh? Khadgar đi xuống tháp để tìm hiểu.

Anh chỉ thoáng nhìn thấy có người mới đến – một chiếc áo choàng đen phất qua bước vào phòng khách chạy dọc theo những tầng thấp của tháp. Moroes đang ở đó, nấn trong tay, miếng che mắt đeo sẵn, và khi Khadgar bước những bước cuối cùng anh có thể nghe thấy người quản gia nói “...Những vị khách khác, họ ít cẩn thận hơn. Họ đã đi rồi.”

Những gì mà người mới đến kia trả lời không rõ là gì, và Moroes kéo cửa đóng lại khi Khadgar đi tới.

“Có khách à?” anh chàng hỏi, cố xem xem có chút dấu vết gì của người kia sau lưng ông không. Anh chỉ nhìn thấy một cánh cửa đã đóng.

“À ừ,” người quản gia trả lời.

“Pháp sư hay nhà buôn?” anh chàng pháp sư hỏi.

“Chẳng biết,” người quản gia nói, đã đang đi xuống sảnh. “Không hỏi, và ngài Phái Viên cũng không nói.”

“Phái Viên,” Khadgar nhắc lại, nghĩ về một trong những lá thư bí ẩn gửi tới lúc Medivh ngủ say. “VẬY là đó là việc chính trị. Cho Ngài Pháp Sư.”

“Có lẽ vậy,” Moroes nói. “Không hỏi. Không phải chỗ cho tôi.”

“Vậy là đó là cho Ngài Pháp Sư,” Khadgar nói.

“Có lẽ vậy,” Moroes nói, cùng cái điệu bộ buồn ngủ đấy. “Chúng ta sẽ được bảo khi chúng ta cần biết.” Và rồi ông đi, để lại Khadgar nhìn vào cánh cửa đóng.

Ngày tiếp theo, có một cảm giác rất kỳ cục về một sự có mặt khác trong tháp, một hành tinh có trọng lực thay đổi tất cả quỹ đạo những thứ khác. Hành tinh này khiến Cook phải đổi một cặp chảo lớn, và Moroes đi đi lại lại quanh đại sảnh nhiều hơn bình thường. Và kể cả chính Medivh cũng cử Khadgar đi làm vài việc vặt trong tháp, và khi anh chàng pháp sư rời đi anh vẫn có thể nghe được tiếng ào xào của áo choàng nặng quét trên nền đá phía sau.

Medivh chẳng yêu cầu gì cả, và Khadgar cứ chờ. Anh gợi ý. Anh kiên nhẫn chờ. Thay vì đó anh được cử tới thư viện để tiếp tục việc học và thực hành phép thuật. Khadgar đi xuống cầu thang tròn được nửa vòng rồi dừng lại, sau đó từ từ leo ngược lên, chỉ để thấy đuôi một tấm áo choàng đen lướt vào phòng thí nghiệm của Người Bảo Hộ.

Khadgar nặng nề đi xuống cầu thang, cứ suy đoán chuyện ai là Pháp Sư. Một gián điệp của Lothar à? Một thành viên bí mật của Hội? Có lẽ là một

trong những thành viên từ Kirin Tor, người có kiểu chữ viết tay cầu thả và những giả thuyết nham hiểm? Hoặc cũng có thể là một ai hoàn toàn khác? Không biết chuyện gì thật là thất vọng, và không được Ngài Pháp Sư tin tưởng còn khiến vấn đề tồi tệ hơn.

“Chúng ta sẽ được bảo khi chúng ta cần biết,” Khadgar lẩm bẩm, nặng nhọc bước vào thư viện. Những ghi chú và lịch sử của anh rải rác khắp bàn, nơi anh để chúng lại. Anh nhìn chúng, và cả lược đồ của phép triệu hồi ảo ảnh. Anh đã có chút sửa đổi từ lần cuối cùng thực hiện, hi vọng thay đổi được kết quả.

Khadgar nhìn mớ ghi chú và mỉm cười. Rồi anh nhặt mớ lọ nhỏ chứa những viên ngọc nghiền nhỏ, và cúi đầu xuống nhìn phòng ăn đang để không.

Thấp hơn hai tầng thật là hoàn hảo. Một căn phòng hình elip với lò sưởi đá ở hai đầu, chiếc bàn lớn đặt đâu đó, những chiếc ghế tựa cổ xưa xếp dọc tường một bên lối vào. Nền nhà làm từ đá cẩm thạch trắng, cũ kỹ nứt nẻ nhưng được giữ sạch sẽ nhờ công việc siêng năng của Moroes.

Khadgar trải ra một vòng tròn ma thuật từ thạch anh tím và thạch anh đỏ, vừa nhe răng vừa rải. Anh rất tự tin vào việc làm phép này, và không cần bộ áo chùng tế lễ để cầu may. Khi anh trải hình vẽ bảo vệ, anh lại mỉm cười. Anh đã tạo hình năng lượng trong đầu mình, gọi lên những loại ma thuật cần

thiết, điều chỉnh chúng theo hình thái cần có, giữ nguyên những năng lượng màu mỡ đó tới khi cần đến.

Anh bước vào giữa vòng tròn, thầm thì những lời cần nói, vẫy những cử chỉ bằng bàn tay theo một chuyển động hoàn hảo, và giải phóng nguồn năng lượng bên trong tâm trí. Anh cảm thấy được giải phóng như thể có thứ gì đó kết nối giữa tâm trí và linh hồn anh, và gọi nên thứ ma thuật đó.

“Cho ta xem những gì đang diễn ra trong phòng của Medivh,” anh nói, tâm trí tỏa ra một luồng mạnh mẽ, hi vọng rằng kết giới của Người Bảo Hộ không ảnh hưởng tới đệ tử của ông.

Ngay lập tức anh biết phép thuật đó đã sai sót. Không phải nghiêm trọng, với ma trận của ma thuật sụp đổ lên chính nó, mà là hơi không có tác dụng. Có lẽ kết giới có tác động lên anh, điều hướng con mắt của anh đi đâu đó, tới một cảnh khác.

Anh biết anh đã nhầm chỗ nhờ vài thứ. Thứ nhất, đang là ban ngày. Thứ hai, trời ấm. Cuối cùng, nơi này thật quen thuộc.

Anh chưa từng ở đây trước đây, đúng hơn là không ở đúng tòa tháp này, nhưng rõ ràng là anh đang ở Thành Gió Bão, đang nhìn xuống thành phố bên dưới. Đây là một trong những tòa tháp cao hơn, và căn phòng có thiết kế tương tự với nơi hai thành viên của Hội đã chết mấy tháng trước. Nhưng

những cửa sổ ở đây rất lớn và mở ra một ban công trắng lớn, và làn gió ấm thơm phức phả trên những nếp màn mờ ảo. Những con chim đủ màu đậu trên những vòng vàng vòng quanh căn phòng.

Trước mắt Khadgar là một chiếc bàn nhỏ đặt những đĩa sứ viền vàng, những bộ dao nĩa cũng làm từ thứ kim loại quý đó. Những tô pha lê chứa hoa quả – tươi ngon sạch sẽ, sương sớm vẫn còn đọng trên mắt những quả dâu tây. Khadgar cảm thấy dạ dày khê sôi lên trước cảnh tượng đó.

Quanh bàn có một người gầy gò mà Khadgar không biết, khuôn mặt gầy và trán rộng, mới bộ ria mép và chòm râu dê mảnh. Ông ta phủ một lớp mền đỏ trang trí hoa mĩ mà Khadgar nhận ra đó là một chiếc áo choàng, thắt ở hông bằng một thắt lưng vàng. Ông ta chạm vào một chiếc nĩa, khê dịch nó sang một chút, rồi gật đầu thỏa mãn. Ông ta ngược lên nhìn Khadgar và mỉm cười.

“Chà, người dậy rồi,” ông ta nói bằng giọng nghe khá quen thuộc đối với Khadgar.

Lúc đó, Khadgar đã nghĩ là ảo ảnh kia có thể thấy được anh, nhưng không, người đàn ông đang nói với ai đó sau lưng anh. Anh quay lại thì thấy Aegwynn, trẻ đẹp như lúc bà ở trên đồng tuyết. (Liệu lần này là trước hay sau so với lần trước? Anh chẳng thể biết được chỉ dựa vào ngoại hình của

bà.) Bà mặc một chiếc áo choàng trắng với những đường nét màu xanh lục, nhưng được làm từ lụa chứ không phải lông, và chân không đi giày ống mà chỉ đi dép. Mái tóc vàng của bà được cài một vòng nguyệt quế bạc.

“Ngài có vẻ phải đối mặt với một vấn đề lớn nhĩ,” bà nói, nét mặt Khadgar không thể nào đọc nổi.

“Với đủ ma thuật và mong muốn, chẳng có gì là không thể,” người đàn ông nói, và ngửa bàn tay ra. Lơ lửng trên tay ông, một đóa lan trắng nở rộ.

Aegwynn cầm lấy bông hoa, chiếu lệ đưa nó lên mũi, rồi đặt lại lên bàn.

“Nielas...” bà nói.

“Ăn sáng đã,” người pháp sư Nielas nói. “Xem xem một quan pháp sư có được những gì vào sáng sớm nào. Những quả kia được hái từ những khu vườn hoàng gia mới chưa tới một tiếng trước...”

“Nielas,” Aegwynn lại nói.

“Sau đó là những lát dăm bông phết bơ và xi rô,” người pháp sư nói tiếp.

“Nielas,” Aegwynn lặp lại.

“Rồi có lẽ là chút trứng throcka, chần tại bàn ngay trong vỏ nhờ một phép thuật đơn giản ta học từ quần đảo...” người pháp sư nói.

“Ta đi đây,” Aegwynn chỉ nói đơn giản.

Một đám mây phủ khắp khuôn mặt người pháp sư. “Đi sao? Sớm vậy? Trước cả bữa sáng à? Ý ta là, ta nghĩ chúng ta có thể có cơ hội nói chuyện thêm.”

“Ta đi đây,” Aegwynn nói. “Ta có việc riêng phải làm, và vì vậy có rất ít thời gian cho mấy trò đùa buổi sáng.”

Vị quan pháp sư vẫn còn bối rối. “Ta nghĩ sau đêm qua nàng hẳn sẽ muốn ở lại thành Gió Bão trong một thời gian chứ.” Ông nháy mắt với người đàn bà, “Phải không?”

“Không,” Aegwynn nói. “Thực ra là sau đêm qua, không còn cần thiết cho ta ở lại đây nữa. Ta đã đạt được mục đích của việc ta đến đây. Ta không cần phải ở lại đêm lâu thêm nữa.”

Lúc đó, Khadgar co rúm lại khi nhận ra một việc. Dĩ nhiên là giọng nói người pháp sư nghe quen thuộc rồi.

“Nhưng ta nghĩ...” người pháp sư Nielas lắp bắp, nhưng Người Bảo Hộ lắc đầu.

“Ngài, Nielas Aran, là tên gốc,” Aegwynn chỉ nói đơn giản. “Ngài là một trong những phù thủy hùng mạnh nhất Hội Tirisfal, nhưng mà ngài vẫn là

một kẻ ngốc. Điều đó nói lên gì đó về những người còn lại trong Hội.”

Nielas Aran kiểm chế. Ông ta định tỏ ra nóng nảy, nhưng chỉ trông như đang hờn dỗi. “Giờ chờ một chút...”

“Hắn ngài không nghĩ rằng chỉ mình sức hút tự nhiên của ngài có thể đem được ta tới phòng ngài, hoặc là mưu mẹo hay chút lạ thường có thể hấp dẫn ta trong cuộc thảo luận lúc thực hiện nghi lễ chứ? Hắn ngài cũng nhận ra rằng ta chẳng thể bị gây ấn tượng bởi vị trí của ngài là một quan pháp sư như vài dân chăn bò chứ? Và hắn là ngài phải nhận ra rằng sự quyến rũ đều có thể tới từ hai phía chứ? Ngài không ngốc đến *thế* chứ phải không Nielas Aran?”

“Dĩ nhiên là không,” vị quan pháp sư nói, rõ ràng là bị nhói đau bởi lời của bà nhưng quyết không chịu công nhận. “Ta chỉ nghĩ rằng, như những công dân văn minh, chúng ta có thể có chút thời gian cho bữa sáng.”

Aegwynn mỉm cười, và Khadgar thấy rằng đó là một nụ cười tàn bạo. “Ta đã già không thua gì các vương triều, và đã vượt qua được sự khao khát thời con gái vào thế kỷ đầu tiên. Ta biết rõ những gì ta làm lúc tới phòng ngài vào đêm qua.”

“Ta nghĩ...” Nielas nói. “Ta chỉ nghĩ...” Ông cố chọn từ phù hợp.

“Rằng ngài, trong cả Hội, có thể là người có thể quyến rũ và chế ngự Người Bảo Hộ vĩ đại và hoang dại này sao?” Aegwynn nói, nụ cười dần ra rộng hơn. “Rằng ngài có thể trói buộc bà ta theo ý ngài, khi mà tất những người khác đã thất bại, nhờ vào sức hấp dẫn, trí tuệ, và mưu mẹo à? Chẳng cường sức mạnh của *người Tirisfal* vào cỗ xe ngựa của ngài sao? Thôi nào Nielas Aran. Ngài đã lãng phí rất nhiều tiềm năng của ngài vào đó rồi, đừng nói với ta rằng cuộc sống trong hoàng cung đã làm tha hóa ngài nhé. Hãy để ta còn chút tôn trọng ngài.”

“Nhưng nếu nàng không bị quyến rũ,” Nielas nói, đầu óc xoay vần quanh những gì Aegwynn nói, “nếu nàng không muốn ta, vậy sao chúng ta...”

Aegwynn trả lời. “Ta tới thành Gió Bão vì một thứ một mình ta không thể có được, một người cha phù hợp cho người kế thừa của ta. Đúng vậy Nielas Aran à, ngài có thể nói với những pháp sư đồng cấp trong Hội rằng ngài đã lên giường với Người Bảo Hộ vĩ đại hùng mạnh này. Những ngài cũng sẽ nói cho họ biết rằng ngài đã cho ta cách để chuyển giao sức mạnh của ta mà không cần Hội phải bàn bạc thêm gì nhiều nữa.”

“Ta đã làm sao?” Kết quả của hành động của ông bắt đầu chìm xuống. “Ta cho là có. Nhưng Hội sẽ không thích...”

“Bị điều khiển? Bị chống đối? Bị lừa gạt à?” Aegwynn nói. “Không, họ không bị đâu. Nhưng họ sẽ không tác động lên ngài, vì sợ rằng ta thực sự thấy chút thú vị lẫn mạn với ngài. Và hãy nhận lấy lời an ủi này – trong tất cả các pháp sư phù thủy, ngài là người có tiềm năng nhất. Hạt giống của ngài sẽ bảo vệ và củng cố cho con ta và khiến nó trở thành vật chủ cho sức mạnh của ta. Và khi nó được sinh ra và được cai sữa, ngài rồi sẽ nuôi nấng nó, ở đây, vì ta biết nó sẽ đi theo con đường của ta, và kể cả Hội cũng không muốn mất đi cơ hội đó để tác động đến nó.”

Nielas Aran lắc đầu. “Nhưng ta...” Ông dừng lại một chút. “Nhưng nàng có...” Ông lại dừng lại. Cuối cùng khi ông nói, có chút ánh lửa trong mắt ông, và sự đanh thép trong giọng nói. “Tạm biệt, Magna Aegwynn.”

“Tạm biệt, Nielas Aran,” Aegwynn nói. “Đã thật rất... vui.” Và rồi bà quay gót đi khỏi phòng.

Nielas Aran, pháp sư trưởng của vương triều Azeroth, người âm mưu trong Hội Tirisfal, giờ là cha của Người Bảo Hộ tương lai Medivh, ngồi canh chiếc bàn được đặt hoàn hảo. Ông nhặt một cây nĩa vàng lên, xoay nó quanh những ngón tay. Rồi ông thở dài, để rơi nó trên sàn.

Ảo ảnh mờ nhạt dần đi trước khi chiếc nĩa đập xuống nền cẩm thạch, nhưng Khadgar nhận ra một tiếng động khác sau lưng. Tiếng ủng chà lên nền đá

lạnh. Tiếng loạt xoạt của một chiếc áo choàng. Anh không hề có một mình.

Khadgar wheeled, but all he caught was a tantalizing glimpse of a black cloak's back. The Emissary was spying on him. Bad enough he was sent away each time Medivh met with the stranger—now the Emissary had run of the castle and was spying on him!

Khadgar quay gót, nhưng anh chỉ kịp nhìn thấy là tà áo choàng đen phất ra sau. Người Phái Viên đang theo dõi anh. Quá đủ tồi tệ khi anh bị đuổi đi cứ mỗi lần Medivh gặp người lạ mặt này – giờ Phái Viên đang rời khỏi tháp và đang theo dõi anh!

Ngay lập tức Khadgar bước thẳng ra hành lang. Vào lúc anh tới ngưỡng cửa, mục tiêu của anh đã đi mất, nhưng vẫn có tiếng vải quét trên nền đá dọc cầu thang đi xuống. Xuống thẳng phòng khách.

Khadgar cũng lao thẳng xuống cầu thang. Cầu thang tròn giúp cô ta tránh xa khỏi tầm mắt, khi mà tiếng bước chân càng ngày càng lớn và rõ ràng hơn. Anh chàng pháp sư bước rất nhanh xuống bậc tới mức nhiều lần anh nhảy dọc bước tường phía trong, bước hai hoặc ba bậc một lần.

Nửa đường tới tầng khách Khadgar có thể thấy cái bóng của mục tiêu trên bức tường ngoài. Khi anh tới tầng khách anh có thể thấy bóng hình trùm áo choàng, di chuyển nhanh chóng xuyên qua cửa vòng ra tới cửa. Khi người

Phái Viên tới được phòng khách, anh sẽ mất đi cơ hội. Khadgar nhảy một bước thẳng qua bốn bậc và chồm tới trước lấy tay tóm lấy hình thù khoác áo choàng.

Tay anh nắm phải những cơ bắp chắc khỏe, và anh lẳng mục tiêu vào tường. “Ngài Pháp Sư sẽ muốn biết người đang theo dõi...” anh nói, nhưng những từ đó cứng luôn trong miệng khi tấm áo choàng rơi ra để lộ ra người Phái Viên.

Cô ta mặc bộ đồ da đi đường, đi đôi ủng buộc cao, quần đen và áo cánh bằng lụa đen. Cô ta có cơ bắp rất chắc chắn, và Khadgar không hề nghi ngờ gì rằng cô ta đã đi ngựa cả chặng đường tới đây. Nhưng làn da của cô ta có màu xanh lục, và mũi trùn thả ra sau lộ ra khuôn mặt có quai hàm lớn với răng nanh của loài orc. Cặp tai xanh dài nhô lên từ mái tóc đen.

“Orc!” Khadgar hét lên, và tự động phản ứng. Anh giơ một tay lên, lăm bắm làm phép, triệu hồi sức mạnh để tạo ra một tia chớp bí lực xuyên qua cô ta.

Anh chẳng có cơ hội hoàn thành. Ngay khi anh vừa mở miệng, ả orc kia đã tung ra một cú đá, giơ chân cao lên đến ngang ngực. Đầu gối quét ngang bàn tay đang chỉ của Khadgar, khiến tay anh chỉ đi chỗ khác. Bàn chân đi ủng đập vào má Khadgar, khiến anh lão đảo.

Khadgar loạng choạng lùi lại và ném thấy vị máu – chắc hẳn ảnh đã cắn vào má do cú đánh đó. Anh lại giơ tay lên nhằm tạo ra chớp, nhưng ả orc vẫn quá nhanh, nhanh hơn hẳn lũ chiến binh nặng nề giáp trụ anh từng chiến đấu trước đây. ả ta đã thu hẹp khoảng cách giữa họ, đâm mạnh vào bụng anh, ép hơi ra khỏi buồng phổi và sự tập trung khỏi trí óc anh.

Anh chàng pháp sư gầm gừ, từ bỏ ma thuật chuyển sang chiến đấu trực diện. Vẫn còn đau do đòn đánh, anh quay sang một bên, tóm lấy tay ả và kéo ả ta mất thăng bằng. Có chút bất ngờ hiện ra trên khuôn mặt màu lục bảo của ả, nhưng chỉ trong một khắc. ả ta đứng vững trên sàn, kéo Khadgar về phía ả, và dễ dàng phá vỡ và đảo ngược thế.

ả ném cả người anh dọc hành lang. Anh trượt trên nền đá, đập vào tường và cuối cùng trượt tới chân ai đó.

Nhìn lên, Khadgar nhìn thấy người quản gia đang ngược xuống nhìn anh, vẻ lo lắng mơ hồ trên mặt ông ta.

“Moroes!” Khadgar hét lớn. “Lùi lại! Tìm Ngài Pháp Sư! Chúng ta có orc trong tháp!”

Moroes không hề di chuyển, thay vì đó ông ngược lên nhìn ả người orc với cặp mắt nheo nheo kính cẩn. “Người ổn cả chứ thưa Phái Viên?”

Ả đàn bà cười, đôi môi xanh cong lên, rồi quần áo choàng quanh người.

“Chưa từng tốt hơn. Cần chút luyện tập nhỏ. Cậu nhóc tử tế này đã giúp ta.”

“Moroes!” anh chàng pháp sư quát. “Ả này là...”

“Phái Viên. Khách của Ngài Pháp Sư,” Moroes nói, nhẹ nhàng nói thêm,

“Tôi tìm người. Ngài Pháp Sư muốn gặp người.”

Khadgar đứng dậy và nhìn xoáy vào Phái Viên. “Khi người gặp Ngài Pháp Sư, người sẽ nói cho ông ấy biết người đang rình mò xung quanh chứ?”

“Không muốn gặp cô ấy,” Moroes sửa. “Muốn gặp anh đấy Đệ Tử.”

“Ả ta là một orc!” Khadgar nói, lớn tiếng và khó nghe hơn ý muốn.

“Thật ra là bán orc,” Medivh nói. Ông cúi đầu vào bàn làm việc, trên đó có một thiết bị bằng vàng, một kính trắc tinh. “Ta cho rằng quê nhà cô ấy có loài người, hoặc gần giống như người, hoặc ít ra là có họ trong quá khứ. Đưa cho ta cái compa nào Đệ Tử.”

“Chúng muốn giết ngài đấy!” Khadgar hét lên.

“Ý anh là orc à? Đúng là có một số,” Medivh nói bình thản. “Một số orc cố giết ta. Và giết cả anh nữa. Garona không nằm trong số đó. Dù sao đi nữa ta không nghĩ về cô ta như vậy. Cô ấy ở đây đại diện cho dân cô ấy. Hoặc ít nhất là cho một số trong số đó.”

Garona. Vậy là ả phù thủy đó có tên, Khadgar nghĩ. Và rồi anh nói, “Chúng ta từng bị tấn công bởi orc. Tôi từng có một ảo giác vụ tấn công của orc. Tôi đã từng đọc thư từ khắp nơi ở Azeroth, nói về những vụ tấn công của orc. Cứ đề cập đến orc là nhắc đến sự tàn bạo ác độc của chúng. Có vẻ như càng ngày càng có nhiều bọn chúng hơn. Đó là một chủng tộc man rợ và nguy hiểm.”

“Và ta cho là cô ấy đã đánh bại anh dễ dàng,” Medivh nói, ngẩng đầu lên khỏi công việc.

Không chú ý, Khadgar vẫn chạm vào khoe miệng, nơi máu đã khô đi. “Điều đó hoàn toàn khác những gì tôi muốn nói.”

“Hoàn toàn,” Medivh nói. “Và những gì anh muốn nói là?”

“Ả ta là một orc. Ả ta rất nguy hiểm. Và ngài thì để ả tự do đi khắp tháp.”

Medivh cau mày, có sự đánh thép trong giọng nói. “Cô ấy là một bán orc. Cô ấy cũng nguy hiểm như anh thôi, nếu như cũng ở trong hoàn cảnh như vậy. Và cô ấy là khách của ta và được ban cho mọi sự tôn trọng như một vị

khách. Ta mong chờ anh đối xử với khách của ta như thế, Niềm Tin Trẻ Tuổi ạ.”

Khadgar im lặng một chút, rồi cố mon men. “Cô ta là Phái Viên.”

“Cô ta là phái viên để *làm gì?*”

“Một hoặc vài bộ tộc hiện tại đang sống tại Đầm Đen,” Medivh nói. “Nhưng ta chưa biết chính xác là bộ tộc nào. Chúng ta chưa đi xa đến thế.”

Khadgar nháy mắt ngạc nhiên. “Ngài để cô ta vào tháp của chúng ta, và cô ta chẳng có chỗ đứng chính thức nào sao?”

Medivh thả lỏng và thở dài mệt mỏi. “Cô ta đã tự giới thiệu với ta là đại diện của một vài bộ tộc orc hiện tại đang tấn công Azeroth. Nếu điều này có thể được giải quyết bởi bất cứ cách gì khác đánh chém thì có ai đó phải đi thương lượng. Nơi này là một nơi phù hợp. Và, bên cạnh đó, đây hẳn là tháp *của ta*, không phải của chúng ta. Anh là học trò của ta ở đây, đệ tử của ta, và đang ở đây theo ý của ta. Và là học trò, đệ tử, ta mong anh chịu mở mang đầu óc.”

Im lặng mất một lát để Khadgar tiêu hóa điều đó. “Vậy là cô ta đại diện cho ai? Một vài, không ai cả, hay toàn bộ loài orc?”

“Vào lúc này cô ấy đại diện cho chính cô ấy,” Medivh nói, thở dài tức tối.

“Không phải tất cả con người đều tin vào cùng một thứ. Thực chẳng có lý do

gì để tin vào tất cả loài orc. Câu hỏi của ta cho anh là, dựa vào tính hiếu kỳ sẵn có, tại sao anh lại không cố khai thác càng nhiều thông tin từ cô ấy càng tốt, thay vì nói với ta rằng ta phải làm vậy? Trừ khi anh nghi ngờ ta và khả năng của ta không kiểm soát nổi chỉ một bán orc?”

Khadgar im lặng, xấu hổ về cả hành động của mình và cả không nghĩ theo cách đó. Liệu anh có đang nghi ngờ Medivh không? Liệu có khả năng Ngài Pháp Sư bằng cách nào đó không ủng hộ Hội không? Ý nghĩ đó nung nấu trong lòng anh, tiếp thêm sức bởi những lời của Lothar, ảo ảnh về gã quý, và chính trị của Hội. Anh muốn cảnh báo người đàn ông già đó, nhưng từng lời giờ có vẻ đang quay lưng chống lại anh.

“Có lúc tôi lo cho ngài,” cuối cùng anh nói.

“Và ta cũng lo lắng cho anh,” người pháp sư già nói về tức tối. “Có vẻ ta phải lo lắng cho quá nhiều thứ vào những ngày này rồi.”

Khadgar cố nói lần cuối. “Thưa ngài, tôi nghĩ ả Garona này là một gián điệp,” anh nói đơn giản. “Tôi nghĩ cô ta ở đây để tìm hiểu mọi thứ cô ta có thể, để sau này sử dụng để chống lại ngài.”

Medivh ngửa ra sau và để lộ một nụ cười ma quái với anh chàng. “Lại giống chó chê mèo lắm lông rồi, anh chàng pháp sư tập sự ạ. Hay là anh đã quên

mất danh sách những thứ mà mấy ông thầy của anh ở Kirin Tor yêu cầu anh khai thác từ ta khi anh tới Karazhan lần đầu rồi?”

Tai Khadgar đỏ lựng lên khi anh rời khỏi phòng.

Chương mười một: Garona

Anh trở về thư viện của mình (đúng ra là của Medivh) để rồi thấy cô ta đang ra soát những ghi chú của anh. Một cơn giận ngay lập tức bùng lên trong lồng ngực anh, nhưng cơn đau nhói từ đòn đánh của cô ta, và lời khiển trách của Medivh giúp anh kiểm soát cơn giận dữ.

“Cô đang làm gì vậy hả?” giọng nói của anh vẫn mang chút sắc lẹm.

Ngón tay của Phái Viên Garona lướt trên những tờ giấy. “Rình mò, tôi tin là anh gọi là như vậy? Theo dõi à?” Cô ngược mắt nhìn lên, nhăn mặt. “Thật ra tôi đang cố hiểu xem anh đang làm những gì ở đây. Nó vẫn còn để mở.

Mong rằng chuyện này ổn với anh.”

KHÔNG HỀ ổn chút nào với tôi, Khadgar nghĩ, nhưng rồi anh nói, “Ngài Medivh đã chỉ dẫn cho tôi phải lịch sự với cô. Tuy nhiên, ngài ấy có thể sẽ cảm thấy bị coi khinh nếu vì vậy mà tôi để cô tự khiến chính mình nổi tung lên vì làm một thứ phép thuật thiếu suy nghĩ nào đấy.”

Khuôn mặt Garona có vẻ điềm tĩnh, nhưng Khadgar để ý rằng cô ta vẫn nhắc ngón tay lên khỏi những tờ giấy. “Tôi chẳng hề có chút hứng thú gì với ma thuật.”

“Nói trước bước không qua,” Khadgar nói. “Liệu có gì tôi có thể giúp cô được không, hay cô chỉ đang đơn giản là rình mò thôi, nhìn ngó tất cả những gì cô sờ tới được?”

“Tôi được bảo là anh có một pho sách về những vị vua Azeroth,” cô ta nói, “Ta rất muốn được xem xét nó.”

“Cô đọc được à?” Khadgar hỏi. Nghe có vẻ hơi khó nghe hơn anh muốn.

“Xin lỗi. Ý tôi muốn nói...”

“Ừ, ngạc nhiên nhỉ, tôi có thể đọc đấy,” Garona nói, nhanh chóng và hơi hấp tấp. “Tôi đã học được nhiều trò trong nhiều năm quá đấy.”

Khadgar quắc mắt. “Hàng thứ hai, giá sách thứ tư. Đó là một quyển sách bìa đỏ viền vàng.” Garona biến mất vào đồng sách, và Khadgar nhún cơ hội đó dọn dẹp lại mớ ghi chú trên bàn. Anh cần phải giấu chúng ở đâu đó nếu ả bán orc này còn đang chạy tung tăng khắp nơi. Ít nhất đó không phải là thư của Hội – kể cả Medivh cũng phải điên tiết lên nếu anh đưa ‘Bài Ca Aegwynn’ cho cô ta.

Mắt anh liếc nhìn nơi cuộn giấy dùng làm chìa khóa được đặt. Từ chỗ anh đứng có vẻ nó vẫn chưa bị động tới. Không cần phải gây sự chú ý, anh cần phải di chuyển cả nó nữa.

Garona quay trở lại cùng với một pho sách khổng lồ trong tay, và nhướn bộ lông mày rậm nhìn Khadgar tỏ ý muốn hỏi. “Vâng, chính là nó,” anh đệ tử nói.

“Ngôn ngữ của con người có hơi chút... *dài dòng*,” cô nói, đặt pho sách xuống khoảnh trống mà những ghi chú của Khadgar ban nãy từng nằm.

“Chỉ là bởi chúng tôi luôn có thứ gì đó để nói,” Khadgar nói, cố ép một nụ cười. Anh thắc mắc liệu loài orc có dùng sách không? Liệu tất cả chúng đều

biết đọc không? Dĩ nhiên chúng có những phù thủy, nhưng liệu điều đó có nghĩa là chúng có thực sự biết được chút kiến thức nào không?

“Tôi hi vọng tôi không mạnh tay với anh quá, lúc ở sảnh.” Giọng cô ta có hơi liên thoảng, và Khadgar tin rằng thực chất cô ta muốn anh mất luôn một cái răng. Hẳn đây là một kiểu lời xin lỗi đối với orc.

“Chưa từng tốt hơn,” Khadgar nói. “Tôi cần chút ít luyện tập.”

Garona ngồi xuống và bắt đầu chìm đầu vào mớ chữ. Khadgar để ý rằng cô ta mấp máy môi khi đọc, và ngay lập tức cô ta lật về cuối cuốn sách, tới phần mới phụ thêm về triều đại của Vua Llane.

Giờ đây, không phải ở ngay giữa trận chiến khốc liệt, anh có thể thấy rằng Garona không phải là một orc bình thường mà anh từng chiến đấu lúc trước. Cô ta mảnh dẻ nhưng cơ bắp, không giống lũ cục súc xấu xí thô bạo anh chống lại bên cạnh đoàn xe. Làn da cô ta mịn màng hơn, gần giống con người, và một nước da xanh sáng hơn so với làn da màu ngọc bích của chính lũ orc. Nanh của cô ta nhỏ hơn, và đôi mắt hơi to hơn một chút, sáng hơn nhiều so với mấy quả cầu đỏ ngẫu của lũ orc chiến binh. Anh tự hỏi bao nhiêu phần trong đó là do kế thừa từ con người và bao phần thì là do là phụ nữ. Anh tự hỏi liệu có tên orc nào anh đánh lại lúc trước là nữ không – không rõ ràng lắm, và anh không hề có ý định kiểm tra vào lúc đó.

Quả thực, nếu không có làn da xanh, khuôn mặt biến dạng và có răng nanh, cùng với thái độ hờn hĩnh thù địch thì hẳn cô ta phải rất hấp dẫn. Dù vậy, cô ta đang ở trong thư viện *của anh*, và đang rà soát đồng sách *của anh* (đúng ra là thư viện của Medivh, và sách của Medivh, nhưng Ngài Pháp Sư đã tin tưởng giao phó chúng cho *anh*).

“Vậy cô là Phái Viên,” cuối cùng anh nói. Anh cố khiến lời nói trở nên nhẹ nhàng nhã nhặn. “Tôi được báo về chuyện viếng thăm sắp tới của cô.”

Nữ bán orc gật đầu, vẫn tập trung vào những từ trước mặt.

“Chính xác thì cô làm phái viên *để làm gì?*”

Garona nhìn lên, và Khadgar thấy lập lòe sự bức mình bên dưới bộ lông mày rậm. Khadgar thấy dễ chịu khi làm phiền cô ta, nhưng cùng lúc đó lại thắc mắc cô ta sẽ không nói những gì. Anh không muốn ép quá mạnh hay quá nhanh, nếu không khéo anh sẽ lại bị đánh tiếp, hoặc lại bị phàn nàn bởi Ngài Pháp Sư.

Ít nhất lần này anh sẽ khai thác được ít thông tin trước trận đấu. Anh nói, “Ý tôi là, nếu cô là Phái Viên, điều đó có nghĩa là có ai đó ra lệnh cho cô, có ai đó giết dây cô, có ai đó mà cô phải báo cáo lại. Cô thay mặt cho ai?”

“Tôi chắc rằng Thầy của anh, Ông Già, sẽ nói cho anh biết nếu anh hỏi,”

Garona êm ả nói, nhưng ánh mắt vẫn cứng rắn.

“Tôi chắc ngài ấy sẽ,” Khadgar nói dối. “Nếu tôi đủ dày mặt để hỏi ngài ấy. Vậy nên tôi quay sang hỏi cô. Cô thay mặt co ai? Cô được ban cho những quyền gì? Liệu có phải cô ở đây để đàm phán, hay yêu cầu, hay điều gì?”

Garona đóng sách lại (Khadgar cảm thấy một chiến thắng bé nhỏ trong việc thu hút cô ta khỏi việc đang làm) và nói, “Liệu tất cả con người có nghĩ giống vậy không?”

“Sẽ thật buồn tẻ nếu đúng là thế,” Khadgar nói.

“Ý tôi là liệu có phải tất cả đều đồng ý về mọi thứ? Liệu người ta có luôn đồng ý với những gì thầy hay cấp trên của họ muốn không?” Garona nói. Sự cứng rắn trong đôi mắt cô có hơi nhạt đi một chút.

“Hầu như không,” Khadgar nói. “Một lý do khiến cho có rất nhiều tàng thư là mọi người đều có quan điểm riêng. Và rằng đó mới chỉ là những quan điểm được viết ra.”

“Vậy nên hiểu là cũng có sự khác biệt giữa các quan điểm giữa các orc,” Garona nói. “Đại Tộc được tạo ra từ nhiều bộ tộc, tất cả đều có tộc trưởng và chiến tướng riêng. Tất cả orc đều thuộc vào một bộ tộc nào đó. Hầu hết orc đều trung thành với bộ tộc và tộc trưởng của họ.”

“Bộ tộc là gì?” Khadgar hỏi. “Chúng được gọi như thế nào?”

“Cướp Bảo chẳng hạn,” nữ bán orc nói. “Đá Đen. Búa Hoàng Hôn. Thung Đỗ Máu. Đó là những bộ tộc chính.”

“Nghe như là một đám hiếu chiến ấy,” Khadgar nói.

“Quê nhà của dân orc là một nơi khắc nghiệt,” Garona nói, “và chỉ những bộ tộc mạnh mẽ và trật tự nhất là sống sót nổi. Họ chẳng khác gì quê hương đã làm nên họ.”

Khadgar nghĩ về vùng đất khô khốc với bầu trời đỏ anh nhìn thấy trong ảo cảnh. Vậy ra đó là quê nhà của loài orc. Một hoang mạc ở một không gian khác. Nhưng làm thế nào mà chúng tới được đây? Nhưng rồi anh nói, “Vậy bộ tộc của cô là gì?”

Garona khịt mũi, nghe như một con chó bun hắt hơi. “Tôi chẳng có bộ tộc nào cả.”

“Cô vừa nói tất cả dân cô đều thuộc về một bộ tộc nào đó,” Khadgar nói.

“Tôi nói là tất cả *orc*,” Garona nói. Khi Khadgar ngậy ra nhìn cô, cô giơ tay lên. “Nhìn đây. Anh thấy gì?”

“Tay cô,” Khadgar nói.

“Con người hay orc?”

“Orc,” Khadgar nói. Thật quá rõ ràng đối với anh. Da xanh, những móng tay sắc màu vàng, những khớp tay quá to so với con người.

“Một orc sẽ nói đó là tay con người – quá mảnh để có thể trở nên hữu dụng, không đủ cơ bắp để cầm rìu hay đánh đúng vào sọ – quá nhợt, quá yếu, và quá xấu.” Garona hạ tay xuống và nhìn anh chàng pháp sư qua bộ lông mày nhíu xuống. “Anh nhìn thấy những phần orc trong tôi. Những orc cấp trên của tôi, và tất cả orc khác, lại nhìn thấy những phần người trong tôi. Tôi là cả hai, mà cũng chẳng là bên nào, và bị xem là sinh vật hạ đẳng đối với cả hai bên.”

Khadgar mở miệng định phản đối, nhưng nghĩ kỹ lại và giữ im lặng. Phản ứng đầu tiên của anh là tấn công phần orc anh nhìn thấy trong sảnh, không nhìn thấy phần người là khách của Medivh. Anh gật đầu và nói, “VẬY chắc hẳn khó khăn lắm nhỉ. Chẳng có tới một bộ tộc để đặt lòng trung thành.”

“Tôi đã biến nó thành lợi thế của tôi,” Garona nói. “Tôi có thể di chuyển giữa các bộ tộc dễ dàng hơn. Là một sinh vật hạ đẳng, tôi không được thừa nhận khi tìm kiếm vị thế ở bộ tộc bản địa của tôi. Tôi bị tất cả căm ghét, bởi vậy tôi không được đối xử bình đẳng. Một vài tộc trưởng lấy đó làm yên tâm. Điều đó khiến tôi trở thành một người giao dịch tốt hơn, và anh có thể

nói, là một gián điệp tốt hơn. Nhưng thà không có lòng trung thành còn hơn lòng trung thành xung đột lẫn nhau.”

Khadgar nghĩ về sự khiển trách của chính Medivh về mối ràng buộc với Kirin Tor, nhưng nói, “Vậy bộ tộc nào cô đang thay mặt vào lúc này?”

Garona nghe rằng nở một nụ cười gượng. “Nếu tôi nói là Gizblah Hùng Mạnh, anh sẽ nói gì? Hoặc là tôi đang làm nhiệm vụ cho Morgax Xám hay Hikapik Hoàn Huyết. Liệu như thế có đủ để nói cho anh không?”

“Có lẽ,” Khadgar nói.

“Không đâu,” Garona nói, “bởi vì tôi chỉ vừa mới bịa ra mấy cái tên đó thôi. Và tên phe phái cử tôi đến đây cũng chẳng có ý nghĩa gì với anh đâu, vào thời điểm hiện tại. Tương tự, tình giao hảo giữa Ông Già với Vua Llane chẳng có ý nghĩa gì với các tộc trưởng của chúng tôi, và cái tên Lothar chẳng có gì khác ngoài một lời chửi rủa mà mấy nông dân con người chúng tôi gặp thốt ra đâu. Trước khi chúng tôi có được hòa bình, trước cả khi chúng tôi có thể bắt đầu thương lượng, chúng tôi phải tìm hiểu về các người đã.”

“Cô ở đây là vì lý do nào?”

Garona thở dài. “Lý do là tôi đang cầu mong anh để tôi yên đủ lâu để tôi có thể tìm hiểu những gì Ông Già đang nói tới khi chúng tôi thảo luận.”

Khadgar im lặng một lúc. Garona lại mở quyển sách ra, mở lại trang lúc này cô dừng lại. “Dĩ nhiên rồi, tốt cho cả hai,” Khadgar nói, và Garona đóng quyển sách lại với một cái thở dài bực tức. “Ý tôi là, chúng tôi cần biết nhiều hơn về orc nếu chúng tôi định làm nhiều hơn là chỉ đánh lại họ. Nếu các người nghiêm túc về hòa bình.”

Garona nhìn Khadgar trừng trừng, và trong một khắc anh chàng pháp sư thắc mắc liệu ả bán orc này có định nhảy ngang qua bàn mà bóp cổ anh không. Thay vì đó, tai cô vểnh lên, và cô nói, “Chờ chút. Đó là gì vậy?”

Khadgar cảm thấy nó trước khi anh nghe được. Một sự thay đổi không khí đột ngột, như thể một cánh cửa sổ đã bị mở ra đâu đó trong tháp. Một chút gió thổi tung bụi trong sảnh. Một đợt sóng ấm áp tràn qua tháp.

Khadgar nói, “Có thứ gì đó đang...”

Garona nói, “Tôi nghe thấy rồi...”

Và rồi Khadgar cũng nghe thấy nó, âm thanh của vuốt sắt cào trên đá, và sức nóng của không khí gia tăng khi tóc gáy anh dựng lên.

Và con thú to lớn lòng thòng bước vào thư viện.

Nó được làm từ lửa và bóng tối, làn da đen và có lửa đung đưa trong đó.

Khuôn mặt giống sói của nó mọc lên một cặp sừng cừu, ánh lên như gỗ mun đánh bóng. Trông nó có thể đi bằng hai chân, nhưng lại đi bằng cả bốn chân, cặp vuốt trước dài cào trên nền đá.

“Cái thứ...” Garona rít lên.

“Quý,” Khadgar nói bằng giọng ghèn ghệt, đứng dậy lui khỏi bàn.

“Ông hầu của anh bảo là ở đây có những ảo ảnh. Bóng ma. Có phải là đây không?” Garona cũng đứng lên.

Khadgar muốn giải thích là không, những ảo ảnh đó có khuynh hướng bao trùm lên toàn cảnh, dịch chuyển người ta tới một nơi khác, nhưng thay vì đó anh chỉ lắc đầu.

Chính con thú đang đậu ngay ngưỡng cửa, hít hửi không khí. Mắt sinh vật đó rực lửa. Liệu có phải con thú này mù, hay chỉ có thể dò tìm bằng mũi? Hay là nó đang tìm ra một thứ gì đó mới mẻ trong không khí, một gia vị mà nó không ngờ?

Khadgar cố tập trung năng lượng vào trong trí óc, nhưng ban đầu tìm anh thì run sợ còn trí óc thì trống rỗng. Con thú tiếp tục hít hửi, quay đầu qua lại tới khi nó giáp mặt với cả hai.

“Leo lên tầng cao,” Khadgar khẽ nói. “Chúng ta phải cảnh báo Medivh.”

Ngay khóe mắt anh thấy Garona gật đầu, nhưng mắt không rời khỏi con thú.

Một giọt mồ hôi chảy dọc cái cổ dài. Cô dịch nhẹ sang một bên.

Chút di chuyển thế là quá đủ, và mọi thứ diễn ra cùng một lúc. Con thú thu mình lấy đà và nhảy ngang qua phòng. Trí óc Khadgar sáng tỏ, và với một sự nỗ lực nhanh chóng anh tập trung năng lượng vào người, giơ tay lên, và phóng một tia chớp năng lượng thần bí vào ngực sinh vật. Nguồn năng lượng xuyên qua ngực con thú và tỏa ra sau lưng, bắn nhiều mẩu thịt cháy ra các hướng, nhưng chẳng hề ngăn cản nó được chút nào.

Nó đáp xuống chiếc bàn học, móng vuốt cắm vào gỗ cứng, và lại bật lên, lần này nhắm vào Khadgar. Tâm trí anh chàng pháp sư lại trống rỗng trong một giây, nhưng từng ấy là quá đủ cho con quỷ vai dốc thu hẹp khoảng cách giữa họ.

Có một thứ gì đó tóm lấy anh và kéo anh khỏi đường đi của nó. Anh ngửi thấy mùi quế và nghe thấy lời chửi rủa từ sâu trong họng khi anh lăn ra khỏi đường đi của con quỷ đang nhảy tới. Con thú băng qua khoảng không mới đây anh để tử còn đứng đó, và rống lên. Một vết rách dài tả tơi xuất hiện một bên hông sinh vật nọ, và từ đó một dòng máu bốc cháy chảy ra.

Garona buông tay thả Khadgar ra (một cú kìm tay yếu kiểu con người, nhưng vẫn đủ để ép hết không khí khỏi buồng phổi anh). Trong tay kia, anh để tử nhận ra Garona cầm một cây dao lưỡi dài, lưỡi đỏ lôm sau đòn đầu tiên, và Khadgar thắc mắc cô ta dấu nó ở đâu trong khi họ đang bàn cãi.

Sinh vật nọ đáp xuống đất, quay gót, và định tung ra đòn tấn công vụng về thứ hai ngay lập tức, bộ vuốt bịt sắt của nó giương ra, miệng và mắt rực lửa. Khadgar cúi người, rồi tới gần pho sách dày màu đỏ Dòng Dõi các vị Vua Azeroth. Anh nhắc pho sách khổng lồ đập vào mặt sinh vật nọ, rồi lại cúi xuống. Con thú bay qua người anh, đáp xuống cạnh cửa. Nó phát ra âm thanh giòn giòn, và lắc cái đầu sừng cừu để tổng khứ pho sách nặng nề. Khadgar nhìn thấy một dòng máu rực lửa phun ra từ bên phải sinh vật. Garona đã tung đòn lần thứ hai.

“Tìm Medivh,” Khadgar hét. “Tôi sẽ dụ nó ra khỏi cửa.”

“Nhờ nó lại muốn tôi thì sao?” Garona trả lời, và lần đầu tiên, Khadgar nghe thấy chút sợ hãi trong giọng cô.

“Không đâu,” Khadgar nói dứt khoát. “Nó giết pháp sư kia.”

“Nhưng anh...”

“Cứ đi đi,” Khadgar nói.

Khadgar chạy sang mé trái, và đúng như sự lo ngại của anh, con quỷ đi theo anh. Thay vì hướng thẳng ra cửa. Garona lao sang bên phải, bắt đầu leo lên giá sách phía xa.

“Đi tìm Medivh đi!” Khadgar hét lớn, lao tới một hàng sách.

“Không có thời gian,” Garona trả lời, vẫn đang trèo. “Cố kìm chân nó giữa các hàng sách đi đi.”

Khadgar quay về phía giá sách xa tít xa, và quay lại. Con quỷ đã nhảy qua cái bàn học và giờ đang lảng vảng quanh giữa các hàng giá sách, giữa sách lịch sử và địa lý. Trong bóng tối giữa các hàng đôi mắt và cái miệng rực lửa của sinh vật nọ cứ lập lòe, và khói hăng đang xì ra từ hai vết thương bên hông.

Khadgar tập trung tâm trí, gạt bỏ nỗi sợ hãi, và bắn ra một tia chớp. Một quả cầu lửa hoặc một chút sét có thể sẽ có tác dụng hơn, nhưng con thú đang bị vây quanh bởi sách của anh.

Tia chớp đập vào mặt sinh vật nọ, làm nó lao đảo lùi lại một bước. Nó gầm gừ rồi lại bước tới.

Anh lặp lại hành động đó như một nghi thức – tập trung tâm trí, chống lại nỗi sợ hãi, giơ một tay, và đọc thần chú. Thêm một tia chớp nữa bắn vào cặp

sừng đen, hất lên phía trên. Con thú dừng lại, nhưng chỉ phút chốc. Giờ miệng nó dường như đang thể hiện một nụ cười méo mó bốc lửa.

Lần thứ ba anh bắn tia chớp thần bí, nhưng giờ sinh vật nọ đã tới gần, và tia chớp đập vào mặt nó, nhưng trừ ánh sáng hào nhoáng thì chẳng có tác dụng gì cả. Khadgar ngửi thấy mùi thịt chua bốc cháy, và nghe thấy tiếng lách cách sâu trong họng con thú – tiếng cười chẳng?

“Chuẩn bị chạy đi!” Garona hét lớn từ đâu đó phía trên bên phải anh.

“Cô đang định...” Khadgar nói, đã bắt đầu lùi lại.

“*Chạy đi!*” cô hét lớn, và đuổi thẳng chân. Nữ bán orc đã leo lên đỉnh giá sách, và giờ đang đẩy để xô ngã chúng như những quân cờ domino. Một tiếng động như tiếng sấm rền vang lên khi từng chiếc giá sách đổ lên nhau, vào sách văng tung tóe và đập tan mọi thứ trên đường đi.

Giá sách cuối cùng đập vào tường và vỡ tan, lực va chạm ép nó xuống sàn. Garona trượt xuống từ tít cao, con dao lưỡi dài đã rút ra. Cô cố nhìn qua màn bụi mờ.

“Khadgar?” cô nói.

“Ở đây,” anh đệ tử nói, đứng dậy cạnh tường sau, gần cái bệ sắt được dựng lên để chống đỡ ban công phía trên. Mặt anh xám ngoét kể cả đối với con

người.

“Chúng ta xử được nó chưa?” cô hỏi, vẫn đang đứng hơi khom mình, chờ đợi đòn tấn công có thể tới bất kỳ lúc nào.

Khadgar chỉ vào góc mà mới vừa đây thôi là hàng giá sách cuối cùng. Giờ toàn bộ tầng thấp này là một mớ hỗn độn những giá và sách hỏng. Vươn ra từ đồng đồ nát là một cánh tay cơ bắp trầy trụa làm từ lửa lò dờ và bóng tối hỗn độn. Bộ vuốt sắt của nó đỏ lên màu gỉ, và làn máu nóng đang tràn trên sàn nhà. Cánh tay vươn ra của nó chỉ cách nơi Khadgar đứng có chừng một bộ.

“Tóm được rồi,” Garona nói, tra lại dao vào vỏ bên dưới lớp áo.

“Cô đáng ra đã phải nghe,” Khadgar nói và ho vì đám bụi. “Đáng ra đã gọi được Medivh rồi.”

“Nó đã có thể xé tan xác anh trước khi tôi kịp lên nổi hai tầng thang,” nữ bán orc nói. “Và rồi còn ai để giải thích mọi thứ với Ông Già chứ?”

Khadgar gật đầu, và rồi qua cái nhú mày. “Ngài Pháp Sư. Ông ta có nghe thấy không?”

Garona gật đầu đồng ý. “Ông ta đáng ra phải xuống đây chứ. Chúng ta đã gây ra đủ tiếng ồn để đánh thức được cả người chết ấy chứ.”

“Không,” Khadgar nói, hướng tới sảnh vào thư viện. “Nhờ có hơn một con quỷ thì sao? Đi nào!”

Không hề suy nghĩ, Garona rút gươm ra là đi theo anh người ra khỏi phòng.

Họ tìm thấy Medivh đang ngồi trong phòng thí nghiệm, cũng tại chiếc bàn làm việc lúc Khadgar rời đi chưa tới một tiếng trước. Giờ những thiết bị bằng vàng ông đang làm việc bị bó lại một cục hỗn độn, và cây búa thép nằm bên cạnh.

Medivh giật mình khi Khadgar lao vào phòng, theo sát bởi Garona. Anh đề tử thắc mắc liệu có phải ông ấy vừa mới ngủ gật suốt này giờ không?

“Thưa thầy! Có một con quỷ trong tháp!” Khadgar thốt lên.

“Lại một con quỷ à?” Medivh mệt mỏi nói, một tay đưa lên dụi mắt. “Lần đầu là một con quỷ. Gần đây thì là một orc.”

“Học trò của ông nói đúng đấy,” Garona nói. “Tôi đang ở trong thư viện cùng anh ta khi nó tấn công. Sinh vật lớn, cục súc, nhưng tinh khôn. Làm từ lửa và bóng tối, và vết thương của nó bốc cháy và tỏa khói.”

“Chắc hẳn chẳng khác gì một ảo ảnh nữa,” Medivh nói, quay lại làm việc.

Ông nhặt một mẫu thiết bị đã nát tươm và nhìn nó như thể mới nhìn thấy nó

lần đầu tiên. “Chúng ở đây, những ảo ảnh đấy. Ta nghĩ Moroes đã cảnh báo hai người về chúng rồi.”

“Đó không phải là một ảo ảnh, thưa Thầy,” Khadgar nói. “Đó là một con quỷ, loại ngài đánh lại ở Thành Gió Bão. Có thứ gì đó đã vượt qua được kết giới và tấn công chúng tôi.”

Bộ lông mày xám của Medivh cong lên nghi ngờ. “Lại có thứ vượt qua kết giới của ta à? Thật lỗ bịch.” Ông nhắm mắt và vẽ một biểu tượng trên không khí, “Không. Chẳng có gì hỏng hóc cả. Không có kết giới nào bị phá hủy. Hai người ở đây. Cook trong bếp, và Moroes thì đang ở sảnh ngay bên ngoài thư viện.”

Khadgar và Garona trao đổi một cái nhìn. Khadgar nói, “Vậy thì ngài nên tới, thưa Thầy.”

“Có cần không?” Medivh nói. “Ta có những việc khác phải lo lắng, ta chắc về điều này.”

“Hãy tới mà xem,” Khadgar nói.

“Chúng tôi tin con thú đã chết,” Garona nói. “Nhưng chúng tôi không muốn mạo hiểm tính mạng người hầu của ông vào niềm tin của chúng tôi.”

Medivh nhìn mớ thiết bị đã bị đập nát, lắc đầu, rồi đặt nó xuống. Ông trông có vẻ tức tối về nó. “Như ý hai người. Đệ tử không nên gây ra nhiều rắc rối thế này.”

Vào lúc họ tới thư viện thì Moroes đã đứng ở đấy, chổi và hót rác cầm trong tay, và đang quan sát hậu quả. Ông nhìn lên, hơi lơ đãng, khi hai pháp sư và nữ bán orc vào.

“Xin chúc mừng,” Medivh nói, hàng lông mày nhú trở nên đậm hơn. “Ta nghĩ đồng này còn lộn xộn hơn khi anh vừa mới đến. Ít nhất thì ta còn có giá sách. Cái con quỷ kia đâu?”

Khadgar bước tới nơi tay con quỷ thò ra, nhưng giờ tất cả những gì còn lại là một cái giá sách nằm phẳng lì trên sàn. Kể cả vũng máu cũng biến mất.

“Nó từng ở đây,” Garona nói, ngạc nhiên nhìn Khadgar. “Nó bước vào, và tấn công chúng tôi.” Cô nắm lấy mép giá sách, cố nhấc nó lên, nhưng đồng gỗ sồi khổng lồ quá nặng đối với cô. Sau khi vật lộn một hồi, cô nói, “Chúng tôi đều nhìn thấy nó.”

“Hai người đã nhìn thấy một ảo ảnh,” Medivh nghiêm nghị nói. “Moroes đã cảnh báo hai người về việc này chưa?”

“À có,” Moroes xác nhận. “Tôi đã nói.” Ông vỗ một bên miếng che mắt để mình họa.

“Thưa Thầy, nó đã tấn công chúng tôi,” Khadgar nói. “Chúng tôi đã thương nó bằng thần chú của chúng tôi. Phái Viên đây đã làm nó bị thương hai lần.”

“Hừm,” Ngài Pháp Sư càu nhàu. “Hắn hai người đã phản ứng thái quá khi nhìn thấy nó, và tự mình đã gây ra thiệt hại này. Có những vết cào mới trên bàn. Do con quỷ hả?”

“Hắn có vuốt sắt,” Khadgar nói.

“Hoặc có lẽ là do tia chớp thần bí của chính anh, văng lung tung như hạt cườm trên đường phố thành Gió Bão chẳng?” Medivh lắc đầu.

“Dao của tôi đâm vào thứ gì đó cứng như da,” Garona nói.

“Hắn chỉ là vài cuốn sách,” Ngài Pháp Sư nói. “Không, nếu có một con quỷ ở đây, thân xác nó vẫn phải ở đây. Trừ khi ai đó đã dọn dẹp nó. Moroes, ông có con quỷ nào trong thùng rác không?”

“Tin là không,” người quản gia nói. “Tôi có thể kiểm tra.”

“Đừng lo, cứ để dụng cụ lại cho hai người này.” Ông nói với anh chàng pháp sư và nữ bán orc, “Ta mong hai người hòa thuận với nhau. Vì việc này, hai

người phải dọn dẹp lại thư viện. Niềm Tin Trẻ Tuổi, anh đã phụ cái tên của anh, và vì vậy phải học phục lại mọi thứ ngay.”

Garona không chịu, “Nhưng tôi đã thấy-”

“Cô đã thấy một bóng ma,” Medivh cắt ngang bằng giọng uy lực, lông mày nhíu lại. “Cô nhìn thấy một mảnh gì đó ở một nơi khác. Nó chẳng thể làm hại cô. Nó không bao giờ. Anh bạn ở đây,” và ông ra hiệu sang Khadgar, “có khuynh hướng nhìn thấy quỷ dù là không có. Điều đó khiến ta lo lắng đôi chút. Có lẽ cô có thể cố gắng không nhìn thấy chúng khi hai người dọn dẹp. Tới khi đó, ta sẽ không muốn bị làm phiền đâu!”

Và rồi ông bước đi. Moroes đặt chổi và hót rác trên sàn và theo ông.

Khadgar nhìn cái đồng lộn xộn trong phòng. Cần nhiều thứ hơn một cây chổi ở đây. Những thùng gỗ đổ nhào và có cái hoàn toàn bị đập nát, và sách thì vung vãi khắp nơi, có quyển gáy bị hỏng còn bìa bị rách toạc. Liệu đó có phải là một ảo ảnh lạc thời gian không?”

“Không thể là một ảo ảnh tấn công chúng ta được,” Garona âm đảm nói.

“Tôi biết,” Khadgar nói.

“Vậy sao ông ấy không thấy?” nữ bán orc hỏi.

“Điều đó thì tôi không biết,” anh đệ tử nói. “Và tôi xin lỗi về việc đi tìm câu trả lời.”

Chương mười hai: Cuộc Sống Thời Chiến Sự

Chỉ mất vài ngày để đưa thư viện trở lại ngăn nắp. Hầu hết số sách nằm vung vãi ít nhất cũng nằm gần nơi chúng cần ở, và những pho sách hiếm hơn, huyền bí hơn, và những cuốn có bầy đều ở trên ban công không bị động đến bởi cuộc ẩu đả. Sửa lại vài giá sách mất chút thời gian, tuy nhiên Garona và

Khadgar đã biến chuồng ngựa bỏ không thành một xưởng mộc tạm thời, và họ cố phục hồi (và một số phải thay thế) những giá sách hỏng.

Về con quỷ, chẳng còn chút dấu vết gì còn lại trừ những hư hỏng. Những vết vuốt vẫn còn trên bàn, và những trang sách của cuốn Đồng Dối Các Vị Vua Azeroth bị xé rách nham nhở bởi một bộ hàm lớn. Nhưng chẳng cái xác nào cả, không có máu, không còn chút gì để trình cho Medivh.

“Có lẽ nó đã được giải cứu,” Garona đoán.

“Nó hẳn đã chết khi chúng ta rời đi,” Khadgar trả lời, vào lúc đang cố nhớ xem anh đặt những bài thơ sử thi trên giá trên hay dưới của nhóm sử thi lãng mạn.

“Có ai đó đã giải cứu cái xác,” Garona nói. “Cùng kẻ đã thả nó vào đây hẳn cũng đã lôi nó ra.”

“Và cả máu nữa,” Khadgar nhắc.

“Và cả máu nữa,” nữ bán orc lặp lại. “Có lẽ đó là một con quỷ sạch sẽ.”

“Đó không phải là cách ma thuật làm việc,” Khadgar nói.

“Có lẽ không phải ma thuật của anh, thứ ma thuật anh đã học,” Garona nói.

“Những người khác cũng có ma thuật. Những pháp tăng già trong tộc orc

cũng có một thứ ma thuật, những thầy pháp biết dùng thần chú cũng có một loại khác. Có lẽ đó là loại thần chú anh chưa bao giờ nghe thấy.”

“Không,” Khadgar chỉ nói. “Chắc hẳn nó sẽ phải để lại một dấu vết nào đó. Một chút của kẻ thi triển để lại. Tôi có thể cảm thấy một chút năng lượng dư thừa, kể cả dù cho tôi không thể xác định được nó. Những pháp sư duy nhất có trong tháp là tôi và Ngài Pháp Sư. Tôi biết điều đó thông qua phép thuật của chính tôi. Và tôi đã kiểm tra kết giới. Medivh đã đúng – chúng đều đang hoạt động. Đáng ra không kẻ nào có thể đột nhập vào tháp được, dù bằng ma thuật hay không.

Garona nhún vai. “Nhưng cũng có những thứ kỳ lạ về tòa tháp này đúng không? Liệu những luật lệ cũ có áp dụng được ở đây không?”

Giờ đến lượt Khadgar nhún vai. “Nếu như vậy thì chúng ta đang gặp rắc rối lớn hơn tôi tưởng tượng đấy.”

Mối quan hệ của Khadgar và nữ bán orc có vẻ được cải thiện dần trong lúc sửa chữa thư viện, và khi anh quay lưng lại phía cô, hay cô giấu mặt đi, giọng của cô nghe gần như giống con người. Dù vaaij, cô vẫn còn giữ kín về người cô thay mặt, và bản thân Khadgar cũng cảnh giác. Anh để ý tới từng câu nói câu hỏi của cô.

Anh cũng cố để ý tới mọi sự liên lạc của cô, tới mức bao phủ phòng khách với mạng lưới thần chú dò tìm của mình, chúng sẽ báo cho anh nếu cô rời phòng hay gửi thông tin đi. Nếu cô có làm được thì hẳn phương thức của cô đánh lui được cả sự theo dõi của Khadgar, điều khiến anh lo lắng hơn là yên tâm. Nếu cô ta định làm gì đó với những thông tin có được, cô ta hẳn đang giữ kín nó cho riêng mình.

Và giữ đúng lời, Garona bắt đầu chia sẻ kiến thức của cô về loài orc.

Khadgar bắt đầu mừng rỡ được bức tranh về phép tắc của loài orc (bởi sức mạnh và lòng dũng cảm của các chiến binh) cùng với những bộ tộc trong đó. Một khi đã nói, nàng Phái Viên bày tỏ quan điểm rõ ràng về các bộ tộc, các thủ lĩnh cô có khuynh hướng nghĩ là một lũ ngu độn và lỗ mãng chỉ nghĩ về nơi mà trận chiến sắp tới sẽ tới. Khi cô miêu tả về quốc gia đa bộ tộc của dân orc, Đại Tộc, Khadgar nhanh chóng hiểu rằng nguồn động lực luôn thay đổi liên tục trong điều kiện tốt nhất.

Một số lượng lớn trong Đại Tộc là bộ tộc Thung Đỗ Máu bảo thủ. Một nhóm mạnh với lịch sử chinh chiến lâu đời, bộ tộc đã bớt hùng mạnh đi phần nào với gã chỉ huy già Kilrogg Deadeye, gã không bằng lòng trong việc hi sinh mạng người trong chiến đấu. Garona giải thích rằng trong chính trị của loài orc, những orc già hơn trở nên thực dụng, điều dễ bị những thế hệ trẻ hơn

hiếu nhằm là hèn nhát. Kilrogg đã giết ba con trai và hai cháu trai vì chúng nghĩ rằng chúng có thể cai trị bộ lạc tốt hơn.

Bộ lạc với tên gọi Đá Đen cũng chiếm số lượng lớn trong Đại Tộc, thủ lĩnh là Blackhand, gã được lên làm thủ lĩnh vì khả năng đánh bại tất cả những kẻ mong muốn danh hiệu đó. Một phần tộc Đá Đen đã tách ra, nhổ một răng, và tự gọi mình là Răng Nhe Đen. Những cái tên đẹp đẽ.

Có những bộ tộc khác: Búa Hoàng Hôn, mãi mê trong việc phá hoại, và Dao Đen, có vẻ như không có thủ lĩnh mà là một điểm tập kết hỗn loạn trong lòng Đại Tộc. Và những bộ tộc nhỏ hơn, như Cướp Bão, được lãnh đạo bởi một thầy pháp. Khadgar ngờ rằng Garona đang báo cáo cho ai đó trong tộc Cướp Bão, chỉ bởi vì cô ta ít phàn nàn về nó hơn những tộc khác.

Khadgar viết ra những ghi chép của mình, tập hợp thành báo cáo cho Lothar. Một lượng lớn thông tin liên lạc tới từ khắp nơi trong Azeroth, và giờ có vẻ như Đại Tộc đã tràn ra từ Đầm Đen từ tất cả các hướng. Lũ orc cách đây một năm chỉ là những lời đồn thì giờ có mặt khắp nơi, và Thành Gió Bão được động viên để sẵn sàng cho hiểm họa. Khadgar vẫn giữ lại những thông tin ngày càng xấu đi từ Garona, chỉ cho Lothar những chi tiết lợm lặt được từ sự cạnh tranh của các bộ tộc tới những màu sắc ưa thích (ví dụ bộ tộc Đá Đen thích màu đỏ vì một lý do nào đó).

Khadgar cũng cố trao đổi những gì anh biết được với Medivh, nhưng Ngài Pháp Sư thờ ơ một cách đáng ngạc nhiên. Ngoài ra, những trao đổi của Ngài Pháp Sư với Garona cũng không thường xuyên như trước, và có vài dịp Khadgar khám phá ra rằng Medivh rời tháp mà không hề cho anh biết. Kể cả khi anh có mặt, Medivh cũng có vẻ rất xa cách. Hơn một lần Khadgar tới bên ông, ngồi trên một chiếc ghế trong chòi canh, nhìn vào màn đêm xứ Azeroth. Ông trông có vẻ tâm trạng hơn trước, nhanh chóng bất hòa, và ít muốn lắng nghe hơn trước đây.

Tâm trạng bất mãn của ông cũng thể hiện với những người khác. Moroes ném cho Khadgar một cái nhìn chịu đựng đầy đau khổ khi ông ta rời khỏi phòng vị pháp sư. Và chính Garona cũng nói vậy khi họ đang xem những bản đồ của thế giới đã biết (được làm ở thành Gió Bão, và cực kỳ thiếu thông tin cho dù chỉ mới nói tới Lordaeron).

“Có phải lúc nào ông ta cũng như vậy không?” cô hỏi.

Khadgar lãnh đạm trả lời, “Ông ấy có nhiều tâm trạng mà.”

“Ừ, nhưng vào lần đầu tôi gặp ông ấy, ông ấy có vẻ nhanh nhẹn, vui vẻ, và tích cực. Giờ trông ông ấy...”

“Mất trí hả?”

“Lẩn thân,” Garona nói, cong môi lên vẻ chán ghét.

Khadgar chẳng thể phản đối. Vào tối muộn hôm đó, Khadgar báo cho Ngài Pháp Sư một lô những bản dịch tin nhắn mới, tất cả đều có dấu niêm phong tím, tất cả đều cầu xin được trợ giúp chống lại orc.

“Orc không phải quỷ,” Medivh nói. “Chúng có máu thịt, và đó là mối bận tâm của những chiến binh, không phải pháp sư.”

“Những tin nhắn đó thật kinh khủng,” Khadgar nói. “Nghe có vẻ như những vùng đất gần Đầm Đen nhất đã bị bỏ hoang, và những đoàn tị nạn tràn tới thành Gió Bão và các thành phố khác ở Azeroth. Họ đang ngày càng trở nên sa sút.”

“Và vậy là họ ỷ vào Người Bảo Hộ sẽ tới giải cứu họ. Đã đủ tệ khi ta phải canh chừng những tòa tháp canh vùng Hồn Âm để canh chừng lũ quỷ, và để xóa bỏ những sai lầm của lũ nghiệp dư ấy. Giờ ta phải giải cứu chúng khỏi những quốc gia khác ư? Liệu tiếp theo ta sẽ phải hỗ trợ Azeroth trong việc tranh chấp với Lordaeron chứ? Những vấn đề như thế không phải mối bận tâm của chúng ta.”

“Có thể sẽ không còn là Azeroth nếu không có ngài trợ giúp. Lothar...”

“Lothar là tên gốc,” Medivh cầu nhàu. “Một con gà mái già luôn thấy mỗi đe dọa ở khắp mọi nơi. Và Llane thì đỡ hơn chút, thấy rằng chẳng có gì có thể phá vỡ được bức tường thành của ông ta. Và Hội, tất cả những pháp sư hùng mạnh, chúng sinh sự cãi nhau nên giờ không có đủ sức mạnh để đẩy lui một kẻ xâm lược mới nữa. Không, Niềm Tin Trẻ Tuổi à, đây là một chuyện nhỏ xiu. Kể cả nếu loài orc chiếm được Azeroth, chúng vẫn sẽ cần một Người Bảo Hộ, và ta sẽ ở đây cho chúng.”

“Thưa Thầy, điều đó...”

“Xúc phạm? Báng bố? Hay phản bội?” Ngài Pháp Sư thở dài và vuốt mũi. “Có lẽ. Nhưng ta là một người bị già đi trước tuổi, và ta đã phải trả một cái giá quá lớn cho sức mạnh không mong muốn của ta. Cho phép ta chữa rửa cái thứ thời gian đã thống trị cuộc đời ta nhé. Đi ngay đi. Ta sẽ quay lại mở chuyện tai ương của anh vào sáng mai.”

Khi anh đóng cửa, Khadgar nghe Medivh nói thêm, “Ta quá mệt mỏi vì phải lo lắng về mọi thứ. Khi nào thì ta mới được lo lắng cho chính mình chứ?”

“Dân orc đã tấn công thành Gió Bão,” Khadgar nói. Đã ba tuần sau đó. Anh đặt lá thư lên bàn giữa anh và Garona.

Nữ bán orc nhìn chăm chăm phong bì với dấu niêm phong đỏ như thể nó là một con rắn độc. “Tôi xin lỗi,” cuối cùng cô nói. “Theo lệ thường thì họ sẽ không giữ tù binh đâu.”

“Lần này quân orc đã thua,” Khadgar nói. “Bị đẩy lui trước khi họ tới được cổng thành bởi lính của Llane. Từ lời mô tả, nghe có vẻ như đó là tộc Thung Đỗ Máu của Kilrogg và tộc Búa Hoàng Hôn. Có vẻ như đã thiếu sự hợp tác giữa hai lực lượng chính đó.”

Garona lẩm bẩm và nói, “Tộc Búa Hoàng Hôn sẽ không bao giờ tấn công trong một thế trận bao vây. Kilrogg hẳn đang cố tiêu diệt một đối thủ nào đó, và sử dụng thành Gió Bão để làm bàn đạp.”

“Vây là kể cả trong giữa một cuộc chiến, họ vẫn tiếp tục cãi vã và phản bội lẫn nhau,” Khadgar nói. Anh tự hỏi liệu những báo cáo của anh tới Lothar có cho họ những thông tin cần thiết để bẻ gãy đòn tấn công không.

Garona nhún vai, “Rất giống con người.” Cô ra hiệu chỉ những cuốn sách chất đống trên bàn học. “Trong lịch sử của các người, có đầy những lời biện minh cho đủ loại hành động xấu xa. Tự nhận là cao quý, truyền thống, vinh dự để che đậy những tội diệt chủng, ám sát, và giết chóc. Ít nhất Đại Tộc rất trung thực trong cơn thèm khát sức mạnh trần trụi.” Cô im lặng một chút, rồi nói thêm, “Tôi không nghĩ tôi có thể giúp được họ.”

“Dân orc, hay thành Gió Bão?” Khadgar hỏi.

“Cả hai,” Garona nói. “Tôi không hề biết chút gì về vụ tấn công thành Gió Bão, nếu đó là điều anh ám chỉ, dù cho bất cứ ai chỉ cần có một chút xú cảm nhận cũng có thể biết rằng một Đại Tộc như thế sẽ tấn công vào mục tiêu lớn nhất ngay khi có thể. Anh biết được điều đó thông qua những cuộc thảo luận của chúng ta rồi. Anh cũng biết rằng họ rồi sẽ rút lui, tái hợp, giết vài chỉ huy, và rồi trở lại với số lượng lớn hơn.”

“Ừ tôi có thể đoán vậy,” Khadgar nói.

Garona nói thêm, “Và anh cũng đã gửi một lá thư tới Chiến Sĩ thành Gió Bão chỉ vì việc đó.”

Khadgar cố giữ mặt lạnh, nhưng nữ pháp viên orc nở một nụ cười rộng.

“Đúng, anh đã làm mà.”

Giờ Khadgar cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, nhưng vẫn cố nói. “Quả thực, câu hỏi của tôi là, Tại sao cô chưa bao giờ báo cáo cho cấp trên?”

Người phụ nữ da xanh ngửa người ra sau trên ghế. “Ai nói là tôi chưa gửi?”

“Tôi,” Khadgar nói. “Trừ khi cô là một pháp sư giỏi hơn tôi.”

Chút nhếch mép nhẹ của Garona đã phản bội cô. “Cô chưa từng báo cáo lần nào phải không?” Khadgar hỏi.

Garona im lặng một lát, và Khadgar để sự im lặng đó tràn khắp thư viện.

Lâu sau cô nói, “Hãy cứ nói rằng tôi đang gặp vấn đề với những lòng trung thành.”

“Tôi nghĩ cô không hề có lòng trung thành chứ,” Khadgar nói.

Garona không thêm để ý. “Tôi được cử tới đây, lệnh cho ở đây, bởi một thầy pháp tên là Gul’dan. Phù thủy. Thủ lĩnh tộc Cướp Bảo. Cực kỳ có vị trí trong Đại Tộc. Cực kỳ ấn tượng với các pháp sư ở thế giới của anh.”

“Và dân orc có khuynh hướng tấn công mục tiêu lớn nhất đầu tiên. Medivh,” Khadgar nói.

“Gul’dan nói rằng Medivh rất đặc biệt. Từ lời tiên đoán bí ẩn hoặc là suy luận được thêm mắm thêm muối nào đó mà ông ta kết luận được như vậy thì tôi không biết.” Garona tránh cái nhìn của Khadgar. “Tôi từng gặp Medivh vài lần ngoài kia, rồi đồng ý tới tháp này làm phái viên. Tôi được yêu cầu trao đổi những thông tin cơ bản và báo cáo lại cho Gul’dan tất cả những thông tin có thể về sức mạnh của Medivh. Như vậy anh đã đúng ngay từ đầu – tôi ở đây làm gián điệp.”

Khadgar ngồi xuống đối diện cô. “Cô không phải người đầu tiên đâu,” anh nói. “Vậy tại sao cô vẫn chưa báo cáo lại?”

Garona im lặng một chút. “Medivh...” cô nói, rồi dừng lại. “Ông Già...” lại dừng lại. “Ông ta nhìn thấy tất cả ngay từ đầu, dĩ nhiên rồi, và ông ta vẫn nói cho tôi những gì tôi muốn biết. Ít nhất là hầu hết.”

“Tôi biết,” Khadgar nói. “Ông ta cũng làm thế với tôi.”

Garona gật đầu. “Ban đầu tôi nghĩ ông ta chỉ là quá tự cao tự đại vào sức mạnh của mình, giống như vài tộc trưởng orc mà tôi biết. Nhưng có thứ gì đó khác nữa. Cứ như là ông ta cảm thấy nếu cho ta những thông tin đó, ông ta biết rằng tôi sẽ thay đổi vì nó, và sẽ không phản bội niềm tin của ông ta.”

“Niềm tin,” Khadgar nói. “Đó là thứ lớn lao đối với Medivh. Có vẻ ông ta để lộ ra điều đó. Đứng cạnh ông ấy, ta cảm thấy ông biết ông đang làm gì.”

“Đúng vậy,” Garona nói, “và vốn tự nhiên dân orc bị thu hút bởi sức mạnh. Tôi tính nói cho Gul’dan rằng tôi bị cầm tù ở đây, không thể phản hồi, và nhờ vậy tôi học được nhiều, và cuối cùng...”

“Cô không muốn thấy ông ấy phải chịu đau đớn,” Khadgar kết câu.

“Như Moroes hay nói, ‘à ừ’,” Garona nói. “Ông ấy đặt rất nhiều niềm tin ở tôi, và cả anh nữa. Sau khi nhìn thứ điều khuyến ảo ảnh của anh, tôi đã kể

cho ông ta về nó. Tôi nhận ra điều đó có thể mang lũ quỷ tới chỗ chúng ta. Ông ta nói ông biết và điều đó chẳng khiến ông ta bận tâm. Rằng bản chất của anh là hiếu kỳ, và nó giúp đỡ cho anh rất nhiều. Ông ta vẫn đứng cạnh người dân của mình.”

“Và cô chẳng thể làm một người như thế đau đớn,” Khadgar nói.

“À ừ. Ông ấy khiến tôi cảm thấy con người hơn. Và tôi đã chẳng cảm thấy con người trong một khoảng thời gian dài, rất dài rồi. Ông Già, Ngài Pháp Sư Medivh, có vẻ có một giấc mơ về hơn một lực lượng đối đầu nhau tìm sự thống trị. Với sức mạnh của ông ấy, ông ấy có thể phá hủy toàn bộ chúng ta, nhưng ông ấy không làm vậy. Tôi nghĩ ông ấy tin vào thứ gì đó tốt hơn. Tôi cũng muốn tin vào giấc mơ của ông ấy.”

Cả hai ngồi im lặng lúc lâu. Ở đâu đó xa xa, Moroes hoặc Cook di chuyển dọc hành lang.

“Và gần đây...” Garona nói. “Trước đây ông ấy có như thế này không?”

Cô ta nghe có vẻ giống Lothar – cố hỏi mà không tỏ ra quá lo lắng. Khadgar lắc đầu. “Lúc nào ông ấy cũng thất thường. Lập dị. Nhưng tôi chưa bao giờ trông ông ấy... *tuyệt vọng* đến thế này.”

“Ủ ê,” Garona nói thêm. “Trung lập. Tới tận giờ tôi vẫn cho rằng ông ấy hẳn sẽ cùng phe với Vương Quốc Azeroth. Nhưng chính thành Gió Bão bị tấn

công mà ông ta vẫn không làm gì...”

“Có thể là sự tập dượt của chính ông ấy,” Khadgar nói, lựa chọn từ ngữ cẩn thận. Anh không muốn để lộ về Hội cho Garona, bất kể cảm giác hiện tại của cô. “Ông ấy phải nhìn xa trông rộng về nhiều thứ. Thịnh thoảng nó chắn giữa ông và những người khác.”

“Tôi cho đó là lý do tại sao ông ta bị nhiễu loạn,” Garona nói. Lại im lặng, rồi cô nói thêm, “Tôi không thấy tiếc lắm khi thành Gió Bão đánh lui được quân xâm lược. Người ta đâu phá hủy một thứ gì đó như thế từ bên ngoài đâu. Ta phải làm gì đó từ bên trong để làm suy yếu bức tường thành đã.”

“Tôi mừng là cô không làm tướng quân ở ngoài kia,” Khadgar nói.

“Là tộc trưởng,” Garona nói. “Cứ như tôi có cơ hội ấy.”

“Có thứ gì đó,” Khadgar nói, rồi dừng lại. Garona hất hàm về phía anh.

“Anh nghe như thể một ai đó đang chờ đợi ân huệ ấy,” cô nói.

“Tôi chưa từng hỏi cô về quân lực, và vị trí...”

“Về những việc do thám cụ thể.”

“Nhưng,” Khadgar nói, “họ kinh ngạc trước số lượng lớn quân orc trên chiến trường. Họ đánh lui được, nhưng rất ngạc nhiên rằng khu đầm lầy ở Đầm

Đen có thể chứa được nhiều quân đến vậy. Tận giờ họ vẫn lo lắng về lực lượng có thể ẩn náu trong vùng đầm lầy đó.”

“Tôi chẳng biết gì về quân số cả,” Garona nói. “Tôi từng ở đó, do thám các người, nhớ chứ?”

“Đúng,” Khadgar nói. “Nhưng tôi cũng biết cô nói về quê nhà mình. Làm thế nào cô tới đây từ đó được? Có phải do phép thuật gì không?”

Garona ngồi im lặng một lúc, như thể đang cố quyết định gì đó. Khadgar chờ đợi một nhận xét đánh lạc hướng nào đó, hoặc là đổi chủ đề, hoặc kể cả một câu hỏi nào khác để phản hồi. Nhưng cô lại nói, “Chúng tôi gọi thế giới của mình là Draenor. Đó là một thế giới hoang vu, đầy những vùng đất cằn cỗi, dốc đứng, và đầy cây chết. Dữ dội và không mến khách...”

“Và nó có bầu trời màu đỏ,” Khadgar nói thêm.

Garona nhìn anh chàng pháp sư. “Anh đã từng nói chuyện với những dân orc khác rồi sao? Có lẽ là tù nhân à? Tôi không ngờ con người lại bắt được tù nhân orc đấy.”

“Không, một ảo ảnh,” Khadgar nói. Ký ức đó gần như cách xa hiện tại cả nửa đời người. “Gần giống như thứ cô nhìn thấy vào lần đầu chúng ta gặp nhau. Đó là lần đầu tiên tôi thấy orc. Tôi nhớ có một số lượng khổng lồ.”

Garona khịt mũi. “Những ảo ảnh của anh hẳn đã để lộ ra nhiều thứ hơn anh nói, nhưng anh cũng có được một bức tranh tốt đấy. Dân orc rất mắn đẻ, và trẻ con có rất nhiều, bởi vì rất nhiều đứa bị chết trước khi tới tuổi chiến binh.”

“Đó là một cuộc sống khó khăn, chỉ có những kẻ tráng kiện, mạnh mẽ, và thông minh là sống sót. Tôi thuộc nhóm thứ ba, nhưng tôi vẫn suýt bị ruồng bỏ, phải cố sống sót bằng tất cả khả năng có thể ở ven bộ tộc. Vào lúc đó là tộc Cướp Bão, ít nhất khi mệnh lệnh được gửi tới.”

“Mệnh lệnh?”

“Chúng tôi hành quân, từng chiến binh, từng cánh tay có thể. Lao công và kiếm thủ, tất cả được lệnh nhắc vũ khí, công cụ, và đồ đạc, cùng cái đầu tới Bán Đảo Hòa Ngục. Ở đó có một cánh cổng khổng lồ được dựng lên bởi Gul’dan và các thầy pháp hùng mạnh khác. Một cánh cổng xuyên qua không gian giữa các thế giới.”

Garona liếm nanh, nhớ lại. “Đó là một khối những tảng đá lớn được dựng đứng, tạo hình một lỗ hổng của chính khoảng không gian. Trong lỗ hổng đó có màu sắc bóng tối, một phễu xoáy giống như dầu trên mặt của một hồ nước ô nhiễm. Tôi có cảm giác rằng lỗ hổng đó được tạo ra nhờ những bàn tay vĩ đại, và bao gồm cả những thầy pháp.”

“Nhiều chiến binh cứng cỏi thấy sợ hãi khoảng không giữa các cột đó, nhưng các tộc trưởng và tộc phó đã có những bài diễn thuyết sôi nổi về những gì có thể được tìm thấy ở phía bên kia. Một thế giới giàu có. Một thế giới sung túc. Một thế giới đầy những sinh vật mềm yếu dễ dàng bị chế ngự. Họ hứa tất cả những thứ đó.”

“Một số vẫn còn kháng cự. Số thì bị giết, số còn lại bị buộc đi qua đó với rìu chĩa vào lưng. Tôi bị kẹt trong một nhóm lao công lớn và bị xô vào khoảng không giữa hai cột.”

Garona im lặng một lúc. “Nó được gọi là vùng Hỗn Âm, vừa tức thời vừa vĩnh cửu. Tôi rơi mãi, và khi tôi rơi vào một vùng sáng lạ, tôi đã ở trong một thế giới mới đầy điên cuồng.”

Khadgar nói thêm, “Sau khi hứa hẹn về thiên đường, Đầm Đen hẳn phải khá thất vọng ấy nhỉ.”

Garona lắc đầu. “Thật là choáng váng. Tôi nhớ về sự nao núng khi lần đầu tiên nhìn thấy bầu trời xanh thù địch. Và vùng đất, phủ đầy những cây cỏ trái ngút tầm mắt. Một số không chịu nổi và phát điên. Nhiều trong đó gia nhập tộc Dao Đen, những orc hoảng loạn xúm quanh ngọn cờ màu da cam của lửa, ngày hôm đó.”

Garona vuốt bộ cầm bự. “Tôi sợ, nhưng tôi đã sống sót. Và tôi nhận ra cuộc sống của một người lai có thể giúp tôi hiểu được con người. Tôi thuộc về một nhóm đột kích tấn công Medivh. Ông ta giết tất cả những kẻ còn lại, nhưng lại để tôi sống, và gửi tôi đưa một tin nhắn về cho Thầy Pháp Gul’dan. Và sau một thời gian, Gul’dan cử tôi lại làm gián điệp, nhưng tôi nhận ra tôi... khó lòng... phản bội được những bí mật của Ông Già.”

“Những lòng trung thành,” Khadgar nhận xét.

“Nhưng để trả lời câu hỏi của anh,” Garona nói, “không, tôi không biết đã có bao nhiêu bộ tộc đã tràn qua Cánh Cổng Bóng Tối từ Draenor. Và tôi không biết sẽ mất bao lâu để họ phục hồi. Và tôi không biết cánh cổng ở đâu. Nhưng anh, Khadgar à, có thể tìm ra.”

Khadgar nháy mắt. “Tôi á?”

“Những ảo ảnh của anh,” Garona nói. “Có vẻ anh có thể triệu hồi những bóng ma từ quá khứ, kể cả từ rất xa. Tôi từng xem anh gọi lên một ảo ảnh về mẹ của Medivh khi tôi gặp anh lần đầu. Đó có phải là ở thành Gió Bão không?”

“Ừ,” Khadgar nói. “Và đó là lý do tại sao tôi vẫn nghĩ con quỷ trong thư viện là thật – không hề có cảnh nền cho ảo ảnh đó.”

Garona xua tan nhận xét của anh. “Nhưng anh có thể gọi lên những ảo ảnh đó. Anh có thể triệu hồi lại khoảng khắc kẻ hờ đó được tạo ra lần đầu tiên. Anh có thể tìm ra ai đem dân orc tới Azeroth.”

“À ừ,” Khadgar nói. “Và tôi cho rằng đó là cùng một pháp sư hay thầy pháp đã giải phóng lũ quỷ. Điều đó thực sự có nghĩa, rằng cả hai có liên kết với nhau.” Anh nhìn Garona. “Cô biết đấy, điều đó chẳng đáng là câu hỏi để tôi phải suy nghĩ đâu.”

“Tôi sẽ đặt câu hỏi,” Garona nói, trông có vẻ rất sẵn lòng, “nếu anh đưa ra được câu trả lời.”

Lại là phòng ăn trống rỗng. Moroes cực siêng năng đã quét sạch vòng phép trước đó, và Khadgar phải làm lại nó với những đường thạch anh đỏ và tím được nghiền nát. Garona thả đuốc vào để treo trên tường, rồi đứng vào giữa hình vẽ, ngay cạnh anh.

“Tôi cảnh báo cô trước,” anh nói với nữ bán orc. “Điều này có thể sẽ không có tác dụng.”

“Anh sẽ làm được,” Garona trả lời. “Tôi từng nhìn thấy anh làm điều đó trước rồi.”

“Tôi rồi sẽ có được gì đó,” Khadgar nói. “Tôi chỉ không biết đó là gì.” Anh vẫy tay lên không trung, rồi đọc thần chú. Với Garona đang nhìn, anh muốn mọi thứ phải thật đúng. Cuối cùng anh giải phóng nguồn năng lượng thần bí trong trí óc và hét lên, “Cho ta thấy khởi nguồn của lỗ hổng giữa Draenor và Azeroth!”

Có sự thay đổi của áp suất, trong chính sức nặng của không khí quanh họ. Trời ấm, và là ban đêm, nhưng bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ (vì giờ đây đang có một cửa sổ trong phòng) có màu đỏ đậm, màu của máu khô, và chỉ một vài vì sao yếu ớt xuyên qua bầu khí quyển.

Đó là căn phòng của một ai đó, có khả năng là của một thủ lĩnh orc. Có những tấm mền lông thú trên nền và một bọc lớn có khả năng là dùng làm giường. Một hốc lửa nhỏ rực cháy chính giữa phòng. Vũ khí treo trên tường đá, và cũng có rất nhiều những ngăn tủ. Một cái đang mở, lộ ra một hàng những thứ được *ướp khô*, một số trong đó hẳn từng thuộc về con người hoặc sinh vật giống người.

Hình hài trên giường trở mình liên tục, rồi đột ngột ngồi dậy, như thể thức dậy sau một cơn ác mộng. Gã nhìn vào bóng tối, và rồi khuôn mặt tàn ác, dăm mùi chinh chinh dần trở nên rõ hơn. Kể cả với loài orc, gã cũng là một kẻ xấu xí trong chủng tộc.

Garona há hốc miệng, rồi nói, “Gul’dan.”

Khadgar gật đầu và nói, “Ông ta không thấy cô được đâu.” Vậy ra đây là gã thầy pháp đã cử Garona tới thăm dò. Gã trông đáng tin như một miếng vàng cong. Lúc này, gã khoác bộ lông lên người rồi nói.

“Ta vẫn còn có thể thấy người,” gã nói. “Cho dù ta nghĩ ta đã thức dậy. Có lẽ ta đã mơ là ta đã thức. Tới đây, sinh vật trong giấc mơ.”

Garona túm lấy vai Khadgar, và anh có thể cảm thấy những móng tay sắc nhọn của cô cắm vào da thịt anh. Nhưng Gul’dan không nói với họ. Thay vì đó một bóng ma khác lượn vào.

Nó cao lớn, vai rộng, cao hơn cả ba kẻ còn lại. Nó mờ ảo, như thể nó cũng không thuộc về nơi này. Nó trầm mữ, giọng nói the thé xa cách. Dù cho nguồn ánh sáng duy nhất là từ đồng lửa, hình thù đó tạo ra hai cái bóng – một hắt ngược ra sau khỏi ngọn lửa, cái còn lại sang một bên, như thể được thắp sáng bởi một nguồn sáng khác.

“Gul’dan,” hình thù đó nói. “Ta muốn người của người. Ta muốn đội quân của người. Ta muốn sức mạnh của người hỗ trợ cho ta.”

“Ta đã gọi lên những linh hồn bảo hộ của ta, sinh vật kia,” Gul’dan nói, và Khadgar có thể nghe được sự rung động trong giọng nói của gã orc. “Ta đã

gọi những thầy pháp của ta và chúng đã khuất phục trước người. Ta đã gọi sư phụ thần bí của ta và ông ta đã không thể ngăn được người. Người ám ảnh giấc mơ của ta, và giờ người tới, một sinh vật giấc mơ, tới thế giới của ta. Thật ra người là ai và là gì?”

“Người sợ ta,” hình thù cao lớn đó nói, và với giọng nói đó, Khadgar cảm thấy như thể có một bàn tay lạnh toát vuốt dọc xương sống, “vì người không hiểu ta. Nhìn thế giới của ta và hiểu nỗi sợ của người. Rồi đừng sợ nữa.”

Và rồi hình thù cao lớn trùm mũ đó tạo nên một quả cầu từ hư không, sáng rõ như bong bóng xà phòng. Nó lơ lửng, đường kính khoảng một bộ, và trong đó hiện ra hình ảnh một vùng đất với bầu trời xanh dương và những cánh đồng xanh lá.

Hình thù trùm mũ đó đang chỉ cho hẳn ta xem Azeroth.

Thêm một bong bóng nữa, rồi nữa, rồi cái thứ tư. Những cánh đồng lúa mùa hè với ánh mặt trời rực rỡ. Khu đầm lầy Đầm Đen. Vùng băng giá phương bắc. Những tòa tháp rực rỡ ở Thành Gió Bão.

Và một bong bóng chứa một tòa tháp duy nhất nằm giữa một hồ trên đồi, sáng lên dưới ánh trăng. Hẳn đang cho gã phù thủy orc xem Karazhan.

Và có một bong bóng nữa chỉ thoáng lướt qua, nó hiển thị một khung cảnh tăm tối xa tít bên dưới những ngọn sóng. Có vẻ đó là một suy nghĩ nhầm lẫn, nó đã nhanh chóng bị xóa bỏ. Nhưng Khadgar có một cảm giác về sức mạnh. Đó là một khu mộ bên dưới những ngọn sóng, một hầm mộ, nó sục sôi một nguồn sức mạnh. Nó chỉ đó trong một chốc, rồi biến mất.

“Tập hợp lực lượng,” hình thù trùn mủ nói. “Tập hợp quân đội và chiến binh cùng lao công và đồng minh, vũ chuẩn bị cho chúng một hành trình xuyên qua vùng Hỗn Âm. Chuẩn bị cho chúng tốt vào, vì tất cả những thứ này sẽ là của người khi người thành công.”

Khadgar lắc đầu. Giọng nói nhói trong anh như muối đốt. Rồi anh nhận ra rằng đó là ai và tim anh run sợ.

Gul’dan đang quỳ xuống, bàn tay ghì chặt trước mặt. “Tôi sẽ làm thế, vì sức mạnh của người là tối cao. Nhưng thực sự người là ai, và làm thế nào chúng tôi tới thế giới này được?”

Hình thù nọ giờ tay chạm mủ trùn, và Khadgar lắc đầu. Anh không muốn thấy. Anh biết nhưng anh không hề muốn thấy.

Một khuôn mặt hằn đậm vết nhăn. Bộ lông mày xám. Đôi mắt xanh lơ long lanh những tri thức ẩn giấu và một thứ gì đó nguy hiểm. Cạnh anh, Garona há hốc mồm.

“Ta là Người Bảo Hộ,” Medivh nói với gã thầy pháp orc. “Ta sẽ mở con đường cho ngươi. Ta sẽ đập tan vòng tròn và sẽ được tự do.”

Chương mười ba: Cái Bóng Thứ Hai

“Không!” Khadgar hét lên, và ảo ảnh đồng thời cũng biến mất. Họ lại đứng một mình trong phòng ăn, ngay giữa một vòng hoa văn tạo bởi những viên mã não và thạch anh đỏ nghiền nát.

Tai anh ù đi và khoe mắt thì mờ nhạt. Anh khuyu một gối, nhưng không hề hay biết mình đã di chuyển. Bên phải anh, giọng Garona lặng thinh, gần như bị bóp nghẹt.

“Medivh,” cô khẽ nói. “Ông Già. Không thể nào.”

“Có thể lắm,” Khadgar nói. Bụng dạ anh cảm thấy như chứa hàng đồng rắn đang quặn quại. Đầu óc anh quay cuồng, và dù anh rất muốn chối từ, anh vẫn biết nó sẽ dẫn tới đâu.

“Không,” Garona nói dứt khoát. “Chắc chắn có nhầm lẫn. Một ảo ảnh sai lầm. Chúng ta tìm một thứ và lại tìm thấy một thứ khác. Anh nói điều ấy từng xảy ra trước đây.”

“Không phải như thế này,” Khadgar nói. “Chúng ta có thể không thấy được cái chúng ta muốn, nhưng chúng ta luôn thấy được sự thật.”

“Có lẽ đó chỉ là lời cảnh báo,” nữ bán orc nói.

“Có nghĩa đây,” Khadgar nói, có chút hối tiếc trong giọng nói. “Nghĩ về nó đi. Đó là lý do tại sao kết giới vẫn nguyên vẹn khi chúng ta bị tấn công. Ông ta đã ở trong kết giới rồi, và đã triệu hồi con quỷ đó từ bên trong.”

“Trông không giống ông ấy,” Garona nói. “Có lẽ đó chỉ là một ảo giác ma thuật giả. Trông chẳng giống ông ấy chút nào.”

“Đó là ông ấy,” anh đệ tử nói, giờ đã đứng dậy. “Tôi biết giọng nói của thầy. Tôi biết khuôn mặt của thầy. Với tất cả điệu bộ và tâm trạng.”

“Nhưng giống như ai đó đang mang khuôn mặt đó,” Garona nói. “Có gì đó sai sai. Như thế ông ấy là một bộ đồ, hay một bộ giáp, và ai đó đang mặc nó.”

Khadgar nhìn nữ bán orc. Giọng cô run lên, còn nước mắt đầm trên khóe đôi mắt rộng mở. Cô muốn tin. Cô thực sự muốn tin.

Khadgar cũng muốn tin. Anh gật đầu chậm chậm. “Có thể là một mảnh nào đó. Vẫn có thể là ông ấy. Có thể ông ấy đang lừa phỉnh tên orc đó, thuyết phục gã tới đây. Có lẽ là một ảo ảnh của tương lai chăng?”

Giờ đến lượt Garona lắc đầu. “Không. Đó là Gul’dan. Ông ta đã ở đây rồi. Ông ta dắt chúng tôi đi qua cánh cổng. Đó là quá khứ, đó là lần gặp nhau đầu tiên của họ. Nhưng tại sao Medivh lại muốn mang quân orc tới Azeroth chứ?”

“Nó giải thích được tại sao ông ấy chẳng làm gì nhiều để chống lại họ,”

Khadgar nói. Anh lắc đầu, cổ nổi lổng suy nghĩ đã bén rễ lâu nay. Quá nhiều thứ bỗng trở nên có nghĩa. Những sự biến mất lạ kỳ. Ít quan tâm tới sự gia tăng số lượng của quân orc. Thậm chí đem cả một bán orc tới thành.

Anh nhìn Garona và tự hỏi cô can dự vào chuyện này sâu đến mức nào. Có vẻ như cô hoàn toàn bất ngờ trước tin này, hay là cô là kẻ âm mưu, hay lại

chỉ là một con tốt trong trò chơi bóng tối mà có vẻ như Medivh đang điều khiển?

“Chúng ta cần phải tìm hiểu,” anh chỉ nói vậy. “Chúng ta cần phải biết tại sao ông ta lại ở đó. Ông ta đang làm gì. Ông ta là Người Bảo Hộ – chúng ta không nên kết tội ông ấy chỉ dựa vào một ảo ảnh.”

Garona gật đầu chậm chậm. “Vậy là chúng ta hỏi ông ấy. Bằng cách nào?”

Khadgar mở miệng định nói, nhưng một giọng nói khác vang vọng khắp phòng.

“Tất cả mớ hỗn độn này là thế nào đây?” Medivh nói, tựa vào mép cửa phòng ăn.

Cổ họng Khadgar khô cứng lại.

Ngài Pháp Sư đứng ngay ngưỡng cửa, và Khadgar nhìn ông, săn lùng thứ gì đó trong dáng đi, diện mạo, giọng nói. Mọi thứ có thể phản bội lại sự có mặt của ông ta. Chẳng đó gì cả. Đó đúng là Medivh.

“Hai cô cậu nhóc đang làm gì đấy?” Ngài Pháp Sư nói, đôi lông mày xám nhíu lại.

Khadgar cố tìm câu trả lời, nhưng Garona nói, “Anh Đệ Tử đang cho tôi xem một phép thuật anh ấy đang làm.” Giọng cô run run.

Medivh lẩm bẩm. “Lại thêm mấy cái ảo ảnh nữa hả, Niềm Tin Trẻ Tuổi? Chúng đủ tệ hại quanh đây rồi, khi chưa có anh để gọi lên quá khứ. Tới đây ngay đi – chúng ta có việc phải làm. Và cả cô nữa, Phái Viên ạ.”

Giọng ông vẻ đều đặn và hiểu biết, nhưng vẫn kiên quyết. Là giọng nghiêm khắc của một người thầy thông thái. Khadgar tiến một bước, nhưng Garona tóm lấy tay anh.

“Mấy cái bóng,” cô khẽ nói.

Khadgar nháy mắt, và nhìn lại Ngài Pháp Sư. Giờ vẻ mặt ông đang thể hiện sự thiếu kiên nhẫn, và phản đối. Bờ vai ông vẫn thật rộng, ông vẫn đứng thẳng người bất kể áp lực lên bản thân. Ông mặc bộ áo choàng bình thường trước đây Khadgar vẫn thường thấy.

Và sau lưng ông có hai cái bóng. Một cái hướng thẳng ra khỏi ngọn đuốc, cái bóng còn lại, tối tương đương, thì quay đi với một góc kỳ lạ.

Khadgar lưỡng lự, và vẻ phản đối của Medivh càng rõ ràng hơn, một cơn bão hiện lên trên mặt ông. “Có chuyện gì đấy Niềm Tin Trẻ Tuổi?”

“Chúng tôi nên dọn dẹp mớ lộn xộn này đã,” Khadgar nói, cố gắng trở nên tươi tỉnh. “Không muốn khiến Moroes phải làm việc quá vất vả. Chúng tôi sẽ theo sau.”

“Đàm phán không phải phần việc của một đệ tử,” Medivh nói. “Giờ tới đây ngay.”

Chẳng ai di chuyển cả. Garona nói, “Tại sao ông ta không vào phòng chứ?”

Thực là tại sao mà, Khadgar nghĩ. Nhưng anh lại nói, “Một câu hỏi thừa Thầy?”

“Giờ là sao?” vị đại pháp sư lẩm bẩm.

“Tại sao ngài lại đến với giấc mơ của gã orc Gul’dan?” Khadgar nói, cảm thấy cổ họng nghẹn lại khi nói, “Tại sao ngài lại cho lũ orc biết cách tới thế giới này?”

Cái nhìn của Medivh chuyển sang Garona. “Ta không ngờ Gul’dan lại nói cho cô về ta đấy. Hẳn đâu khiến ta nghĩ là hẳn thiếu khôn ngoan, hay là ba hoa đâu.”

Garona lùi lại một bước, nhưng lần này Khadgar giữ cô lại. Cô nói, “Tôi không hề biết. Tới tận bây giờ.”

Medivh khịt mũi. “Chẳng quan trọng lắm. Giờ tới đây. Cả hai người.”

“Tại sao ngài lại chỉ cho lũ orc con đường tới đây?” Khadgar lặp lại.

“Anh đừng có mà cố đàm phán nữa!” ngài pháp sư quát.

“Tại sao ngài lại đem lũ orc tới Azeroth chứ?” Khadgar hỏi, giờ đang cầu xin.

“Không phải việc của anh đâu nhóc. *Hai người* sẽ tới đây! Ngay bây giờ!”

Khuôn mặt Ngài Pháp Sư tái nhợt và nhăn nhó.

“Với tất cả lòng kính trọng, thưa ngài,” Khadgar nói, lời nói như dao đâm, “không, tôi không tới đâu.”

Medivh gầm lên tức giận. “Nhóc, ta sẽ tóm được anh...” và khi ông nói, ông bước thẳng vào phòng.

Cùng lúc đó nhiều tia lửa bay lên, nhấn chìm vị pháp sư già trong một màn ánh sáng. Ngài Pháp Sư giật lùi lại một bước, rồi giơ tay lên đọc thần chú.

“Gì vậy?” Garona nói.

“Vòng Kết Giới,” Khadgar nói. “Để chặn đứng lũ quỷ đã được triệu hồi. Ngài Pháp Sư không thể vượt qua nó được.”

“Nhưng nếu nó chỉ tác động lên quỷ, sao lại không chứ? Trừ khi...” Garona nhìn Khadgar. “Không,” cô nói. “Liệu cái vòng có cản được ông ấy không?”

Khadgar nghĩ về sợi rơm nằm trên kết giới trong tháp tại thành Gió Bão, và nguồn năng lượng đang được tạo ra tại ngưỡng cửa. Anh lắc đầu.

Thay vì thế anh hét lên với Ngài Pháp Sư, “Liệu đây có phải những gì ngài làm với Huglar và Hugari không? Và Guzbah? Và cả những người khác nữa? Liệu có phải họ đã tìm ra gì không?”

“Họ đã tiến xa hơn cả cái sự thật anh tìm ra được đấy nhóc,” Ngài Pháp Sư nghe rằng nói từ trong quầng sáng, “Nhưng ta phải cẩn trọng. Ta tha thứ cho sự tò mò vì tuổi trẻ của anh, và nghĩ rằng lòng trung thành-” Ông cầu nhàu vì giờ cái kết giới bảo vệ đang chống lại ông. “-Ta nghĩ rằng lòng trung thành vẫn có chỗ đứng ở thế giới này.”

Kết giới bảo vệ sáng chói lên khi Medivh bước vào, và Khadgar có thể thấy được vùng méo mó xung quanh bàn tay vươn ra của Ngài Pháp Sư. Những tia lửa có vẻ như đã bắt cháy vào râu Medivh, và khói cuộn tròn lên như thể sừng trước trán ông.

Và rồi trái tim Khadgar chùng xuống, anh nhận ra những gì anh đang nhìn thấy là một hình ảnh khác, nó nằm nè lên hình ảnh của người pháp sư đáng quý. Hình ảnh đó thuộc về cái bóng thứ hai.

“Ông ấy sắp vượt qua nó rồi,” Garona nói.

Khadgar liếm răng, “Cuối cùng thì. Ông ta đang trút một lượng lớn sức mạnh vào việc phá vỡ cái vòng.”

“Ông ấy có thể làm được việc đó chứ?” nữ bán orc hỏi.

“Ông ấy là Người Bảo Hộ Tirisfal,” Khadgar nói. “Ông ấy có thể làm bất cứ thứ gì ông ấy muốn. Chỉ là hơi tốn thời gian thôi.”

“Chà, chúng ta ra khỏi đây được không?” Garona giờ có vẻ hoảng sợ.

“Con đường ra duy nhất là vượt qua ông ta,” Khadgar nói.

Garona nhìn quanh. “Vậy thì phá vỡ một bức tường đi. Lối thoát mới.”

Khadgar nhìn bức tường đá của tòa tháp, nhưng lắc đầu.

“Sao, thử làm gì đó đi!”

“Tôi sẽ thử việc này,” Khadgar nói. Trước mặt họ, hình thù Medivh, giờ đã trở nên cao lớn hơn và bao phủ đầy ánh chớp, hiện mờ mờ trong làn khói.

Cố giữ bình tĩnh, anh tập trung năng lượng phép thuật trong trong mình. Anh vẫy tay theo đúng chuyển động vừa làm vài phút trước, và thì thầm những lời đã lãng quên với người phàm, và khi anh đã nén năng lượng lại thành một quả cầu ánh sáng duy nhất, anh giải phóng nó.

“Hãy đem tới cho ta một ảo ảnh,” Khadgar nói, “về kẻ đã chống lại con thú vật này trước đây!”

Có một chút mất phương hướng, và trong phút chốc Khadgar nghĩ rằng phép thuật là nhằm lẫn và đưa họ tới tháp canh trên đỉnh tháp. Nhưng không, đang là đêm xung quanh họ, và một giọng nói của phụ nữ tức giận và hống hách rít lên trong không khí.

“*Người dám tấn công chính mẹ đẻ của người sao?*” Aegwynn hét lên, khuôn mặt tím ngắt vì tức giận.

Aegwynn đứng ở một đầu sàn tháp canh, Medivh ở đầu kia. Đó là Medivh như những gì anh biết – cao, kiêu hãnh, và dường như là cả lo lắng. Cả bà lẫn Medivh quá khứ đều không chú ý gì đến cả Khadgar lẫn Garona. Với một cái giật mình, Khadgar nhận ra rằng hiện thân hiện tại của Medivh cũng có ở đó, đang sáng rực bên cạnh một bức tường. Hai người từ quá khứ cũng phớt lờ ông ta, nhưng Medivh hiện tại đang nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt họ.

“Mẹ à, con nghĩ người cuồng loạn rồi,” Medivh quá khứ nói.

“Tức là một tia chớp thần bí có thể khiến ta bình tĩnh lại hả?” Người Bảo Hộ tiền nhiệm quát. Khadgar thấy rằng bà đã già hơn trước nhiều rồi. Mái tóc vàng giờ đã bạc trắng, và có những nếp nhăn quanh mắt và miệng bà. Dù

vậy bà vẫn mang dáng dấp của hình dáng lúc trước anh trông thấy. “Giờ thì,” bà nói, “trả lời câu hỏi của ta.”

“Mẹ à, người không nhìn nhận đúng về mọi thứ,” Medivh quá khứ nói.

“Trả lời đi,” Aegwynn nghiêm khắc quát. “Tại sao người đem lũ orc tới Azeroth?”

“Thế nào ông ấy tức giận đến vậy khi anh hỏi thế,” Garona nói. Khadgar bảo cô im lặng, và chú ý tới Medivh hiện tại. Bản thể hiện tại đã ngừng không cố chọc thủng bức tường kết giới nữa, và khuôn mặt có vẻ đã mất đi cảm xúc.

“Mẹ à?” Medivh hiện tại nói. Khuôn mặt có vẻ cả tin.

“Người không CÓ câu trả lời phải không?” Aegwynn nói. “Đây là cái trò chơi bé nhỏ mà người chơi à. Một thách thức cho Llane và Lothar để trêu họ hả? Sức mạnh người Tirisfal không phải là trò chơi đâu con. Càng ngày càng có nhiều orc xuất hiện, và ta nghe thấy rằng các đoàn xe đang bị tấn công gần Đầm Đen. Một tay mơ cũng có thể dò ra được Cánh Cổng của người, nhưng chỉ mẹ người mới có thể nhận ra thứ sức mạnh bao bọc nó. Ta hỏi lại, con được lợi ích gì chứ hả?”

Khadgar buồn bã vì lời công kích của người phụ nữ già, và hơi mong rằng Medivh quá khứ sẽ chạy khỏi phòng. Thay vì đó, Medivh khiến anh ngạc

nhiên. Ông ta cười lớn.

“Mẹ người không tán thành khiến người vui đến thế hả con?” Aegwynn nghiêm nghị nói.

“Không,” Medivh nói, nhe răng cười như thể muốn ăn tươi nuốt sống.

“Nhưng sự ngu ngốc mẹ con thì có.”

Khadgar nhìn ngang phòng, và thấy Medivh hiện tại nao núng trước những lời của hiện thân quá khứ của ông nói.

“Người dám à,” Aegwynn quát, giơ tay lên. Một quả cầu ánh sáng trắng chói lòa hiện ra từ lòng bàn tay bà và phóng về phía Medivh quá khứ. Ngài Pháp Sư giơ một tay lên và gạt nó sang bên dễ dàng.

“Dám thừa Mẹ,” bóng ma từ quá khứ nói. “Và con có sức mạnh để làm việc đó. Thứ sức mạnh mẹ trao cho con từ lúc con còn chưa có nhận thức, thứ sức mạnh mà con không hề muốn hay yêu cầu.” Bóng ma Medivh vẫy tay, và sàn tầng trên cùng ngùn ngụt cháy những tia chớp sáng chói. Aegwynn cản được nguồn năng lượng ấy lại, nhưng Khadgar nhận thấy rằng bà phải giơ cả hai tay lên, và vẫn bị đánh lui lại.

“*Nhưng* tại sao người để lũ orc tới Azeroth chứ?” người phụ nữ già khề nói.

“Không cần thiết. Người đặt toàn bộ cư dân vào nguy hiểm, và để tới kết cục

nào chứ?”

“Dĩ nhiên là để bẻ gãy vòng tròn rồi,” Medivh quá khứ nói. “Để đập tan cái vũ trụ đều đều mẹ xây cho con. Mọi thứ đã được đưa vào vị trí, bao gồm cả đứa con của mẹ. Nếu mẹ không thể tiếp tục làm Người Bảo Hộ, người mẹ tự tay chọn, được sinh ra và được chuẩn bị làm người nối dõi sẽ làm, nhưng lại bị ép buộc vào theo kịch bản như tất cả con cờ khác của người.”

Medivh hiện tại đã khụy gối xuống, mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Ông đang đọc theo những lời mà bản thể từ quá khứ đang nói.

Garona giật tay áo Khadgar, và anh gật đầu. Cả hai rời trung tâm kết giới, và bắt đầu vòng quanh phòng, cố tránh hiện thân hiện tại của Ngài Pháp Sư.

“Nhưng mỗi đe dọa, con à...” Aegwynn nói.

“Đe dọa á?” Medivh nói. “Đe dọa ai? Không phải con, không phải sức mạnh người Tirisfal trong tay con. Với những người còn lại trong Hội ư? Họ lo cho chuyện chính trị trong nội bộ họ còn hơn cả lũ quỷ. Với các quốc gia con người à? Phì nộn và sung sướng, được bảo vệ khỏi mối nguy hiểm mà họ còn không được biết à? Liệu có thực sự bị đe dọa không?”

“Con đang chơi đùa với thứ sức mạnh to lớn hơn cả con đấy Con Trai,”

Aegwynn nói. Khadgar và Garona đã gần tới cửa, nhưng Medivh hiện tại vẫn bị thu hút bởi ảo ảnh.

“Ồ, dĩ nhiên rồi,” Ngài Pháp Sư quá khứ nói với tiếng gầm gừ. “Nghĩ rằng mẹ có thể kiểm soát thứ sức mạnh như thế thật là tội lỗi của Niềm Kiêu Hãnh. Những thứ như là nghĩ rằng mẹ có thể đấu trí với một gã chúa quỷ mà vẫn dành chiến thắng.”

Giờ họ đã ở sau lưng Medivh, và Garona với tay tới con dao trong áo. Khadgar ngăn tay cô lại và lắc đầu. Họ lên đi phía sau Medivh. Nước mắt bắt đầu ứa ra trong mắt ông già.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu lũ orc thành công chứ?” Aegwynn nói. “Chúng tôn thờ những vị thần đen tối và cả bóng đêm. Tại sao con trao Azeroth cho chúng chứ?”

“*Khi* chúng thành công,” Medivh quá khứ nói, “chúng sẽ chọn con làm thủ lĩnh. Chúng đề cao sức mạnh, Mẹ à, không như mẹ hay là phần còn lại của thế giới tồi tàn này. Và nhờ mẹ, con là thứ mạnh mẽ nhất ở thế giới này. Và con sẽ đập tan thứ xiềng xích mà mẹ và những kẻ khác đã đeo cho con, và con sẽ được thống trị.”

Ảo ảnh chợt trở nên im lặng, và Khadgar và Garona đứng im, nín thở. Liệu Medivh hiện tại có để ý đến họ trong lúc im lặng này không?

Aegwynn, với những lời nói từ một năm trước, vẫn khiến ông phải chú ý.

“Người không phải con trai ta,” bà nói.

Medivh hiện tại vui mặt vào tay. Phiên bản quá khứ nói, “Không. Con chưa từng là con của mẹ. Chưa bao giờ.”

Và Ngài Pháp Sư quá khứ cười lớn. Đó là một điệu cười sang sảng và Khadgar đã từng nghe thấy trước đây, trên thảo nguyên băng sau khi hai người kia chiến đấu.

Aegwynn có vẻ sững sờ, “Sargerass?” bà quát lên khi cuối cùng đã nhận ra. “Ta giết người.”

“Người mới chỉ giết được một thể xác thôi mà phù thủy à. Người chỉ mới giết được thân thể của ta thôi!” Medivh quá khứ gầm gừ, và Khadgar đã có thể nhìn thấy hình ảnh thực thể thứ hai, cái bóng thứ hai, đã bao trùm lên ông. Một sinh vật bóng tối và lửa thiêu, với bộ râu lửa và cặp sừng đen lớn. “Giết được nó và giấu nó tít dưới hầm mộ dưới biển. Nhưng ta thà hi sinh nó để nhận được một món quà to lớn hơn.”

Aegwynn dù không chú ý nhưng vẫn đặt một tay lên bụng.

“Đúng rồi, Mẹ thân yêu,” Medivh quá khứ nói, ngọn lửa liếm trên râu ông, cặp sừng tạo thành nhờ đám khói ngay trước cặp lông mày. Ông là Medivh, nhưng cũng chính là Sargerass. “Ta trốn trong bụng người, và nhập vào những tế bào đang say ngủ của đứa con còn chưa tạo thành của người. Một căn bệnh, một tai họa, một khuyết điểm mà người sẽ không thể đoán ra nổi.

Giết người thật không khả thi, cảm dỗ người cũng vậy. Vậy là ta biến chính mình thành người thừa kế của người.”

Aegwynn hét lên tiếng chửi rủa và vung hai tay lên, cơn giận dữ bao trùm lấy những ngôn từ không dành cho giọng nói của con người. Một tia chớp những nguồn năng lượng lấp lánh cầu vồng đập vào ngực sinh vật Medivh/Sargeras kia.

Bóng ma từ quá khứ giật lùi lại một bước, hai bước, rồi giơ một tay lên gạt nguồn năng lượng trước mặt đi. Căn phòng bốc lên mùi thịt nấu, và Sargeras/Medivh gầm gừ khạc nhổ. Gã cũng đọc thần chú, và Aegwynn bay ngang phòng.

“Ta không thể giết người được, Mẹ à,” hình thù ma quỷ quát. “Một phần trong ta cản ta làm việc đó. Nhưng *ta* sẽ đập tan người. Đập tan và tống khứ người, và trong lúc người phục hồi, trong lúc người quay về từ nơi ta sẽ gửi người tới, xứ sở này sẽ là của ta. Vùng đất này, và sức mạnh của Hội Tirisfal!”

Thời điểm hiện tại, Medivh hét lên tiếng của một linh hồn lạc lối, hét lên cầu mong thiên đàng sự tha thứ sẽ không bao giờ tới.

“Đó là ám hiệu cho chúng ta,” Garona nói, kéo áo choàng của Khadgar. “Đi ngay khi mọi thứ còn tốt đẹp.”

Khadgar lưỡng lự một chút, rồi theo cô tới cầu thang.

Họ nhảy xuống cầu thang bằng đá ba bậc một lần, gần như đâm sầm vào Moroes.

“Hay thật,” ông bình tĩnh nói. “Có vấn đề gì à?”

Garona vượt qua người quản gia, nhưng Khadgar tóm lấy ông già và nói, “Thầy điên mất rồi.”

“Hơn bình thường à?” Moroes trả lời.

“Không đùa đâu,” Khadgar nói, rồi mắt anh sáng lên. “Ông có cầm cây còi gọi bằng sư không?”

Người hầu giơ một mẫu thép được tạc cổ tự lên. “Muốn tôi gọi...”

“Tôi sẽ làm,” Khadgar nói, nắm lấy thứ trong tay ông, và đuổi theo Garona.

“Ông ấy sẽ đuổi theo chúng tôi, nhưng tốt nhất ông cũng nên chạy đi. Dem cả Cook và chạy đi càng xa càng tốt.”

Và rồi Khadgar chạy đi mất.

“Chạy à?” Moroes nói với hình thù đang chạy đi của anh đệ tử; rồi ông khịt mũi. “Ta có thể đi đâu được chứ?”

Chương mười bốn: Chạy trốn

Họ đã đi được vài dặm đường trước khi con băng sư bắt đầu dờ chừng. Chỉ một con thú chịu nghe lời gọi của Khadgar, và lại lồng lên khi Garona xuất hiện trước mặt nó. Chỉ hoàn toàn nhờ sức mạnh của ý chí thì anh chàng pháp sư mới có thể khiến con băng sư chịu chấp nhận sự có mặt của nữ bán orc. Họ có thể nghe được tiếng la hét và chửi rủa của Medivh khá lâu sau khi rời

vòng đời. Họ hướng con bằng sư tới thành Gió Bão, và Khadgar chọc gót chân sâu vào hông con bằng sư.

Họ đã đi rất nhanh, nhưng giờ con bằng sư lại quẩn quại bên dưới anh, cố giật dây cương, cố quay lại phía dãy núi. Khadgar cố kìm hãm con thú lại để giữ nó chạy đúng hành trình, nhưng nó càng lúc càng trở nên kích động.

“Có chuyện gì với nó thế?” Garona vươn qua vai anh hỏi.

“Medivh đang gọi nó về,” Khadgar nói. “Nó muốn trở lại Karazhan.”

Khadgar vật lộn với sợi dây cương, thậm chí còn dùng cả cùi, nhưng cuối cùng phải chấp nhận thất bại. Anh cho con bằng sư bay xuống một mỏm núi thấp và trơ trụi, trượt xuống khỏi lưng nó sau khi Garona trèo xuống. Ngay khi anh chạm xuống đất, con bằng sư lại bay lên, đập đôi cánh lớn trong bầu không khí tối tăm nhằm quay lại với tiếng gọi của chủ nhân.

“Nghĩ ông ấy sẽ đuổi theo chứ?” Garona hỏi.

“Tôi không biết,” Khadgar nói. “Nhưng tôi không muốn ở đây nếu ông ta có đuổi theo. Chúng ta sẽ tới thành Gió Bão.”

Họ lê bước gần như cả đêm, tìm một đường mòn, rồi theo nó về phía thành Gió Bão. Chẳng hề có cuộc rượt đuổi hay ánh sáng lạ nào trên bầu trời, và

trước bình minh cả hai nghỉ một chút, nằm chúm chụm với nhau bên dưới một cây tuyết tùng lớn.

Họ chẳng gặp được ai còn sống vào ngày tiếp theo. Có những ngôi nhà bị thiêu rụi tới tận móng, và những đồng đất mới đánh dấu nơi những gia đình được chôn. Những chiếc xe ngựa bị lật úp hay đập tan rất thường thấy, và cả những đồng lớn bị đốt ra tro. Garona để ý rằng đây là cách loài orc làm với cái chết của họ, sau khi những cái xác được thu thập.

Tất cả những con thú họ gặp đều đã chết – những con lợn bị moi ruột cạnh một nông trại tan hoang, bộ xương còn sót lại của một con ngựa, ngoại trừ cái đầu với vẻ sợ hãi nhẵn nhớt. Họ di chuyển trong im lặng xuyên qua từng trang trại bị tàn phá.

“Người của cô thật cẩn thận,” cuối cùng Khadgar nói.

“Họ tôn vinh bản thân bằng những việc đó,” Garona nói dứt khoát.

“Tôn vinh á?” Khadgar nói và nhìn xung quanh. “Tôn vinh bằng phá hủy? Bằng cướp bóc á? Chẳng có quân đội con người, quốc gia con người nào lại đốt trụi tất cả mọi thứ dọc đường đi, hay là giết động vật mà không vì mục đích gì như vậy cả.”

Garona gật đầu. “Đó là cách của loài orc – không để lại những thứ có thể giúp kẻ địch dùng để chống lại họ. Nếu họ không thể dùng nó ngay – như cỏ khô, nhà ở, hàng cướp được, thì tốt nhất nên cho vào lửa. Biên giới của các bộ tộc orc thường là những nơi tan hoang, mỗi bên đều cố phá hủy tài nguyên của những tộc khác.”

Khadgar lắc đầu. “Đó không *phải* là tài nguyên,” anh nóng nảy nói. “Đó là mạng sống. Vùng đất này từng rất tươi tốt trù phú, với những cánh đồng và rừng cây. Giờ nó đã thành đất hoang. Nhìn mà xem! Liệu còn có thể có hòa bình giữa con người và orc nữa không chứ?”

Garona không nói gì cả. Họ tiếp tục đi trong im lặng cả ngày hôm đấy, và dừng chân cạnh đồng hồ của một quán trọ. Họ ngủ trong những phòng khác nhau, anh ngủ trong đồng lõa xộn của phòng sinh hoạt, cô thì đi xa hơn về phía bếp. Anh không hề đề nghị họ ở cùng nhau, cả cô nữa.

Khadgar bị đánh thức bởi tiếng cồng cào trong bụng. Họ chạy thoát khỏi tòa tháp mà chẳng đem theo đồ đạc gì, và trừ vài quả cây rừng và hạt mọc trên mặt đất, họ đã chưa ăn gì cả ngày.

Anh chàng pháp sư nhồm dầy khỏi đồng rơm ngấm nước mưa anh dùng làm giường, chân tay uể oải. Anh chưa từng nghỉ ngơi ở chỗ thoáng từ khi tới

Karazhan, và giờ anh cảm thấy quá sức trần trụi, Nỗi sợ trong ngày hôm qua đã xẹp xuống hoàn toàn, và anh thắc mắc về những bước tiếp theo.

Thành Gió Bão là mục tiêu ban đầu của họ, nhưng làm sao anh có thể đưa một người như Garona vào thành phố được? Có lẽ nên tìm thứ gì đó để cải trang cho cô. Hoặc liệu cô có thực sự muốn tới không? Giờ cô đã thoát khỏi tháp, có lẽ sẽ tốt hơn cho cô nếu được tái hợp với Gul'dan và bộ tộc Cướp Bão.

Có thứ gì đó di chuyển dọc bên hông tòa nhà đổ nát. Có thể là Garona. Cô hẳn cũng đói như Khadgar. Cô không hề than phiền gì cả, nhưng anh cho rằng từ đồng đổ nát còn lại thì loài orc cần rất nhiều thức ăn để giữ vóc dáng chiến binh của mình.

Khadgar đứng dậy, rũ bỏ mớ to vò trong đầu, và cúi người ra khỏi một cái cửa sổ để hỏi cô liệu có còn thứ gì trong bếp không.

Và rồi giáp mặt với lưỡi của một cây rìu hai lưỡi khổng lồ, giờ ngang cổ anh.

Và đầu kia của cây rìu là một khuôn mặt xanh ngọc bích của một orc. Một orc thực thụ. Khadgar tới tận giờ mới nhận ra rằng anh đã quen với khuôn mặt của Garona tới mức nào, đến nỗi bộ hàm to lớn và cái trán dốc khiến anh giật bắn mình.

Tên orc gầm lên, “Aió?”

Khadgar từ từ giơ cả hai tay, cùng lúc đó tập trung năng lượng ma thuật trong đầu. Một câu thần chú đơn giản, đủ để đánh bật sinh vật đó sang bên, và tìm Garona và chạy thoát.

Trừ khi Garona đã đem chúng tới đây, anh bất ngờ nhận ra.

Anh lưỡng lự, và như thế là quá đủ. Anh nghe thấy gì đó sau lưng anh, nhưng không quay lại vì có thứ gì đó lớn và nặng nề chạm vào gáy anh.

Anh chẳng phải đợi lâu – quá đủ thời gian cho nửa tá orc tràn khắp phòng và bắt đầu lục lọi mớ đồ nát bằng rìu. Chúng đeo giáp tay màu xanh lá cây. Tộc Thung Đỗ Máu, theo như trí nhớ của anh. Anh cử động, và tên orc đầu tiên, kẻ có cây rìu hai lưỡi, lại vung vào anh.

“Ồmàymây?” tên orc nói. “Mâyấulóởâu?”

“Cái gì?” Khadgar hỏi, thắc mắc liệu có phải giọng tên orc như vậy hay do tai mình nghe nhầm thứ ngôn ngữ đó.

“Đồ của mây,” tên orc nói chậm rãi hơn. “Vũ khí của mây. Mây chẳng có gì cả. Mây dấu nó ở đâu?”

Khadgar nói không cần suy nghĩ. “Không có đồ. Mất từ trước. Không có đồ.”

Tên orc khịt mũi. “VẬY MÀY CHẾT,” hắn gầm gừ, rồi giơ rìu.

“Không!” Garona hét lên từ phía cửa đổ nát. Trông cô như thể đã có một đêm tồi tệ, nhưng có mấy con thỏ rừng treo trên sợi roi da quấn trên hông. Hắn cô mới đi săn về. Khadgar cảm thấy hơi xấu hổ vì suy nghĩ ban nãy.

“Biến đi, máu lai,” tên orc quát. “Không phải việc của mày.”

“Mày đang giết tài sản của tao, bởi vậy đây là việc của tao,” Garona nói.

Tài sản á? Khadgar nghĩ, nhưng vẫn giữ im lặng.

“Tài sản á?” tên orc nói ngọng. “Mày là ai mà có tài sản chứ?”

“Tao là Garona Halforcen,” người phụ nữ gầm gừ, mặt nhăn nhó nổi giận.

“Tao phụng sự Gul’dan, thầy pháp của bộ tộc Cướp Bảo. Phá hủy tài sản của tao và rồi mày sẽ bị ông ta xử lý.”

Tên orc lại khịt mũi. “Tộc Cướp Bảo à? Hừ! Tao nghe thấy chúng là một bộ tộc yếu đuối, bị dắt mũi bởi tên thầy pháp!”

Garona nhìn hắn vẻ cứng rắn. “Những gì *tao* nghe được là tộc Thung Đỗ Máu đã thất bại trong việc hỗ trợ bộ tộc Thung Hoàng Hôn trong vụ tấn

công thành Gió Bão mới đây, và rằng cả hai bộ tộc đều đã bị đánh lui. *Tao* nghe được rằng con người đã đánh bại bọn mày trong một trận chiến ngang tay. Đúng không hả?”

“Ó không phải toàn bộ vấn đề,” tên orc từ tộc Thung Đỗ Máu nói. “Túng có ngựa.”

“Có lẽ tôi có thể...” Khadgar nói, định đứng lên.

“Nằm xuống, đồ nô lệ!” Garona hét lên, tát mạnh vào anh và khiến anh ngã ngựa ra. “Mày chỉ được nói sau khi được yêu cầu, không phải là trước!”

Tên orc đứng đầu năm lấy cơ hội tiến lên một bước, nhưng ngay sau đó Garona quay người, và mũi dao găm dài chỉ vào tên orc lúc hắn đang tiến tới. Những tên orc khác lùi ra khỏi trận chiến sắp đến.

“Mày định chống lại quyền sở hữu của tao hả?” Garona gầm gừ, mắt như có lửa và cơ bắp căng ra dưới lớp giáp da.

Im lặng trong khoảnh khắc. Tên orc tộc Thung Đỗ Máu nhìn Garona, nhìn Khadgar đang nằm sõng xoài, và lại nhìn Garona. Hắn khịt mũi và nói, “Kiếm cái gì đáng để chiến đấu hơn trước đi, đồ máu lai!”

Và rồi tên orc đứng đầu lùi đi. Những tên còn lại thư giãn, và bắt đầu nối đuôi nhau ra khỏi phòng sinh hoạt hoang tàn.

Một tên cấp dưới của hắn hỏi hắn khi chúng rời khỏi ngôi nhà, “À dùng tên con người để làm gì chứ?”

Tên orc đứng đầu nói gì đó mà Khadgar không nghe được. Tên cấp dưới hét lên từ phía ngoài, “Thậtghêrôm!”

Khadgar cố đứng dậy, nhưng Garona vẫy tay ra hiệu cho anh nằm xuống. Dù vậy, Khadgar vẫn do dự.

Garona đi tới cửa sổ trống không, nhìn ra một lát, rồi quay lại nơi Khadgar đang tựa người vào bức tường.

“Tôi nghĩ họ đi rồi,” cuối cùng cô nói. “Tôi sợ họ sẽ quay lại với số lượng gấp đôi. Gã chỉ huy tối nay hắn sẽ bị thách thức bởi lũ cấp dưới.”

Khadgar chạm bên má. “Tôi ổn, cảm ơn vì đã hỏi thăm.”

Garona lắc đầu. “Đồ da tái ngu ngốc! Nếu tôi không đánh ngã anh, gã orc chỉ huy hắn đã giết anh ngay lập tức, rồi quay sang tôi vì tôi không khiến anh cư xử đúng đắn.”

Khadgar thở dài. “Xin lỗi. Cô nói đúng.”

“Anh đã đúng là tôi nói đúng,” Garona nói. “Họ giữ mạng anh lại đủ lâu cho tôi trở về chỉ vì họ nghĩ anh đang dấu diếm gì đó trong quán trọ. Rằng anh

đâu có ngu tới mức tới giữa vùng chiến sự mà không mang trang bị gì cả.”

“Cô có phải đánh mạnh vậy không?” Khadgar hỏi.

“Để thuyết phục họ hả? Có. Không phải là tôi không thích như vậy đâu.” Cô ném con thỏ về phía anh. “Đây, lột da nó và đun nước đi. Vẫn còn có ấm và ít rau củ trong bếp đấy.”

“Dù cô nói với bạn cô những gì,” Khadgar nói, “Tôi cũng không phải nô lệ của cô.”

Garona cười khoái trá. “Dĩ nhiên rồi. Nhưng tôi đã đi bắt bữa sáng. Đến lượt anh phải nấu nó chứ!”

Bữa sáng là món thịt thỏ hầm khoai tây ngon tuyệt, gia vị là những loại rau Khadgar tìm thấy trong tàn tích của khu vườn bếp và những cây nấm Garona nhặt được ngoài đất hoang. Khadgar kiểm tra số nấm để đảm bảo chúng không có độc. Không hề có.

“Orc có tuổi trẻ là một kẻ nếm hương vị,” Garona nói. “Nếu họ sống sót, họ biết được nó tốt cho mọi người.”

Họ lại lên đường, hướng tới thành Gió Bão. Lại một lần nữa, khu rừng im lặng một cách kỳ lạ, và tất cả những gì họ gặp là tàn tích của chiến tranh.

Khoảng giữa ngày, họ lại gặp lũ orc tộc Thung Đỗ Máu. Chúng đang ở một khu vực trống trải rộng lớn quanh một tháp canh đổ nát, tất cả đều nằm sấp. Có một thứ gì đó lớn, nặng, và sắc đã chém xuyên qua lớp giáp đen của chúng, và một số tên thì bị mất đầu.

Garona nhanh chóng đi từ cái xác này tới cái xác khác, lấy những dụng cụ có thể sửa chữa được từ chúng. Khadgar tìm quanh đường chân trời.

Garona hét lên, “Anh có định giúp không?”

“Chờ chút xíu,” Khadgar nói. “Tôi muốn đảm bảo rằng dù là gì đã giết bạn của chúng ta đi nữa thì chúng cũng không còn ở quanh đây.”

Garona nhìn quanh khoảng trống, rồi nhìn lên trời. Chẳng có gì trên kia ngoài những đám mây thấp và loang lổ.

“Sao?” cô nói. “Tôi chẳng nghe thấy gì cả.”

“Lũ orc cũng vậy, tới khi đã quá trễ,” Khadgar nói, tới bên cô kiểm tra cái xác của tên orc thủ lĩnh. “Họ bị đánh vào phía lưng, trong khi đang chạy, và từ một kẻ tấn công cao hơn họ.” Anh chỉ vào những dấu móng trên nền đất.

Chúng là của những con ngựa lớn có móng bịt sắt. “Kỵ binh. Kỵ binh con người.”

Garona gật đầu. “VẬY là ít nhất họ đang tới gần. Lấy tất cả những gì có thể từ họ. Chúng ta có thể sử dụng lương thực của họ – chúng khá bần thiêu nhưng rất bổ dưỡng. Và lấy cả vũ khí nữa, ít nhất là một con dao.”

Khadgar nhìn Garona. “Tôi đã nghĩ.”

Garona cười lớn. “Tôi tự hỏi đã bao nhiêu tai họa của con người bắt đầu với nét mặt đấy.”

“Chúng ta đang ở trong tầm quân tuần tra của thành Gió Bão,” Khadgar nói. “Tôi không nghĩ Medivh đang đuổi theo chúng ta, ít nhất không trực tiếp. Như vậy có lẽ chúng ta nên tách ra.”

“Nghĩ về điều đó,” Garona nói, lục soát một chiếc túi của lũ orc, và kéo ra một cái áo choàng, và rồi một gói được bọc vải. Cô mở gói ra tìm một viên đá lửa cùng thép và một lọ nhỏ đựng thứ chất lỏng giống dầu. “Bộ tạo lửa,” cô giải thích. “Orc thích lửa, và đây là thứ để bắt đầu.”

“VẬY có nghĩ chúng ta nên chia ra,” Khadgar nói.

“Không,” Garona nói. “Tôi nói tôi nghĩ về nó. Rắc rối là không ai đang kiểm soát khu vực này, cả con người lẫn orc. Anh có thể đi được năm mươi thước

khỏi đây và gặp một đội tuần tra khác của bộ tộc Thung Đỗ Máu, và tôi có thể bị tấn công bởi mấy người bạn kị sĩ của anh. Nếu hai chúng ta đi cùng nhau thì sẽ có cơ hội sống sót cao hơn. Một người làm nô lệ của người kia.”

“Tù nhân,” Khadgar nói. “Con người không bắt nô lệ.”

“Hẳn thế rồi,” Garona nói. “Anh chỉ cần nói với họ thứ gì đó tương tự. Như vậy chúng ta nên ở cùng với nhau.”

“Và là như thế sao?” Khadgar nói.

“Chủ yếu là vậy,” Garona nói. “Thêm nữa là có chút việc nhỏ mà tôi chưa kịp báo cáo lại cho Gul’dan. Nếu và khi chúng ta đụng phải ông ta, tôi sẽ giải thích rằng tôi đã bị giữ làm tù nhân ở Karazhan, và ông ta hẳn sẽ thể hiện sự tinh khôn hơn là gửi một trong số những tay sai của ông ta vào bẫy.”

“Cô nghĩ ông ta sẽ tin chứ?” Khadgar hỏi.

“Tôi không chắc lắm,” Garona nói. “Đó lại là một lý do khác nên ở cùng anh.”

“Cô có thể lấy được rất nhiều uy thế với những gì có được đây,” Khadgar nói.

Garona gật đầu. “Ừ. Nếu tôi không bị rìu lia vào đầu trước khi tôi nói được với bất kỳ ai. Không, sẽ có lúc tôi nắm lấy cơ hội với những người da tái. Giờ, tôi cần thêm một thứ nữa.”

“Đó là gì?”

“Tôi cần tập hợp những cái xác lại với nhau, và chất thêm ít cây bụi bụi nhùi lên họ. Chúng ta có thể giấu những thứ chúng ta không cần, nhưng chúng ta cần đốt những cái xác. Ít nhất đó là những thứ chúng ta có thể làm.”

Khadgar cau mày. “Nếu kỵ binh hạng nặng vẫn còn ở gần đây, một nhóm khói cũng đủ mang họ tới đây ngay.”

“Tôi biết,” Garona nói, nhìn quanh tác phẩm của đoàn tuần tra. “Nhưng đó là việc nên làm. Nếu anh tìm thấy những binh sĩ con người bị giết trong cuộc tấn công, anh có muốn chôn xác họ không?”

Miệng Khadgar mím lại vẻ nhăn tâm, nhưng anh không nói gì cả. Thay vì đó, anh đi tới tóm lấy tên orc xa nhất và kéo hẳn lại gần tàn tích tòa tháp canh. Trong vòng một giờ, họ đã lột trần những cái xác và đốt cháy chúng.

“Giờ ta nên đi thôi,” Khadgar nói khi Garona ngẩng nhìn đám khói cuộn tròn lên trên.

“Liệu nó có gọi những kỵ sĩ kia lại không?” Garona nói.

“Có,” Khadgar nói. “Và nó cũng sẽ gửi đi một thông điệp – có orc ở đây. Lũ orc cảm thấy đủ an tâm khi đốt xác đồng đội của mình đi. Tôi thà muốn một cơ hội tự giải thích ở khoảng cách gần còn hơn đối mặt với một con ngựa chiến xung trận, cảm ơn cô rất nhiều.”

Garona gật đầu, rồi những tấm áo choàng lấy trộm được bay phấp phới sau lưng họ, họ rời tòa tháp bùng cháy.

Garona nói đúng, phần lương thực của orc kia là mồn mớ hỗn độn lẫn thiu những loại hạt cứng cùng nước, mà Khadgar dám thề là không khác gì chuột luộc. Dù vậy, nó vẫn giúp họ đi tiếp, và hiệu quả.

Một ngày và một ngày nữa trôi qua và họ tới một cánh đồng trải dài gợn sóng những vụ mùa đang lên. Dù vậy vùng đất đó cũng chẳng hề ít tan hoang hơn, những chuồng ngựa trống rỗng và nhà cửa thì đã đổ sập lên nhau. Họ tìm thấy thêm vài nơi hỏa táng xác orc khác, và số lượng gò đất đánh dấu những gia đình cùng quân tuần tra con người đã ngã xuống càng ngày càng gia tăng.

Dù vậy họ vẫn bám sát những bụi cây và hàng rào càng nhiều càng tốt. Địa hình càng thông thoáng thì càng dễ nhìn thấy những đội quân khác, nhưng

khiến họ dễ bị phát hiện hơn. Họ trốn trong trang trại nguyên vẹn nhất trong khi một đội quân orc nhỏ di chuyển dọc biên ngoài.

Khadgar ngắm nhìn hàng quân tiến lên phía trước. Bộ binh, kỵ binh cưỡi trên lưng những con sói lớn, và máy bắn đá trang trí kỳ lạ bằng những hộp sọ và hình rồng. Bên cạnh anh, Garona nhìn và nói, “Lũ ngốc.”

Khadgar nhìn cô đầy thắc mắc.

“Họ lộ liễu quá,” cô giải thích. “Chúng ta có thể thấy họ, và những người da tái cũng có thể thấy họ. Đám này chẳng có mục đích gì cả – họ chỉ đi khắp nơi tìm kiếm chiến trận. Tìm kiếm một cái chết cao quý trong chiến đấu.” Cô lắc đầu.

“Cô nghĩ chẳng giống người dân của cô cho lắm,” Khadgar nói.

“Ngay bây giờ tôi chẳng nghĩ giống ai cả,” Garona nói. “Dân orc không công nhận tôi, còn con người sẽ giết tôi. Và người duy nhất tôi thực sự tin tưởng hóa ra lại là một con quỷ.”

“Chà, còn có tôi mà,” Khadgar nói, cố không ra vẻ bị tổn thương.

Garona rụt lại. “Ừ, còn có anh. Anh là con người, và tôi tin anh. Nhưng tôi nghĩ, tôi thực sự nghĩ, rằng Medivh sẽ làm nên điều khác biệt. Mạnh mẽ, quan trọng, và sẵn lòng nói chuyện. Khách quan. Nhưng tôi là dối lòng

mình. Ông ta cũng chỉ là một người mất trí khác. Có lẽ đó đúng là chỗ dành cho tôi – làm việc cho người mất trí. Có lẽ tôi cũng chỉ là một con tốt trong cuộc chơi thôi. Medivh gọi đó là gì nhỉ? Cái vũ trụ đều đều đầy thù hận à?”

“Vai trò của cô,” Khadgar nói, “là bất cứ thứ gì cô lựa chọn. Medivh cũng luôn muốn thế.”

“Anh nghĩ ông ta đúng khi nói thế chứ?” nữ bán orc hỏi.

Khadgar nhún vai. “Đúng như trước tới giờ. Tôi tin là vậy. Và nghe có vẻ như cô cũng muốn tin vào điều đó.”

“À ừ,” Garona lè nhè. “Tất cả thật quá đơn giản, khi tôi làm việc cho Gul’dan. Tai mắt nhỏ bé của ông ta. Giờ tôi không biết ai đúng ai sai nữa rồi. Bên nào mới là dân của tôi? Hay là chẳng đâu cả? Ít nhất anh không phải lo lắng về những lòng trung thành khác nhau.”

Khadgar không nói gì cả mà nhìn ra màn đêm đang buông xuống. Ở đâu đó ngoài đường chân trời, đội quân orc đã va chạm cái gì đấy. Có ánh sáng lóe lờn như bình minh dọc đường tận cùng thế giới ở hướng đó, cho thấy sự phản chiếu của những tia chớp bất ngờ lóe lên trên những đám mây thấp, và âm thanh trống chiến trận cùng cái chết vang lên như sấm ở xa.

Lại thêm một ngày và một ngày nữa trôi qua. Giờ họ đi dọc những thị trấn và khu chợ bỏ hoang. Những tòa nhà giờ có vẻ nguyên vẹn hơn, nhưng vẫn bị bỏ trống. Có tín hiệu của cư dân mới sinh sống, cả của quân đội con người và orc, nhưng giờ những cư dân duy nhất còn lại là những bóng ma cùng ký ức.

Khadgar bước vào một cửa hiệu nhỏ, và dù những cái giá đã bị dọn sạch, lò sưởi vẫn còn có củi và còn có khoai tây cùng hành trong một thùng nhỏ dưới hầm. Những thứ giúp cải thiện được đôi chút sau món thực phẩm cứng như sắt của orc.

Khadgar đốt lửa và Garona đưa một cái vạc tới cái giếng gần đó. Khadgar nghĩ về bước tiếp theo. Medivh là một mối nguy, có lẽ còn hơn cả lũ orc. Giờ liệu anh còn có đủ lý lẽ không? Thuyết phục đóng cánh cổng lại à? Hay là giờ đã quá muộn rồi?

Chỉ riêng thông tin là có một cánh cổng cũng là một tin tức tốt. Nếu con người có thể định vị được nó, thậm chí đóng được nó, điều đó sẽ khiến lũ orc bị mắc kẹt ở thế giới này. Ngăn quân tiếp viện của chúng tới từ Draenor.

Anh đệ tử bị cuốn khỏi dòng suy nghĩ đó bởi chuyện động bên ngoài. Tiếng kim loại va vào nhau. Tiếng con người gào lên.

“Garona,” Khadgar lẩm bẩm và hướng tới cửa.

Anh tìm thấy họ cạnh giếng. Một đội tuần tra khoảng mười bộ binh, mặc chế phục xanh nước biển của Azeroth, gươm đã rút ra. Một trong số họ đang ôm một cánh tay chảy máu, nhưng hai người khác đã tóm được Garona, mỗi người nắm chặt một cánh tay. Lưỡi dao găm dài của cô nằm trên đất. Khi Khadgar đi tới góc tường, người đội trưởng tát vào mặt cô bằng một băng tay sắt.

“Những tên khác đâu?” ông ta gầm gừ. Miệng nữ bán orc rỉ ra dòng máu tím đen.

“Để cô ta yên!” Khadgar hét lên. Không hề suy nghĩ, anh tập trung năng lượng trong đầu và giải phóng một thần chú nhanh gọn.

Một luồng sáng chói lòa tỏa quanh đầu Garona, một mặt trời thu nhỏ khiến những người kia bất ngờ. Hai người bộ binh đánh giỡn Garona thả cô ra, và cô trượt xuống đất. Người đội trưởng giơ tay lên che mắt, và số quân tuần tra còn lại rất ngạc nhiên, đủ để Khadgar vượt qua họ tới bên Garona.

“Ngạc nhiên nhỉ,” Garona lẩm bẩm với đôi môi rách. “Để tôi trả đòn cái nào.”

“Nằm xuống,” Khadgar nói khẽ. Anh hét lên với người đội trưởng đang hấp háy mắt, “có phải ngài chỉ huy đám quân này không?”

Giờ hầu hết số bộ binh đã phục hồi lại, và đã vung gươm lên. Hai người cạnh Garona đã lui lại một bước, nhưng họ đang nhìn cô chứ không phải Khadgar.

Người đội trưởng quát, “Anh là ai mà dám cản trở quân đội chứ? Đưa anh ta ra khỏi đây đi các cậu trai!”

“Khoan!” Khadgar nói, và những người lính, vì vừa mới chứng kiến phép thuật của anh xong, chỉ tiến lên một bước. “Tôi là Khadgar, học trò của Ngài Pháp Sư Medivh, bạn và đồng minh của Vua Llane của các người. Tôi có việc với ngài ấy. Hay đưa chúng tôi tới thành Gió Bão ngay.”

Người đội trưởng chỉ cười khùng khục. “Nếu vậy thì ta phải là Ngài Lothar. Medivh không có đệ tử. Kể cả ta cũng biết điều đó. Và ai là người tình của anh vậy, hử là đây à?”

“Cô ta là...” Khadgar lưỡng lự một chút. “Cô ta là tù nhân của tôi. Tôi đang đưa cô ta về thành Gió Bão để tra khảo.”

“Hử,” người đội trưởng gầm gừ. “Này gã trai, bọn ta tìm thấy tù nhân của anh ngoài này, mang vũ khí, mà không thấy anh đâu cả. Có thể anh sẽ bảo là tù nhân của anh bỏ trốn. Tiếc là ả orc thì thà chết chứ không chịu đầu hàng.”

“Đừng chạm vào cô ấy!” Khadgar nói, và anh giơ tay lên. Lửa nhảy múa trên những ngón tay cong lại của anh.

“Anh đang đùa với cái chết của chính anh đấy,” người đội trưởng gầm gừ. Phía xa, Khadgar có thể nghe thấy tiếng vó ngựa. Viện binh. Nhưng liệu họ có chịu lắng nghe một bán orc và một phù thủy hơn là đám người ở đây không?

“Ngài đang phạm phải một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng đấy thưa ngài,” Khadgar nói, vẫn lớn giọng.

“Tránh xa ra đi, cậu trai,” người đội trưởng ra lệnh. “Bắt ả orc. Cứ giết ả nếu ả chống cự!”

Các bộ binh lại tiến thêm một bước, người gần Garona nhất nhào tới tóm lấy cô. Cô cố chống cự thì một người khác đá vào cô bằng một bàn chân nặng nề.

Khadgar nuốt nước mắt và giải phóng phép thuật về phía người đội trưởng. Quả cầu lửa đập vào đầu gối ông ta. Người đội trưởng hét lên và ngã ra đất.

“Giờ dừng lại đi,” Khadgar rít lên.

“Giết chúng!” người đội trưởng hét lên, mắt mở lớn đau đớn. “Giết cả hai bọn chúng!”

“Khoan!” một giọng nói khác vang lên, trầm sâu hơn, bị nghẹt bởi mũ trụ lớn. Những kỵ sĩ đã tới quảng trường của thị trấn. Khoảng hai mươi kỵ binh, và trái tim Khadgar chùng xuống. Hơn cả số lượng mà Garona có thể xử lý. Thủ lĩnh của họ mặc kín giáp, đội mũ trụ che kín mặt. Khadgar không thể thấy được mặt ông ta.

Anh chàng đệ tử lao tới trước. “Thưa ngài,” anh nói. “Hãy thu người về. Tôi là đệ tử của Ngài Pháp Sư Medivh.”

“Ta biết anh là ai,” người chỉ huy nói. “Lùi lại!” ông ra lệnh. “Canh chừng ở orc, nhưng để cô ta đi!”

Khadgar nuốt nước miếng và tiếp tục. “Tôi có một tù nhân và cả thông tin quan trọng của Vua Llane. Tôi cần gặp Ngài Lothar ngay!”

Người chỉ huy nhắc tấm che mặt lên. “Anh sẽ được gặp, chàng trai ạ,” Lothar nói. “Anh sẽ được gặp mà.”

Chương mười lăm: Bên dưới Karazhan

Cuộc thảo luận tại Thành Gió Bão không được tốt lắm, và giờ họ đang bay vùn quanh Tòa Tháp của Medivh trên lưng băng sư. Bên dưới họ, trong bóng tối đang buồn xuống, Karazhan lơ mờ hiện ra to lớn và trống rỗng. Không có ánh sáng tỏa ra từ bất kỳ cửa sổ nào, và tháp canh bên trên tòa tháp thì tối đen. Bên dưới bầu trời không trắng, kể cả những tảng đá nhợt nhạt của tòa tháp cũng đen đúa và âm đảm.

Từng có một cuộc thảo luận sôi nổi tại Tư Phòng Cơ Mật Vua vào tối hôm qua. Khadgar và Garona có ở đấy, mặc dù nữ bán orc bị yêu cầu đưa dao cho Lothar khi có sự có mặt của Bộ Hạ. Ngài Chiến Sĩ Nhà Vua cũng ở đấy, và một bầy cố vấn cùng nịnh thần vây quanh Vua Llane. Khadgar chẳng thể cảm nhận được bất kỳ pháp sư nào trong nhóm đó, và đoán rằng tất cả những người thoát khỏi việc bị Medivh hạ thủ đều ở ngoài chiến trường hoặc đã lánh ra nơi an toàn.

Với vị Vua, anh chàng từ ảo ảnh trước đây đã già đi nhiều. Ngài có bờ vai rộng với những đường nét sắc sảo của tuổi trẻ, nhưng giờ đã bắt đầu chịu nhường chỗ cho tuổi trung niên. Trong tất cả, ngài nổi bật nhất, bộ áo choàng màu xanh nước biển tỏa sáng giữa những người khác. Ngài đặt chiếc mũ trụ hở mặt một bên ghế ngồi, một chiếc mũ trụ lớn với đôi cánh trắng, như thể ngài có thể bị gọi ra chiến trường vào bất kỳ lúc nào.

Khadgar tự hỏi liệu lời gọi đó có đúng là thứ Llane mong muốn không, anh nhớ lại về tuổi trẻ cứng đầu của ngài trong ảo ảnh về lũ troll. Một trận chiến trực tiếp trên một cánh đồng rộng lớn bằng phẳng, với chiến thắng chắc chắn nằm trong tay quân của ngài. Anh tự hỏi có bao nhiêu phần tự tin đến từ niềm tin rằng Ngài Pháp Sư cuối cùng rồi sẽ đến hỗ trợ. Quả thực hai điều này có mối quan hệ với nhau – rằng Ngài Pháp Sư sẽ luôn luôn hỗ trợ thành

Gió Bão, và thành Gió Bão lại luôn kìm quân lại do sự hỗ trợ của Ngài Pháp Sư.

Những y sư đã tới chăm sóc cho đôi môi rách của Garona, nhưng chẳng thể khiến cô nguôi giận. Vài lần Khadgar co rúm người lại khi cô lỡ mang miêu tả quan điểm của loài orc về sự đúng mực của ngài đại pháp sư, tất cả người da tái nói chung, và quân của Llane nói riêng.

“Quân orc rất tàn nhẫn,” cô nói. “Và họ sẽ không chịu nguôi. Họ sẽ trở lại.”

“Chúng đã không thể vào nổi trong tầm cung bắn từ phía tường thành,”

Llane phản kháng. Đối với Khadgar, bệ hạ có vẻ vui vẻ hơn là lo sợ với thói thẳng thắn và những lời cảnh báo lỗ mãng của Garona.

“Họ đã không thể vào nổi trong tầm cung bắn từ phía tường thành,” Garona nhắc lại. “Lần này thì vậy. Nhưng lần tới họ sẽ làm được. Và lần sau nữa họ sẽ vượt qua được tường thành. Tôi không nghĩ ông đã đánh giá đủ nghiêm túc về dân orc, thưa ông.”

“Ta đảm bảo với cô, ta rất nghiêm túc về chuyện này,” Llane nói. “Nhưng ta cũng nhận biết được sức mạnh của thành Gió Bão. Về tường thành, quân đội, đồng minh, và trái tim của nó. Có lẽ nếu cô thấy chúng, cô rồi cũng sẽ ít tin tưởng hơn vào sức mạnh của loài orc.”

Llane cũng rất cứng rắn về Ngài Pháp Sư. Khadgar kể tất cả mọi thứ trước hội đồng cơ mật, với sự đảm bảo và bổ sung từ Garona. Những ảo ảnh từ quá khứ, thói quen thất thường, ảo ảnh mà không thực sự là ảo ảnh mà chính là hiện thân thực sự của Sargeras tại Karazhan. Sự liên quan của Medivh trong sự tấn công hiện tại tới Azeroth.

“Nếu ta lấy được một đồng tiền bạc từ mỗi người nói rằng Medivh điên khùng, ta hẳn đã phải giàu có hơn cả bây giờ,” Llane nói. “Ngài ấy có một kế hoạch, thưa quý ông trẻ tuổi. Chỉ đơn giản vậy thôi. Ta có thể đếm được nhiều lần ngài ấy dính líu đến sự kiện nào đấy, và Lothar đây đã lo tới mức râu ria tả tơi cả ra. Và tất cả những lần ấy ngài ấy đều chứng minh được là mình đúng. Lần cuối ngài ấy ở đây có phải ngài ấy đã chạy ngay đi săn một con quỷ, và đem nó lại chỉ trong vài giờ mà? Khó có thể là một kẻ bị quỷ ám lại có thể chém đầu chính một con quỷ.”

“Nhưng đó có thể là hành động của kẻ đang cố duy trì sự vô tội của mình,” Garona nói thêm. “Chẳng ai thấy ông ta giết con quỷ đó cả, ngay giữa thành phố của ông. Ông ta có thể đã gọi nó lại, rồi giết nó là chứng minh nó là kẻ phải chịu trách nhiệm lắm chứ?”

“Giả thiết thôi,” nhà vua lẩm bẩm. “Không. Với sự tôn trọng dành cho cả hai, tôi không phủ nhận những gì hai người thấy được. Kể cả những ‘ảo ảnh’

từ quá khứ đó. Nhưng ta nghĩ Ngài Pháp Sư điên khùng như một con cáo, và tất cả những chuyện này là một phần trong một kế hoạch lớn nào đó của ngài ấy. Ngài ấy luôn luôn nói về những kế hoạch to lớn và những vòng xoay lớn.”

“Với tất cả sự kính trọng,” Khadgar nói. “Ngài Pháp Sư có thể có một kế hoạch lớn lao, nhưng câu hỏi là, liệu thành Gió Bão và Azeroth thực sự có một vị trí trong kế hoạch đó không?”

Hầu hết phần còn lại của buổi tối đã diễn ra như vậy. Vua Llane rất kiên quyết lập trường – rằng Azeroth có thể cùng với đồng minh phá hủy hoặc đẩy lui những bộ tộc orc trở về thế giới của chúng, rằng Medivh đang có kế hoạch nào đấy mà chẳng ai khác hiểu được, và rằng thành Gió Bão có thể chịu được tất cả mọi đòn tấn công “khi mà những người đàn ông với trái tim quả cảm vẫn còn giữ vững được tường thành và ngai vàng.”

Về phần mình Lothar hầu hết lại im lặng, chỉ xen ngang để hỏi vài câu thích câu, rồi lắc đầu khi Khadgar và Garona chân thành trả lời ông. Cuối cùng ông lên tiếng.

“Thưa Llane, đừng để sự bảo vệ làm người mờ mắt!” ông nói. “Nếu chúng ta không thể trông cậy vào Ngài Pháp Sư Medivh là đồng minh, chúng ta sẽ bị

suy yếu. Nếu chúng ta không để ý tới năng lực của loài orc, chúng ta sẽ thua trận. Xin hãy lắng nghe những gì họ đang nói!”

“Ta đang nghe đây,” Nhà Vua nói. “Nhưng ta lắng nghe không chỉ bằng cái đầu mà còn cả bằng trái tim của ta nữa. Chúng ta đã sống nhiều năm cùng với Medivh thời trẻ, cả trước và trong cơn say ngủ dài đằng đằng của ngài ấy. Ngài ấy có nhớ về bạn mình chứ. Và một khi ngài ấy tiết lộ suy nghĩ của mình, ta chắc rằng kể cả ngài cũng sẽ hiểu rõ một về một người bạn chúng ta có được là Ngài Pháp Sư.”

Cuối cùng Nhà Vua đứng dậy và giải tán tất cả, hứa là sẽ cân nhắc xác đáng mọi việc. Garona thì khẽ lẩm bẩm, và Lothar cho họ những căn phòng không có cửa sổ cùng với vệ binh canh gác trước cửa để đảm bảo.

Khadgar cố ngủ, nhưng sự thất vọng làm anh cứ đi đi lại lại trong phòng cả đêm. Cuối cùng khi đã mệt lử, có tiếng đập trên cửa.

Đó là Lothar, mặc kín giáp trụ, với một bộ đồng phục treo trên tay. “Ngủ như chết phải không?” ông nói, đưa bộ chế phục ra cùng một nụ cười. “Mặc vào và tới gặp bọn ta trên đỉnh tháp trong mười lăm phút nữa. Và nhanh lên nhé chàng trai.”

Khadgar cố mặc đồ vào, bộ đồ gồm quần, ủng nặng, chế phục xanh nước biển có biểu tượng con sư tử Azeroth, và một thanh trọng kiếm. Anh nghĩ

mãi về thanh kiếm, nhưng rồi treo nó sau lưng. Hẳn nó sẽ hữu dụng.

Không ít hơn sáu con bằng sư tập hợp trên tháp, đang vẫy cánh phấn khích.

Lothar ở đấy, và cả Garona nữa. Cô mặc đồ giống với Khadgar, với tà áo choàng có biểu tượng sư tử Azeroth, và một thanh trọng kiếm.

“Đừng,” cô gầm gừ với anh, “nói gì cả.”

“Trông cô mặc vậy rất ổn đấy,” anh nói. “Nó hợp với màu mắt cô.”

Garona khịt mũi. “Lothar cũng nói vậy. Ông ấy cố thuyết phục tôi bằng cách nói rằng anh cũng mặc như thế. Và rằng ông ấy muốn đảm bảo rằng không có người nào khác nghĩ tôi là ai đó.”

“Người khác á?” Khadgar nói, và nhìn quanh. Trong ánh sáng ban mai, dễ thấy rằng có những con bằng sư khác trên những tòa tháp khác. Khoảng sáu, bao gồm cả họ, đôi cánh lũ bằng sư ửng hồng trong ánh mặt trời sắp nhú. Anh không ngờ rằng có nhiều con bằng sư được huấn luyện như vậy trên thế giới, chứ chưa nói là ở thành Gió Bão. Lothar chắc hẳn đã phải nói chuyện với những người lùn. Bầu không khí sắc lạnh như dao đâm.

Lothar bước nhanh tới bên họ, và sửa cây kiếm của Khadgar sao cho anh có thể cưỡi lưng bằng sư cùng nó.

“Bệ Hạ,” Lothar lầm bầm, “có niềm tin bất diệt vào sức mạnh người dân Azeroth và độ dày tường thành Gió Bão. Khá may rằng ngài có nhiều người tốt giúp kiểm soát mọi thứ khi ngài ấy sai lầm.”

“Như chúng tôi,” Khadgar nói dứt khoát.

“Như chúng ta,” Lothar lặp lại. Ông nhìn Khadgar và nói thêm, “Ta từng hỏi anh ông ấy thế nào, anh biết đấy.”

“Vâng,” Khadgar nói. “Và tôi đã nói cho ngài sự thật, hoặc với tất cả những gì tôi hiểu vào lúc đó. Và tôi trung thành với ngài ấy.”

“Ta hiểu,” Lothar nói. “Và ta cũng trung kiên với ông ấy. Ta muốn đảm bảo rằng những gì hai người nói là đúng. Nhưng ta cũng muốn anh có thể làm được những gì cần phải làm, nếu chúng ta buộc phải làm vậy.”

Khadgar gật đầu. “Ngài tin tôi phải không?”

Lothar gật đầu dứt khoát. “Lâu về trước, khi ta bằng tuổi anh, ta đang phải chăm sóc Medivh. Ông ấy bị hôn mê, rồi, giấc ngủ lâu đó đã lấy đi rất nhiều tuổi trẻ của ông ấy. Ta đã nghĩ đó chỉ là một giấc mơ, nhưng ta thề rằng có kẻ khác đối lập với ta, và cũng coi chừng Ngài Pháp Sư. Có vẻ hãn làm từ đồng đánh bóng, và có cặp sừng nặng nề bên trên lông mày, và râu thì làm từ lửa.”

“Sargerar,” Khadgar nói.

Lothar thở dài. “Ta đã nghĩ là ta ngủ quên, rằng đó là một giấc mơ, rằng đó không phải như những gì ta nghĩ. Anh thấy đấy, ta đã quá trung kiên với ông ấy. Nhưng ta chưa từng quên những gì ta nhìn thấy. Và năm tháng trôi qua ta bắt đầu nhận ra rằng ta đã thấy một phần sự thật, và rằng chuyện có thể sẽ dẫn đến như thế này. Có thể chúng ta sẽ cứu được Medivh, nhưng có thể rồi chúng ta sẽ nhận thấy bóng tối đã bén rễ quá sâu. Rồi chúng ta sẽ phải làm một chuyện thật bất ngờ, kinh khủng, và hoàn toàn cần thiết. Câu hỏi là – Anh có định làm vậy không?”

Khadgar nghĩ một chút, rồi gật đầu. Bụng anh lạnh như băng. Lothar giơ một tay lên. Theo lệnh ông, những con bằng sư khác vươn thẳng dậy, bật nhảy vào không trung khi tia sáng đầu tiên của bình minh rọi sáng đường chân trời, ánh ban mai chiếu lên cánh chúng và biến chúng thành màu vàng.

Cảm giác ớn lạnh trong bụng Khadgar không hề rút bớt trong chuyến bay dài tới Karazhan. Garona bay phía sau anh, nhưng chẳng nói gì khi những vùng đất cứ trôi mãi dưới đôi cánh của họ.

Những vùng đất cứ thay đổi mãi bên dưới những đôi cánh. Những cánh đồng lớn giờ chẳng khác gì những đồng trống nát đen đúa, điểm những tàn dư của những căn nhà đổ. Những khu rừng bị đốn ngã để phục vụ cho phương tiện

chiến tranh, tạo ra những vết sẹo khổng lồ khắp mặt đất. Những miệng hố mở rộng, trái đất có những vết thương toạc ra dẫn tới những mỏ kim loại bên dưới. Những cột khói bay lên dọc đường chân trời, nhưng từ chiến trường hay là lò rèn thì Khadgar không rõ. Họ bay cả ngày và mặt trời giờ đã rút xuống gần đường chân trời.

Karazhan mọc lên như một bóng đen ngay chính giữa miệng hố, hút hết những tia sáng tàn cuối cùng mà chẳng để lại chút gì cả. Không có chút ánh sáng nào tỏa ra từ tòa tháp lẫn bất cứ lỗ cửa sổ nào. Những ngọn đuốc bình thường rực sáng mà không cần tốn nhiên liệu giờ tắt ngúm. Khadgar tự hỏi liệu có phải Medivh đã chạy thoát.

Lothar bẻ con bằng sư bay xuống, và Khadgar bám theo, nhanh chóng hạ cánh, và trượt xuống từ lưng con thú có cánh. Ngay khi anh chạm mặt đất, con bằng sư lại bay vút lên, thét lên một tiếng và bay về hướng bắc.

Người Chiến Sĩ xứ Azeroth đã lên đến cầu thang, bờ vai to lớn của ông căng ra, hình thù nặng nề di chuyển với vẻ uyển chuyển khê khàng, nhanh chóng của một con mèo, gươm đã rút ra. Garona cũng nhẹ nhàng tiến tới, tay cô thò vào trong áo và rút ra cây dao găm dài. Thanh trọng kiếm từ thành Gió Bão đập vào hông Khadgar, và anh cảm thấy như một sinh vật vụng về làm bằng

đá so với hai người kia. Sau lưng anh, thêm nhiều con bằng sư hạ cánh và thả những chiến binh xuống.

Tường lan can khu tháp canh trống không, và tầng trên của tầng học của ngài đại pháp sư bị bỏ hoang những không trống rỗng. Vẫn có những dụng cụ nằm rải rác khắp nơi, và thứ tàn tích nát tươm của thiết bị bằng vàng kia, một cây thước trắc tinh, nằm trên mặt lò sưởi. Vậy nếu tòa tháp đã thực sự bị bỏ hoang, việc đó đã được thực hiện rất nhanh chóng.

Hoặc là nó chưa từng bị bỏ hoang.

Đuốc được châm và đoàn người bước xuống cơ sở những bậc thang, với Lothar, Garona, và Khadgar dẫn đường. Những bức tường kia từng rất đổi thân thuộc, như là nhà, những bậc thang kia là thách thức hàng ngày. Giờ, những ngọn đuốc treo dọc tường với ngọn lửa lạnh như băng đã tắt, và những ngọn đuốc di chuyển của những kẻ xâm lăng tạo ra vô số những cái bóng với đầy đủ vũ khí trên tường, khiến cho hành lang mang một vẻ kỳ lạ, gần như một cơn ác mộng. Chính những bức tường có vẻ như đang là một mối đe dọa, và Khadgar ngờ rằng mỗi ngưỡng cửa tối thui đều ẩn chứa những đòn tấn công chết người.

Chẳng có gì cả. Những hành lang trống không, phòng tiệc rộng tuếch, phòng họp chẳng hề có sự sống lẫn đồ đạc như từ trước đến nay. Khu phòng của

khách vẫn có đồ đạc, nhưng chẳng có ai cả. Khadgar kiểm tra phòng mình: Chẳng có gì thay đổi cả.

Giờ ngọn đuốc phản chiếu những bóng đen kỳ lạ trên tường thư viện, làm biến dạng những khung sắt và khiến những giá sách trở thành những lỗ châu mai. Những quyển sách chưa bị động đến, và kể cả những ghi chú mới nhất của Khadgar vẫn còn trên bàn. Chẳng lẽ Medivh không kịp nghĩ về thư viện để lấy đi bất cứ pho sách nào ư?

Những mảnh giấy vụn khiến Khadgar để ý, và anh tiến tới giá sách chứa những bài thơ sử thi. Cái này thì mới. Những mảnh của một cuộn giấy, giờ đã bị xé rách. Khadgar nhặt một mảnh lớn lên, đọc vài từ, rồi gật đầu.

“Cái gì vậy?” Lothar nói, trông như thể ông đang đề phòng những cuốn sách có thể sống dậy bất cứ lúc nào mà tấn công.

“‘Bài Ca Aegwynn,’” Khadgar nói. “Một bài thơ sử thi về mẹ của ngài ấy.”

Lothar lăm băm kiểu đã hiểu, nhưng Khadgar lại thắc mắc. Medivh đã ở đây, sau khi họ rời đi. Những chỉ để phá hủy cuộn giấy thôi sao? Trong những ký ức tồi tệ về cuộc đối đầu của Ngài Pháp Sư với mẹ ông ấy? Trong trả thù cho quyết định sai lầm của Sargerass với Aegwynn? Hay là hành động phá hủy cuộn giấy, thứ mật mã được sử dụng bởi những Người Bảo Hộ Tirisfal, tượng trưng cho sự từ bỏ và phản bội cuối cùng với nhóm?

Khadgar liều làm một phép thuật đơn giản – thứ được dùng để nhận biết sự có mặt của ma thuật – nhưng chẳng thu được gì hơn ngoài sự phản hồi thường có khi bao quanh bởi những pho sách ma thuật. Nếu Medivh đã làm phép ở đây, ông ấy có thể đã đánh dấu sự có mặt của nó với sức mạnh đủ để đánh bại mọi thứ Khadgar có thể làm được.

Lothar nhận ra anh chàng pháp sư đang vẽ những ký tự trên không khí, và khi anh làm xong, ông nói, “Tốt nhất anh nên để dành sức tới khi chúng ta tìm được ông ấy.”

Khadgar lắc đầu và thắc mắc liệu họ có định tìm Ngài Pháp Sư không.

Và rồi họ tìm thấy Moroes ở tầng thấp nhất, gần lối vào bếp và tủ chạn. Hình thù tả tơi của ông ta nằm sõng xoài ngay giữa hành lang, một dòng máu hình vòng cung chảy trên sàn về một bên. Mắt ông ta mở rộng, nhưng khuôn mặt bình tĩnh đến đáng ngạc nhiên. Kể cả cái chết có vẻ cũng không khiến người quản gia ngạc nhiên.

Garona lách vào bếp, rồi quay lại sau một lát. Khuôn mặt cô tái đi dù có làn da xanh, và cô đưa thứ gì đó cho Khadgar xem.

Một cặp kính màu hồng, đã bị đập nát. Là Cook. Khadgar gật đầu.

Những cái xác có vẻ đã khiến các anh lính cảnh giác hơn, và họ đi tới lối vào lớn hình vòm, và ra thẳng phía sân. Chẳng hề có dấu hiệu của Medivh, và chỉ có manh mối cũ nát nơi ông đi qua.

“Ông ta còn có hang ổ nào khác không?” Lothar hỏi. “Một nơi nào khác có thể trốn được ấy?”

“Ngài ấy thường xuyên đi vắng,” Khadgar nói. “Thỉnh thoảng đi mất vài ngày, rồi trở về không hề báo trước.” Có thứ gì đó di chuyển dọc ban công nhìn ra lối vào chính – chỉ là chút rung động nhẹ của không khí. Khadgar giật mình nhìn về hướng đó, nhưng mọi thứ trông có vẻ bình thường.

“Có lẽ ông ta tới chỗ lũ orc, để dẫn dắt chúng,” ngài Chiến Sĩ giả thiết.

Garona lắc đầu. “Họ sẽ không bao giờ chấp nhận một thủ lĩnh con người.”

“Ông ta không thể biến mất vào không khí được!” Lothar gầm lên. Ông hét lên với mấy người lính, “Tập hợp! Chúng ta sẽ quay về!”

Garona phớt lờ người Chiến Sĩ, rồi nói, “Không hề. Trở lại tháp.” Cô lách vào giữa những người lính như thể một chiếc thuyền lướt trên mặt biển động.

Cô lại biến mất vào cửa vào tháp. Lothar nhìn Khadgar, anh nhún vai và đi theo nữ bán orc.

Moroës vẫn chưa được chuyển đi, máu ông chảy trên sàn thành một phần tư đường tròn, hướng về phía tường. Garona chạm vào bức tường, như thể đang cố cảm nhận thứ gì đó trong đó. Cô cau mày, thầm nguyên rủa, và đập vào tường, phản hồi cho thấy nó rất đặc chắc.

“Nó phải ở đây chứ,” cô nói.

“Cái gì phải ở đây?” Khadgar hỏi.

“Một cánh cửa,” nữ bán orc nói.

“Chưa từng có cánh cửa nào ở đó cả,” Khadgar nói.

“Khá chắc là đã *luôn* có một cánh cửa ở đây,” Garona nói. “Chỉ là anh chưa từng nhìn thấy nó. Nhìn này. Moroës chết ở đây,” cô dậm chân cạnh bức tường, “Và rồi xác ông ấy bị di chuyển, tạo ra vết máu hình một phần tư đường tròn, tới nơi chúng ta thấy.”

Lothar lẩm bẩm về đồng ý, và cũng bắt đầu lần mò bàn tay dọc bức tường.

Khadgar nhìn về phía bức tường có vẻ như trống trơn. Anh đi ngang qua nó khoảng năm đến sáu lần một ngày. Dường như chỉ có đất đá ở phía bên kia. Dù vậy...

“Tránh ra,” anh chàng pháp sư nói. “Để tôi thử một chút.”

Ngài Chiến Sĩ và nữ bán orc lùi lại, và Khadgar tập trung năng lượng lại chuẩn bị cho một thần chú. Anh từng sử dụng nó trước đây, trên những cánh cửa thật sự và những cuốn sách bị khóa, nhưng đây là lần đầu anh cố tác động lên một cánh cửa mà anh không nhìn thấy. Anh cố tưởng tượng ra cánh cửa, hình dung ra kích thước của nó mà có thể gạt xác Moroes đi một đường tròn như vậy, nơi có những bản lề, khung cửa, và, nếu ông ấy muốn giữ kín nó, thì ông ấy sẽ đặt cái khóa ở đâu.

Anh tưởng tượng ra cánh cửa, và phóng một chút ma thuật vào khung cửa không nhìn thấy của nó để mở những khóa ẩn đó. Anh hơi có phần ngạc nhiên, bức tường chuyển động, và một kẽ nứt xuất hiện dọc một bên tường. Không quá dài, nhưng đủ xác nhận được rõ ràng là một cạnh của cánh cửa mới đây còn chưa hề có.

“Dùng kiếm cạy nó ra đi,” Lothar càu nhàu, và toán lính tiến về trước. Cánh cửa đá kháng cự lại họ trong một lát, tới khi một cơ cấu nào đó bên trong kêu lớn và cánh cửa bật mở ra trước, thúc vào xác của Moroes đúng như suy đoán, để lộ ra một cầu thang tiến vào lòng đất.

“Ông ấy không hề biến mất vào không khí,” Garona nói dứt khoát. “Ông ấy ở đây, nhưng đã tới một nơi khác mà không ai biết.”

Khadgar nhìn hình thù méo mó của Moroes. “Gần như không ai cả. Nhưng tôi tự hỏi ông ấy có thể trốn ở đâu nữa.”

Họ đi xuống cầu thang, một cảm giác dần tăng lên trong Khadgar. Trong khi những trần bên trên bị bỏ hoang như bị quỷ ám, những tầng bên dưới có một luồng áp khí rõ ràng của một mối đe dọa nào đó ngay phía trước. Những bức tường và sàn được dẻo gọt xù xì rất ẩm ướt, và dưới ánh sáng của những bó đuốc có vẻ gợn lên như thịt sống.

Mất một lát Khadgar mới nhận ra khi cầu thang cứ tiếp tục xoay vòng đi xuống, họ giờ đã đi theo chiều ngược lại với hướng đi của tòa tháp bên trên, như thể phần này là phần đảo ngược của phần bên trên.

Thực vậy, nơi là phòng họp trống không trong tháp, ở đây lại là một hầm ngục trang trí những sợi xích sắt để không. Nơi là phòng tiệc không được sử dụng phía trên mặt đất thì ở đây là một căn phòng chứa rải rác những mảnh vụn đánh dấu những vòng tròn bí ẩn. Bầu không khí nặng nề và ngột ngạt, giống ở trên tòa tháp tại thành Gió Bão, nơi Huglar và Hugarin bị giết. Đây là nơi con quỷ đã tấn công họ được triệu hồi.

Khi họ đi tới tầng tương đương với thư viện, họ tìm thấy một bộ cửa bịt sắt. Cầu thang tiếp tục xoay vần tiến sâu vào lòng đất, nhưng đoàn người dừng lại ở đó một chút, tìm hiểu những ký tự bí ẩn khắc sâu vào gỗ và được phết

một thứ máu màu nâu. Trông như là chính những thớ gỗ đang chảy máu. Hai vòng tròn lớn bằng sắt treo trên cạnh cửa sắt mẻ.

“Đây giống như thư viện vậy,” Khadgar nói.

Lothar gật đầu. Ông ấy cũng nhận ra sự tương đồng giữa tòa tháp và cái hầm này. “Xem ông ta giữ những gì ở đây này, nếu tất cả sách đều ở trên kia.”

Garona nói, “Phòng nghiên cứu của ông ấy ở đỉnh tháp, cùng với tháp canh, vậy nếu ông ta ở đây, ông ta hẳn sẽ ở dưới đây. Chúng ta nên tiếp tục đi thôi.”

Nhưng cô nói quá muộn. Khi Khadgar chạm vào cánh cửa bịt sắt, một tia lửa nhảy từ tay anh tới cửa, một tín hiệu, một cái bẫy ma thuật. Khadgar thầm nguyện rửa khi những cánh cửa được bật mở về phía bóng tối nơi thư viện.

Một cái cũi. Sargeran không cần gì kiến thức, vậy nên gã biến căn phòng thành nơi cho đám thú cưng của gã. Những sinh vật sống trong bóng tối nơi chúng được tạo thành, và mùi khói hăng tỏa vào hành lang.

Có những con mắt bên trong đó. Cặp mắt cùng bộ hàm bốc lửa và cơ thể làm từ lửa và bóng tối. Chúng bước tới trước, gầm gừ.

Khadgar vẽ những ký tự trong không khí, tập hợp năng lượng vào trí óc để kéo cánh cửa đóng lại, khi những anh lính vật lộn những những cái vòng cỡ

lớn để đóng chúng lại. Cả câu thần chú lẫn sức mạnh cơ bắp cũng chẳng thể di chuyển được những cái vòng.

Lũ quái thú cười một cách ghê tởm, và cúi mình lấy đà.

Khadgar giơ tay lên để làm một phép khác, nhưng Lothar gạt xuống.

“Cái này là để làm hao mòn thời gian và năng lượng của mấy người,” ông nói. “Nó là để cản chân chúng ta. Cứ đi xuống tìm Medivh đi.”

“Nhưng chúng là...” Khadgar mở miệng, và con quỷ thú to lớn trước mặt nhảy về phía họ.

Lothar tiến lên hai bước và chĩa thanh kiếm về phía con thú đang nhảy tới. Ngay khi ông vung kiếm lên, những cổ tự khắc sâu vào sắt tỏa lên ánh sáng vàng chói lòa. Trong nửa giây, Khadgar nhìn thấy được nỗi sợ hãi trong mắt của con quỷ thú.

Và rồi Lothar vung kiếm đâm vào người con quỷ thú và lưỡi kiếm cắm sâu vào da thịt sinh vật nọ. Thanh kiếm của Lothar đâm xuyên qua lưng con thú, và ông dễ dàng cắt đôi cơ thể đang lao tới của nó làm đôi. Con thú chỉ có tích tắc để hét lên đau đớn khi thanh kiếm rạch về phía sọ, hoàn thành đường kiếm. Di thể nóng đỏ của con quỷ thú, rỉ ra lửa và bóng tối, ngã xuống dưới chân Lothar.

“Đi đi!” ngài Chiến Sĩ gầm lên. “Bọn ta sẽ xử lý đám này và bắt kịp ngay thôi.”

Garona túm lấy Khadgar và kéo anh đi xuống cầu thang. Sau lưng họ, những người chiến sĩ cũng đã rút kiếm ra, và những cỗ tự nhảy múa trong ngọn lửa chói lòa khi họ chém vào bóng tối. Anh chàng pháp sư và nữ bán orc chạy vòng xuống cầu thang tròn, và sau lưng họ nghe thấy tiếng thét của cái chết, từ cả con người và không phải người.

Họ chạy vào bóng tối, Garona cầm cây đuốc trong một tay, cây dao găm trong tay kia. Giờ Khadgar nhận ra rằng bức tường phản xạ chính bức xạ mờ nhạt từ chính họ, một màu đỏ như một loại nấm đêm sâu trong rừng. Nhiệt độ có vẻ cũng dần ấm lên, và mồ hôi nhễ trên trán họ.

Khi họ tới một trong những phòng ăn, đột nhiên bụng Khadgar quặn lại và họ đang ở một nơi khác. Nó đột nhiên phủ lên đầu họ, nhưng vòng ngoài của một cơn dông màu hè.

Họ đang ở trên đỉnh một trong những tòa tháp lớn hơn ở thành Gió Bão, và quanh họ là thành phố rực lửa. Những cột khói bốc lên từ tất cả mọi hướng, tản ra trên nền trời đen trống không không hề có mặt trời. Một bức màn đen tương tự bao quanh tường thành của thành phố, nhưng nó là do những đội quân orc. Từ góc nhìn của họ Khadgar và Garona có thể thấy đội quan trại

rộng ra như những con bọ trên nền lá mục mà đó là đồng lúa của thành Gió Bão. Giờ ở đó chỉ còn là những tòa tháp bị bao vây và những tay lính được vũ trang, màu sắc của những lá cờ trông như màu cầu vồng nhưng đầy ghê tởm.

Những khu rừng cũng đã biến mất, biến thành những cỗ máy bắn đá rải lửa xuống chính thành phố. Hầu hết những thành trì thấp hơn đã bốc lửa, và khi Khadgar nhìn, một phần tường ngoài đổ sụp, và những chấm nhỏ màu xanh lá và xanh dương đang đánh lẫn nhau quanh đồng đổ nát.

“Bằng cách nào chúng ta tới...?” Garona mở miệng.

“Là ảo ảnh,” Khadgar nói thẳng, nhưng anh thắc mắc không biết đây là sự việc ngẫu nhiên diễn ra trong tháp, hay lại là một hành động nhằm kìm chân họ bởi Ngài Pháp Sư.

“Tôi đã nói với Nhà Vua. Tôi đã nói với anh, nhưng ông ta đâu có nghe,” cô lẩm bẩm. Cô nói với Khadgar, “Vậy ra đây là một ảo ảnh của tương lai nhỉ? Bằng cách nào chúng ta ra khỏi ảo ảnh này được?”

Anh chàng pháp sư lắc đầu. “Không thể, ít nhất trong một lát nữa. Trước đây chúng cứ đến rồi đi. Thỉnh thoảng có một chấn động có thể phá hủy nó.”

Một mảnh vụn rực cháy, một tảng đá lửa từ một cái máy bắn đá, bắn ngang qua tòa tháp. Khadgar có thể cảm thấy độ nóng khi nó rơi xuống đất.

Garona nhìn quanh. “Ít nhất đó chỉ là những đội quân orc,” cô nói dứt khoát.

“Đó là tin tốt à?” Khadgar nói, mắt cay xè khi một cột khói phủ lên tòa tháp.

“Không hề có con quỷ nào trong đội quân orc,” nữ bán orc nhắc. “Nếu Medivh đi cùng họ, chúng ta sẽ thấy điều tồi tệ hơn nhiều. Có lẽ chúng ta đã thuyết phục được ông ấy giúp đỡ.”

“Tôi cũng không nhìn thấy Medivh trong số quân đội của chúng ta,” Khadgar nói, quên mất mình đang nói chuyện với ai. “Ông ấy chết rồi à? Hay là ông ta đã chạy mất?”

“Chúng ta đang ở tương lai cách bao xa vậy?” Garona hỏi.

Sau lưng, có tiếng tranh cãi ngày càng lớn. Hai người quay mặt khỏi ban công và nhìn thấy họ đang ở bên ngoài của một trong những phòng yết kiến hoàng gia, giờ đã trở thành một trung tâm tác chiến chống lại vụ tấn công. Một mô hình nhỏ của thành phố đặt trên bàn, những binh sĩ đồ chơi có hình người và orc nằm rải rác trên đó. Những báo cáo liên tục được nói ra khi Vua Llane và các cố vấn cúi mình trên chiếc bàn.

“Có lẽ hồng dục Thành Quận Buôn!”

“Thêm nhiều đám cháy ở thành phố phía dưới!”

“Lại thêm nhiều lực lượng đang ép về phía cổng chính. Trong chúng giống như phù thủy!”

Khadgar nhận ra rằng không hề có cận thần nào trước đó là có mặt, họ được thay thế bởi những người đàn ông với khuôn mặt dữ tợn trong những bộ đồng phục khá giống nhau. Không hề có bóng dáng của Lothar bên bàn, và Khadgar mong rằng ông đang ở trên tiền chiến, trực tiếp chống lại kẻ thù.

Llane khéo léo di chuyển bàn tay miêu tả những đợt tấn công trong thành phố. “Cử Đại Đội Bốn và Năm tới tiếp viện nơi thùng lỗ. Dem dân quân tới tạo thành đoàn đội nước – lấy nước từ những phòng tắm công cộng. Và đem hai tổ thương kỵ tới cổng chính. Khi lũ orc chuẩn bị tấn công, hãy xông ra phản công. Điều đó sẽ đập tan đòn tấn công của chúng. Gọi hai pháp sư về từ đường Thợ Vàng; họ đã xong việc chưa đấy?”

“Đòn tấn công đã được triển khai,” báo cáo tới. “Những pháp sư đã kiệt sức.”

Llane gật đầu và nói, “Vậy bảo họ rút lui, nghỉ ngơi trong một tiếng. Dem những pháp sư trẻ từ học viện tới thế vào chỗ. Cử tới gấp đôi số lượng, nhưng bảo họ cẩn thận. Tướng Borton, ta muốn quân của ngài tới thành Đông. Đó là nơi tiếp theo ta sẽ tấn công, nếu ta là chúng.”

Với mỗi tướng quân, Llane đều phân công một việc. Không hề có tranh luận, phản đối, hay đề nghị nào cả. Mỗi chiến binh đến lượt mình đều gặt đầu và rời đi. Cuối cùng, người duy nhất còn lại là Vua Llane và mô hình bé nhỏ của thành phố giờ đang bốc lửa bên ngoài cửa sổ kia.

Nhà vua cúi về trước, tì tay lên bàn. Mặt ngài có vẻ mệt mỏi và già cỗi. Ngài nhìn lên và nói với bầu không khí trống rỗng, “Giờ cô có thể báo cáo được rồi đấy.”

Màn cửa phía đối diện quét trên sàn khi Garona bước vào. Nữ bán orc bên cạnh Khadgar há hốc miệng ngạc nhiên.

Garona tương lai mặc chiếc quần dài đen và áo cánh lụa đen thông thường của cô, nhưng lại khoác một tấm áo choàng có biểu tượng đầu sư tử Azeroth. Ánh mắt cô có vẻ hoang dại. Garona hiện tại nắm chặt cánh tay Khadgar, và anh có thể cảm thấy những móng vuốt cắm vào tay mình.

“Tin xấu thưa ngài,” Garona nói, tiến tới bên bàn của Nhà Vua. “Nhiều bộ tộc đang cùng nhau tấn công, thống nhất dưới quyền của Kẻ Hủy Diệt Blackhand. Không ai trong số họ sẽ phản bội lẫn nhau tới khi thành Gió Bão sụp đổ. Khi màn đêm xuống Gul’dan sẽ đem các thầy pháp tới. Tới khi đó, bộ tộc Đá Đen sẽ cố chiếm Thành Đông.” Khadgar nghe thấy giọng nói của nữ bán orc run run.

Llane thở dài rồi nói, “Đã đoán được và đánh chặn. Chúng ta sẽ đẩy lui đợt này lại như những lần khác. Và chúng ta sẽ trụ vững tới khi viện binh tới. Khi những người đàn ông với trái tim quả cảm còn giữ được tường thành và ngai vàng, thành Gió Bão sẽ đứng vững.”

Garona tương lai gật đầu, và giờ Khadgar nhìn thấy những giọt nước mắt lớn tràn trên khóa mắt cô. “Những thủ lĩnh orc đồng ý với nhận định của ngài,” cô nói, và tay thò vào trong tà áo đen.

Cả Khadgar và Garona thực cùng hét lên khi Garona tương lai rút cây dao găm dài ra và đâm vào ngực trái của Nhà Vua. Cô di chuyển một cách nhẹ nhàng nhanh chóng và Vua Llane chỉ kịp để lộ một khuôn mặt khó hiểu. Mắt ngài mở to, và trong một khắc ngài cứ đứng đó với con dao trên ngực.

“Những thủ lĩnh orc đồng ý với nhận định của ngài,” cô nhắc lại, và nước mắt chảy dài hai bên khuôn mặt rộng. “Và đã cử một sát thủ tới loại bỏ trái tim dũng cảm ở trên ngai vàng. Một ai đó có thể tới gần được. Một ai đó ngài sẽ chịu gặp riêng.”

Llane, Vua xứ Azroth, Chủ Nhân thành Gió Bão, đồng minh của phù thủy và chiến binh, ngã xuống sàn.

“Tôi xin lỗi,” Garona nói.

“*Không!*” Garona hét lên, là Garona hiện tại, ngay khi chính cô cũng ngã ra sàn. Họ đột nhiên quay lại khu phòng ăn giả. Tàn tích của thành Gió Bão biến mất cùng với xác của nhà vua. Những giọt nước mắt của nữ bán orc vẫn còn đó, giờ đang ở ngay trên đôi mắt của Garona thực.

“Tôi rồi sẽ giết ông ấy,” cô khẽ nói. “Tôi rồi sẽ giết ông ấy. Ông ấy tin tưởng tôi, và lắng nghe tôi khi tôi nói, và rồi tôi sẽ giết ông ấy. Không.”

Khadgar quỳ xuống cạnh cô. “Ồn rồi. Có thể đó không phải sự thật. Có thể nó sẽ không xảy ra. Đó chỉ là một ảo ảnh thôi mà.”

“Đó là sự thật,” cô nói. “Tôi nhìn thấy và tôi biết đó là sự thật.”

Khadgar im lặng một lát, nhớ lại ảo ảnh về tương lai của mình, bên dưới bầu trời màu đỏ, đánh lại người dân của Garona. Anh nhìn thấy nó và biết đó cũng là sự thật. “Chúng ta phải đi thôi,” anh nói, nhưng Garona chỉ lắc đầu. “Sau tất cả những chuyện này, tôi nghĩ tôi đã tìm ra một nơi tốt hơn ở với loài orc. Nhưng giờ tôi đã biết, tôi rồi sẽ phá hủy tất cả.”

Khadgar nhìn lên xuống cầu thang. Không rõ người của Lothar đã xử lý xong đám quỷ chưa, không rõ thứ gì đang nằm dưới đáy tòa tháp dưới lòng đất này. Khuôn mặt anh vẻ dữ dội, và anh thở dài.

Và tát mạnh vào mặt Garona.

Tay anh rỉ máu vì đập trúng một cái răng nanh, nhưng Garona phản ứng ngay lập tức. Đôi mắt đẫm nước của cô mở lớn và vẻ mặt thể hiện rõ sự tức giận.

“Đồ ngu!” cô hét lên, và nhảy tới đẩy Khadgar ngã ra sau. “Đừng bao giờ làm thế! Anh nghe không! Đừng làm thế nếu không tôi sẽ giết anh!”

Khadgar nằm dài ra, còn nữ bán orc đang đè lên anh. Anh còn không nhìn thấy cô rút dao ra, nhưng giờ lưỡi dao đang kề vào một bên cổ anh.

“Cô không thể,” anh cố nói với một nụ cười lỗ mãng. “Tôi có một ảo ảnh về tương lai của chính tôi. Tôi cũng nghĩ đó là sự thật. Nếu vậy, giờ cô không thể giết được tôi. Điều tương tự với cô thôi.”

Garona nháy mắt và ngả bót ra sau, đột nhiên lấy lại được kiểm soát. “Vậy nếu tôi rồi sẽ giết Nhà Vua...”

“Cô rồi sẽ sống sót mà ra khỏi đây,” Khadgar nói. “Cả tôi nữa.”

“Nhưng nếu chuyện gì xảy ra nếu chúng ta sai,” Garona nói. “Chuyện gì xảy ra nếu ảo ảnh đó là sai?”

Khadgar gượng đứng dậy. “Rồi cô sẽ chết mà biết rằng cô sẽ không bao giờ giết được Vua xứ Azeroth.”

Garona ngồi đó một lúc, đầu óc suy nghĩ những khả năng đó. Mãi lâu sau cô nói, “Kéo tôi lên. Chúng ta phải đi tiếp.”

Họ tiếp tục đi vòng xuống dưới, đi qua những tầng tương tự tòa tháp bên trên. Cuối cùng họ tới một tầng tương đương với tầng trên cùng, tháp canh và hang ổ của Medivh. Thay vì đó cầu thang chảy tràn một màu đỏ. Trông giống như là những mảnh xếp hình làm bằng đá vỏ chai đen lạnh ngắt trôi nổi trên nền lửa dưới chân họ. Khadgar theo bản năng nhảy ngược trở lại, nhưng nền đá có vẻ rắn chắc và nhiệt độ tuy khá oi ả nhưng không quá ngột ngạt.

Chính giữa một cái hang lớn chỉ là một bộ sưu tập những đồ trang trí bằng sắt. Một bộ bàn ghế làm việc, vài chiếc ghế tựa, một bộ tủ. Trong khoảnh khắc nó trông quen thuộc đến kỳ lạ, rồi Khadgar nhận ra rằng nó được thiết đặt giống hệt như căn phòng trên tháp của Medivh.

Đứng giữa những đồ trang trí bằng sắt là hình hài Ngài Pháp Sư với bờ vai rộng. Khadgar cố tìm một thứ gì đấy trong điệu bộ hình thù của ông có thể phản bác lại ông, có thể để lộ ra hình hài này không phải là Medivh mà anh biết và tin tưởng, ông già đã tin tưởng nơi anh và khuyến khích anh làm việc. Một thứ gì đó có thể xác nhận đây là một kẻ mạo danh.

Nhưng không. Đây là Medivh duy nhất mà anh từng biết.

“Xin chào, Niềm Tin Trẻ Tuổi,” Ngài Pháp Sư nói, lửa cháy dọc râu ông khi ông cười. “Xin chào, Phái Viên. Ta đang đợi hai người.”

Chương mười sáu: Cái Kết Của Một Pháp Sư

“Thật hứng thú, ta phải nói là vậy,” người vừa là Medivh vừa không phải Medivh nói. “Hứng thú khi triệu hồi nên cái bóng từ quá khứ của ta, một thứ có thể ngăn ta truy đuổi hai người. Dĩ nhiên rồi, trong khi hai người đang đi tập hợp lực lượng, ta cũng đi tập hợp lực lượng của chính ta.”

Khadgar nhìn Garona và gật đầu. Nữ bán orc đi sang phải vài bước. Họ sẽ bao vây ông già lại nếu họ phải làm thế.

“Thầy à, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy?” Khadgar nói và tiến lên một bước, cố tập trung sự chú ý của Ngài Pháp Sư vào mình.

Vị pháp sư già cười lớn. “Xảy ra với ta á? Chẳng có gì xảy ra với ta cả. Đây chính là ta. Ta đã nhớ bản ngay từ lúc sinh ra, bị làm ô uế trước khi biết nhận biết, một hạt giống tồi lớn lên thành một trái đắng. Anh chưa bao giờ nhìn thấy Medivh đích thực bao giờ cả.”

“Ngài Pháp Sư, dù cho có chuyện gì đã xảy ra, tôi chắc nó có thể sửa chữa được mà,” Khadgar nói và từ từ tiến về phía ông. Garona đi vòng về bên phải, cây dao găm dài đã lại biến mất – tay cô dường như hoàn toàn trống không.

“Sao ta phải sửa chữa chứ?” Medivh nói với một nụ cười độc địa. “Tất cả đã diễn ra đúng như dự tính. Lũ orc sẽ giết chết loài người và ta sẽ kiểm soát chúng nhờ những thầy pháp trưởng như Gul’dan. Ta sẽ dẫn những tạo vật méo mó đó tới ngôi mộ bị lãng quên nơi giấu xác Sargeras, được bảo vệ khỏi quỷ và con người nhưng không phải là orc, và cơ thể của ta sẽ được tự do. Và rồi ta sẽ lột bỏ cái cơ thể đàn độn cùng linh hồn yếu đuối này và thiêu trụi thế giới này một cách cực kỳ xứng đáng.”

Khadgar vừa bước sang trái vừa nói. “Ông là Sargerass.”

“Đúng và sai,” Ngài Pháp Sư nói. “Đúng, khi Aegwynn giết chết cơ thể của ta ta đã trốn trong bụng ả ta, và truyền tinh chất bóng tối của ta vào chính những tế bào của ả. Khi cuối cùng ả đã chọn kết đôi với một pháp sư con người, ta vốn đã ở đó. Người anh em sinh đôi tối tăm của Medivh đã hoàn toàn nhập vào cơ thể của hắn.”

“Thật tàn ác,” Khadgar nói.

Medivh nghe rằng. “Chẳng khác gì mấy với những gì Aegwynn đã dự tính, ả cũng đã truyền sức mạnh người Tirisfal vào trong đứa bé. Cũng ít ngờ rằng chỉ còn rất ít chỗ cho chính Medivh trẻ tuổi, với con quỷ cùng ánh sáng cứ chống lại lẫn nhau trong chính linh hồn hắn. Vậy là khi thứ sức mạnh đó thực sự bộc phát, ta nhốt hắn lại một thời gian, tới khi ta có thể triển khai kế hoạch của chính mình.”

Khadgar tiếp tục di chuyển sang trái, cố không nhìn Garona tiến tới sau lưng vị pháp sư già. Thay vì đó anh nói, “Liệu có còn chút gì của Medivh thật sự bên trong ngài không?”

“Một chút,” Medivh nói. “Đủ để xử lý với lũ sinh vật hạ đẳng các người. Đủ để lừa dối lũ vua cùng bày phù thủy làm theo mục đích của ta. Medivh là một mặt nạ – ta đã để hắn thể hiện đủ với những kẻ khác. Và nếu lúc làm

việc ta có trở nên kỳ cục hay thậm chí là điên loạn, chúng lại cho rằng đó là vì vị trí và trách nhiệm của ta, và vì sức mạnh bà mẹ thân yêu của ta trao cho ta.”

Medivh nghe rằng như muốn ăn tươi nuốt sống anh chàng. “Ban đầu ta được tạo ra bởi quan điểm chính trị của Magna Aegwynn để trở thành công cụ của bà ta, và rồi được rèn dũa bởi những bàn tay độc địa để trở thành công cụ của chúng. Kể cả Hội cũng xem ta chẳng khác gì một thứ vũ khí để chống lại lũ quỷ. Và vì vậy chẳng hề ngạc nhiên chút nào khi ta chẳng khác gì một mớ hỗn độn của nhiều phần khác nhau.”

Giờ Garona đã ở sau lưng vị pháp sư, dao đã rút, bước từng bước êm ái trên mặt sàn đá vỏ chai. Không hề có nước mắt trong mắt cô, chỉ là một quyết tâm sắt đá. Khadgar cố tập trung vào Medivh, không muốn khiến cô bị lộ chỉ vì một cái nhìn.

“Anh thấy đấy,” vị pháp sư điên tiếp tục, “Ta chẳng khác gì một bộ phận của một cỗ máy lớn, thứ đã hoạt động từ khi Nguồn Nước Vĩnh Cửu bị phá hủy. Có một thứ mà chút Medivh còn lại và ta đều đồng ý rằng vòng xoay này cần phải bị phá hủy. Về điều này ta đảm bảo với anh, bọn ta có chung suy nghĩ.

Giờ Garona đã tiến sát chỉ còn cách một bước, dao găm giờ cao. Cô bước bước cuối cùng.

“Thứ lỗi nhé,” Medivh nói và vung nắm đấm lên. Những nguồn năng lượng thần bí nhảy múa quanh những đốt ngón tay của ông già, và ông ta đập trúng mặt nữ bán orc. Cô lão đảo lùi lại sau đòn đánh.

Khadgar đọc thần chú và giơ tay lên làm phép. Có một thứ gì đó đập vào vị pháp sư khiến ông ta mất thăng bằng. Một thứ rất đơn giản. Nhưng rất nhanh.

Medivh đã nhanh hơn, ông lấy lại thăng bằng và giơ một tay lên khum lại. Ngay lập tức, Khadgar cảm thấy bầu không khí quanh anh bị siết chặt lại thành một tấm áo choàng, kẹp chặt tay chân anh là khiến anh không thể di chuyển. Anh hét lên những giọng nói bị bóp nghẹt và nghe rất xa xăm.

Medivh giơ tay còn lại lên, và cơ thể Khadgar trở nên đau đớn. Những khớp xương như bị những cây đinh nóng đỏ đâm vào và dần trở thành những cơn đau nhức nhối. Ngực anh bị thắt chặt, da thịt như bị khô kiệt và sắp trôi tuột khỏi khung xương. Anh cảm thấy dịch thể như bị rút khỏi cơ thể, để lại một bộ khung khô quắt. Và đồng thời anh cũng cảm thấy ma thuật bị rút theo, cơ thể bị bòn rút khả năng làm phép, khả năng tập hợp những nguồn năng lượng cần thiết. Anh cảm thấy như một cái xác trống rỗng.

Và đột nhiên đòn tấn công lên anh dừng lại, và Khadgar ngã ra sàn, thở hắt cả ra. Thậm chí việc thở cũng khiến ngực anh đau đớn.

Vào lúc này Garona đã hồi phục, và lần này lao tới mà la hét, cây dao đâm thẳng từ dưới lên về phía dưới ngực trái của Medivh. Thay vì lùi lại, Medivh bước về phía nữ bán orc đang xông lên, đi thẳng vào đường dao của cô. Ông giơ một tay lên tóm lấy trán cô. Cô chột đứng im.

Nguồn năng lượng thần bí có màu vàng bệnh hoạn tỏa ra từ tay ông và nữ bán orc cứ đứng nguyên đó, cơ thể co rúm vô ích khi vị pháp sư tóm lấy trán cô.

“Garona tội, tội nghiệp,” Medivh nói. “Ta đã nghĩ về những thứ đối lập mà cô được kế thừa, cô và tất cả mọi người sẽ hiểu những gì ta đang làm. Rằng cô rồi sẽ hiểu tầm quan trọng của con đường riêng của cô. Nhưng cô chỉ như những kẻ khác thôi phải không?”

Nữ bán orc mắt trợn lên chỉ có thể phản ứng bằng cách phì nước bọt ra.

“Hãy để ta cho cô thấy thế giới của ta, Garona à,” Medivh nói. “Hãy để ta truyền cho cô những mâu thuẫn và nghi ngờ trong ta. Cô sẽ không bao giờ biết cô phụng sự ai và tại sao. Cô sẽ không bao giờ tìm ra được yên bình.”

Garona cố hét lên, nhưng cổ họng cô câm nín khi khuôn mặt đắm chìm trong những tia sáng rực rỡ tỏa ra từ tay Medivh.

Medivh cười lớn và để nữ bán orc ngã ra sàn, khóc nức nở. Cô cố đứng dậy, nhưng lại ngã ra. Mắt cô mở lớn đầy điên dại, và hơi thở thì ngắn và thốn thức bởi hàng nước mắt.

Khadgar giờ đã có thể thở được, nhưng hơi thở ngắn và nông. Những khớp xương nóng bừng, cơ bắp đau đớn. Anh nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên nền đá vỡ vụn...

Và đó là ông già trong ảo ảnh đang nhìn lại anh. Đôi mắt nặng nề mệt mỏi bao quanh bởi mái tóc xám rối bời. Kể cả râu anh cũng bạc trắng.

Và trái tim Khadgar chùng xuống. Bị cướp hết tuổi trẻ, ma thuật, anh không còn cảm thấy mình có thể sống sót qua trận chiến này nữa.

“Đó là một bài học,” Medivh quay về phía Khadgar và nói. “Một trong những thứ tiêu cực về cái cơ thể con người mà ta bị kẹt lại này khi phần con người cứ cố đứng lên. Kết bạn à. Giúp người à. Điều đó khiến cho việc tiêu diệt bọn chúng trở nên khó khăn về sau này. Ta gần như đã khóc khi ta giết Moroes và Cook đấy anh biết chứ? Đó là lý do tại sao ta phải xuống tít dưới này. Nhưng nó cũng giống như mọi thứ khác mà thôi. Một khi đã vượt qua, người ta có thể giết bạn bè dễ như giết bất cứ ai khác.”

Giờ ông ta đang đứng cách vài bước trước mặt Khadgar, vai thẳng, mắt long lên. Trông giống Medivh hơn cả những lúc bình thường Khadgar nhìn thấy. Trông rất kiên định. Trông rất thoải mái. Trông rất đáng ngại, sáng khoái quá mức.

“Và giờ anh phải chết, Niềm Tin Trẻ Tuổi ạ,” Ngài Pháp Sư nói. “Có vẻ như sau tất cả niềm tin đã bị đặt nhầm chỗ.” Medivh giơ một tay khum lại tập trung năng lượng ma thuật.

Có tiếng la khàn khàn phía bên trái. “Medivh!” Lothar, Chiến Sĩ Azeroth, gầm lên.

Medivh nhìn lên, khuôn mặt có vẻ dần ra một chút, nhưng thứ sức mạnh thần bí vẫn còn rực cháy trên tay ông ta. “Anduin Lothar à?” ông ta nói. “Người bạn cũ, tại sao ông lại ở đây?”

“Dừng lại ngay đi, Med,” Lothar nói, và Khadgar có thể nghe thấy sự đau đớn trong giọng nói của ngài Chiến Sĩ. “Dừng lại ngay trước khi quá muộn. Ta không muốn phải đánh lại ông.”

“Ta cũng không muốn đánh ông, bạn cũ à,” Medivh nói với bàn tay vẫn giơ lên. “Ông không biết việc phải làm những gì ta đã làm nó như thế nào đâu. Những việc tàn nhẫn. Những việc cần thiết. Ta không muốn đánh ông. Vậy nên hạ vũ khí xuống đi bạn à, và hãy để mọi việc được ổn thỏa.”

Medivh mở bàn tay ra và một chút ma thuật lao thẳng về phía ngài Chiến Sĩ, phủ ông bằng những ngôi sao.

“Ông muốn giúp ta mà phải không, người bạn già,” Medivh nói, khuôn mặt lại nở nụ cười tàn nhẫn. “Ông muốn thành bầy tôi của ta. Tới giúp ta xử lý thằng nhóc này đi. Rồi ta lại có thể trở thành bạn.”

Những ngôi sao rải rác quanh Lothar mờ đi, và ngài Chiến Sĩ bước từng bước chậm rãi chắc chắn về trước, Lothar đi thẳng tới. Khi ông đi, ngài Chiến Sĩ giơ thanh kiếm khắc những cổ tự lên cao. Nhưng ông lao về phía Medivh chứ không phải Khadgar. Ông mở miệng nguyên rủa, lời nguyên rủa phía sau những đau đớn và nước mắt.

Medivh bị bất ngờ, nhưng chỉ trong tích tắc. Ông ta né ra sau và nhát chém đầu tiên của Lothar chém vào khoảng không nơi Ngài Pháp Sư vừa đứng nửa giây trước. Ngài Chiến Sĩ hăm lại và dùng sống kiếm gạt ngược lại, khiến vị pháp sư phải lùi thêm một bước. Rồi lùi thêm một bước nữa vì một cú chém từ dưới lên.

Giờ Medivh đã phục hồi, và đòn tiếp theo đáp trúng một tấm khiên năng lượng màu hơi xanh, ánh lửa vàng từ thanh kiếm bắn tung téo như những tia lửa. Lothar cố chém ngược lên, đâm, rồi lại chém. Tất cả những đòn đánh đều bị tấm khiên chặn lại.

Medivh gầm gừ và giơ một bàn tay móc lên, nguồn năng lượng thần bí nhảy múa trong tay. Lothar hét lên khi quần áo ông đột nhiên bốc lửa. Medivh mỉm cười trước thành quả của mình, rồi vẫy tay, ném thân thể bốc cháy của Lothar sang một bên như ném một con bù nhìn.

“Chỉ. Đơn. Giản. Như. Vậy,” Medivh nói, nhấn mạnh từng chữ và quay lại phía Khadgar đang khuyu gối.

Nhưng Khadgar đã di chuyển. Medivh quay lại thấy anh chàng pháp sư không còn ở sau lưng ông nữa, mà với thanh kiếm Lothar đưa cho chĩa vào ngực trái của Ngài Pháp Sư. Những cổ tự dọc thanh kiếm tỏa sáng như những mặt trời tí hon.

“Đừng có nháy mắt,” Khadgar nói.

Tích tắc sau, một hạt mồ hôi chảy dọc má Medivh.

“Vậy mọi chuyện đã tới mức này,” Ngài Pháp Sư nói. “Ta không nghĩ anh có kỹ năng hay ý chí để làm chuyện này đâu, Niềm Tin Trẻ Tuổi ạ.”

“Tôi nghĩ,” Khadgar nói, có vẻ như giọng anh trở nên khò khè khi anh nói, “rằng phần con người trong ngài, Medivh à, vẫn cố bảo vệ mọi người bất kể kế hoạch của chính ngài. Như là để dự phòng. Một kế hoạch để dành khi

cuối cùng ngài trở nên phát điên. Để bạn bè ngài có hệ hạ được ngài. Để chúng tôi có thể phá hủy vòng xoay khi mà ngài không thể.”

Medivh khẽ thở dài, vẻ mặt dịu đi. “Ta không bao giờ muốn hại ai cả,” ông nói. “Ta chỉ muốn có cuộc sống của chính mình thôi.” Khi ông nói, ông giơ tay lên, bàn tay tỏa sáng nguồn năng lượng thần bí, cố nắm lấy trí óc Khadgar như ông đã làm với Garona.

Medivh không bao giờ có cơ hội đó. Chỉ với chút chần chừ, Khadgar lao tới trước, đâm lưỡi kiếm mảnh của thanh kiếm cổ tự lách qua xương sườn của Medivh, đâm tới tận tim.

Medivh có vẻ bất ngờ, thậm chí là sửng sốt, nhưng miệng ông vẫn mấp máy. Ông đang cố nói gì đó.

Khadgar đâm kiếm sâu tới tận đốc, mũi kiếm xuyên qua sau lưng áo choàng của vị pháp sư. Ngài pháp sư ngã khụy xuống, và Khadgar cũng ngã xuống cùng ông, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm. Người pháp sư già thở dốc và cố nói gì đó.

“Cảm ơn anh,” cuối cùng ông thốt lên. “Ta đã chiến đấu với nó lâu hết mức có thể rồi...”

Rồi khuôn mặt vị đại pháp sư bắt đầu biến dạng, bộ râu biến thành lửa, cặp sừng nhú ra từ lông mày. Với cái chết của Medivh, cuối cùng Sargeras đã hiện thân. Khadgar cảm thấy đốc thanh cổ tự kiếm trở nên nóng dần lên, khi ngọn lửa nhảy múa trên xác thịt của Medivh, biến ông thành một thứ làm từ bóng tối và lửa.

Phía sau Ngài Pháp Sư đang khụy gối, Khadgar có thể nhìn thấy hình hài giận dữ của Lothar đã lại đứng dậy. Ngài Chiến Sĩ tiến về trước, da thịt và áo giáp ông vẫn còn bốc khói. Ông lại giơ thanh cổ tự kiếm, và vung mạnh.

Mép thanh kiếm tỏa sáng như mặt trời khi nó chém vào cổ Medivh, chặt đứt đầu vị đại pháp sư chỉ bằng một nhát chém.

Giống như mở nút một cái chai, mọi thứ trong Medivh tủa ra cùng một lúc từ cổ ông. Một luồng lớn năng lượng và ánh sáng, bóng tối và lửa, khói và cuồng nộ phun lên như một đài phun nước, bắn tung tóe lên trần tầng hầm, và rồi tan biến. Trong nguồn năng lượng đó, Khadgar nghĩ anh có thể một khuôn mặt có sừng, hét lên tuyệt vọng và tức giận.

Và khi mọi thứ kết thúc, tất cả những gì còn lại là lớp da và quần áo của Ngài Pháp Sư. Tất cả những gì bên trong ông đã bị ăn hết, và giờ hình thù con người đã bị xé tan ra từng mảnh, không thể ngăn cản được.

Lothar dùng mũi kiếm gạt mảnh giẻ cùng thịt vừa đây còn là Medivh sang bên và nói, “Chúng ta cần phải đi thôi.”

Khadgar nhìn quanh. Không hề có dấu hiệu nào của Garona. Đầu của Ngài Pháp Sư cũng đã bị mất hết da thịt, chỉ để lại một hộp sọ trắng đỏ cháy sáng.

Người cựu đệ tử lắc đầu. “Tôi cần phải ở lại đây. Chăm sóc một số thứ.”

Lothar lẩm bẩm, “Mối nguy hiểm lớn nhất có thể đã qua, nhưng thứ hiển hiện vẫn còn đó. Chúng ta phải đánh đuổi lũ orc và đóng cánh cổng.”

Khadgar nghĩ về ảo ảnh, về thành Gió Bão bốc cháy và cái chết của Llane.

Anh nghĩ về ảo ảnh của chính mình, về hình thù giờ đã già cả trong trận chiến cuối cùng với quân orc. Nhưng rồi anh nói, “Tôi cần phải chôn cất những gì còn lại của Medivh. Tôi sẽ tìm Garona. Cô ấy hẳn không đi đâu xa đâu.”

Lothar lẩm bẩm về đồng ý và đi tới lối vào. Cuối cùng ông quay lại và nói, “Chẳng thể thay đổi được gì, anh biết đấy. Chúng ta cố sửa chữa, nhưng tất cả lại là một phần của một mưu đồ to lớn hơn.”

Khadgar gật đầu chậm chậm, “Tôi biết. Tất cả đều là một phần của một vòng xoay lớn hơn. Một vòng xoay cuối cùng giờ đã có thể bị bẻ gãy.”

Lothar để người cưỡi ngựa lại dưới đó, và Khadgar thu nhặt tất cả những gì còn lại của di thể của Ngài Pháp Sư. Anh nhìn một cái xẻng và một cái hộp gỗ trong chuồng ngựa. Anh đặt hộp sọ và phần da còn lại trong hộp cùng với những mảnh giấy nát còn lại của “Bài Ca Aegwynn,” và chôn tất cả sâu dưới sân trong tòa tháp. Có lẽ về sau anh sẽ dựng một bia đá, nhưng hiện tại tốt nhất không nên để ai khác biết nơi chôn cất vị đại pháp sư. Sau khi anh chôn cất xong Ngài Pháp Sư, anh đào thêm hai cái mộ nữa, bằng cờ của con người, và đặt Moroes và Cook nằm yên nghỉ cạnh Medivh.

Anh thở dài, và nhìn lên tòa tháp. Karazhan làm từ đá trắng, ngôi nhà của vị pháp sư hùng mạnh nhất xứ Azeroth, Người Bảo Hộ cuối cùng của Hội Tirisfal hiện ra mờ mờ bên trên. Sau lưng anh là bầu trời đang dần sáng lên, và mặt trời sắp chạm tầng tháp cao nhất.

Có một thứ gì đó đập vào mắt anh, bên trên hành lang lối vào trống không, trên ban công nhìn ra lối chính. Một chút chuyển động, một mảnh vỡ của một giấc mơ. Khadgar thở dài hơn nữa và gật đầu khi kẻ xâm phạm mờ ảo kia ngấm nhìn theo từng chuyển động của anh.

“Giờ tôi có thể thấy ngài rồi, ngài biết đấy,” anh nói lớn.